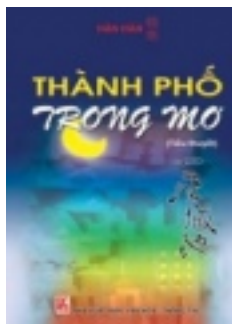

Thành phố trong mơ

Contents

Thành phố trong mơ	1
1. Chương 01 Phần 1	2
2. Chương 01 Phần 2	6
3. Chương 02 Phần 1	11
4. Chương 02 Phần 2	16
5. Chương 03 Phần 1	21
6. Chương 03 Phần 2	25
7. Chương 03 Phần 3	31
8. Chương 04 Phần 1	37
9. Chương 04 Phần 2	42
10. Chương 05 Phần 1	46
11. Chương 05 Phần 2	51
12. Chương 06	55
13. Chương 07 Phần 1	60
14. Chương 07 Phần 2	65
15. Chương 08 Phần 1	69
16. Chương 08 Phần 2	73
17. Chương 09 Phần 1	77
18. Chương 09 Phần 2	81
19. Chương 10 Phần 1	84
20. Chương 10 Phần 2	88
21. Chương 11 Phần 1	92
22. Chương 11 Phần 2	97
23. Chương 12	100
24. Chương 13	109
25. Chương 14	114
26. Chương 15 End	119

Thành phố trong mơ

Giới thiệu

Khi bạn cảm thấy bế tắc trước thực tại cuộc sống thì bạn sẽ làm gì? Khi bạn cô độc, không ai chia sẻ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-pho-trong-mo>

1. Chương 01 Phần 1

Tàu chậm chậm dừng lại. Đến một thành phố mới lạ.

Thành phố không giống những món hàng, hàng hoá càng mới càng hấp dẫn, nhưng thành phố thì không. Mỗi vùng đất trên lãnh thổ Trung Quốc đều có nét riêng, chỉ giống nhau ở những ga tàu lộn xộn khủng khiếp. Tàu lại phi về phía trước, lao qua khu dân cư. Nhìn qua khung cửa sổ màu xanh, thời gian như bị lồi ngược về sau. Có một chiếc máy bay lướt trên đầu, logo rất to của China Airline bay vèo qua mắt tôi. China Airline chưa gặp tai nạn máy bay nào, thật là một hãng hàng không đáng tin cậy. Nhưng cũng chưa chắc, sớm muộn cũng sẽ có một vài cái rơi xuống đâu đó. Tương lai đã được sắp sẵn, chỉ có điều chưa đến lúc mà thôi. Tôi hình dung ra những hành khách trên các chuyến bay của China Airline đang xếp hàng dần dần tiếp cận đến thời khắc định mệnh.

Trước mắt, phải lần ra “tổ chức” đã. Cần gọi một cú điện thoại. Tôi đi một vòng quanh nhà ga, tất cả trạm điện thoại công cộng đã bị đập nát, chiếc kiosk di nhất còn ra dáng cái trạm, nhưng không còn điện thoại. Sơn đen cửa kính làm toa-lét công cộng khéo còn có giá trị sử dụng hơn. Tôi bấm bụng tìm đến hàng tạp hoá ven đường. Điện thoại cửa hàng đề dòng chữ “Điện thoại IP: ba hào một phút ngoại tỉnh”.

Tôi bước lại gần:

- Cháu gọi nội hạt thôi, không gọi đường dài.

Ông chủ mau mắn rút trong túi ra chiếc di động:

- Dừng cái này đi, city phone gọi dễ hơn!

- Sóng tốt không ạ? – tôi hỏi.

- Sao không tốt! Đứng yên đừng động dẩy, đây sóng đấy!

Tôi dậm chân đứng chào cờ và bấm số. Mãi hồi lâu chẳng thấy gì.

- Sai hướng rồi! Nhìn kia kia, trạm phát sóng ở đằng kia, quay đầu lại cái cột ý!

- Có phải hứng tín hiệu vào mặt đầu mà quay đằng đây, đằng nào ăng-ten chả hướng về phía ấy. – tôi bảo.

- Chưa chắc! Chưa chắc đâu! – ông chủ khẳng định.

Tôi đành quay mặt về phía toà nhà cao nhất trong tầm mắt. Ông chủ bước ra khỏi quầy dí đầu tôi xuống:

- Thấp tí nữa, thế, ăng-ten chọc về hướng đấy!

Thế mà có tín hiệu thật, tôi vội hỏi:

- Đại ca Kiện, ở đâu đấy?
- Cậu đứng gần ga hả, có thấy một toà nhà cao chát ngất không? – chiếc điện thoại vọng ra lời đáp.
- Thấy rồi, đầu mình đang hướng vào nó. – tôi đáp.
- Đây, bên cạnh nhà ấy có một toà khác cũng rất cao, khách sạn đẹp nhất vùng này, Quần thể khuôn viên khách sạn mẫu dịch quốc tế để vương Phương trời mới.
- Tôi quay đầu nhìn, thế là, ôi thôi, mất luôn tín hiệu.
- Ông chủ ơi, mất sóng rồi! – tôi gọi.
- Cái cậu này, đã bảo gọi điện thoại phải bình tĩnh. Ngó ngang ngó ngửa mất sóng là phải!
- Bao nhiêu tiền ạ? – tôi hỏi.
- 40 đồng!
- Tôi vội dứt phắt hai tờ một đồng vừa lấp ló khỏi miệng ví:
- Làm gì đến nỗi đắt thế! Gọi liên tỉnh có ba hào một phút, cháu gọi nội hạt, mà đã hết một phút đâu!
- Thế đấy! Gọi đường dài thì mất ba hào. Nhưng đằng này gọi bằng di động của tôi cơ mà, 10 đồng một cuộc, đầu kia không nhắc máy cũng tính một cuộc gọi, cái này đầu tư nhiều tiền lắm, còn phải xạc pin nuôi nó chứ.
- Ông... ông ăn chặn quá! – tôi lắp bắp.
- Lão chủ hất tay sang bên:
- Không nhìn thấy đây là nhà ga à? Nôn tiền ra!
- Vừa lúc ấy, có hai gã ló ra khỏi cửa hàng của lão:
- Gì đấy bố?
- Thôi xong đời, tôi thầm nghĩ, đành trả tiền thôi. Trông bố con nhà nó rõ “danh gia vọng tộc”, chắc lão chủ rắp tâm theo nghề này từ trước nên để sẵn hai thằng con đồ tể.
- Trả tiền xong, tôi kêu một chiếc taxi Matiz, bảo lái đến khách sạn sang trọng nhất thành phố. Tôi cố công chọn một chiếc xe đã tân trang ngon lành nhất trong dãy xe đỗ trước cửa ga. Trước kia tôi đã từng mua bán sang tay vài chiếc ô tô nên rất rành về khoản đánh giá tình trạng xe. Tôi biết, có thể chiếc này chạy không ngon bằng chiếc xe cũ kỹ chốc lát lại rụng một mảng sơn đằng kia, nhưng tôi vẫn thích vì nó đẹp. Đàn ông con trai ai chả vậy. Chắc, đằng nào cuối cùng cũng sẽ đến khách sạn. Trước khi lên xe tôi mặc cả sẵn với anh xế, 10 đồng. Một lúc sau, chiếc xe xóc long xồng xọc đưa tôi đến nơi. Tôi xuống xe, đưa trả 10 đồng.
- Sếp ơi, sao có 10 đồng? – anh xế hỏi.
- Thế anh bảo bao nhiêu?
- Chắc, xa thế này bét ra phải 30!
- Nhưng tôi mặc cả từ trước rồi mà. – tôi đáp.
- Thì phải lừa cậu lên xe đã chứ! Anh mày lừa đấy, biết chưa?
- Tôi ngây ra để đến một lúc, mấy mươi năm qua kể ra tôi chưa từng gặp người nào... thẳng thắn và cương trực như vậy.
- Chịu ông anh, em... không đưa thì sao?!
- Đạp chết ăn thịt!
- Nghe khẩu khí biết ngay anh ta là hảo hán Đông Bắc, tôi vội cuống cuống rút ra 30 đồng.
- Đây đây trả anh! Bó tay!

Tôi dợm dợm chân, nghiêng ngó xung quanh. Bà nó chứ, không gian trông thật tẻ nhạt! Tôi thở dài chán nản. Những toà nhà quanh tôi rất Trung Quốc, rất tuy tiện. Những căn nhà cao lỏ nhô mọc lên cạnh nhà thấp, nhà mới chen lấn nhà cũ, chẳng căn nhà nào chịu nhường nhà bên cạnh. Đứng lặng tại chỗ một lúc lâu, đột nhiên tôi thấy tràn trề buồn chán.

Trong vô vàn việc lật vật của cuộc đời, tôi không thể chịu nổi phải đi đến thành phố lạ và ăn những món ăn lạ. Mỗi lần như thế lại có cảm giác mình phải đóng giả một thanh niên trí thức bị đi đày thời Cách mạng văn hoá. Trong hai việc ấy, tôi ghét nhất đi đến thành phố lạ, đi đến thành phố lạ tức là phải ăn đồ lạ.

Bước vào đại sảnh khách sạn sang trọng, tôi gọi tiếp một cú bằng điện thoại công cộng trong đó.

- Đại ca Kiện, ở phòng mấy mấy?

Giọng nói trong điện thoại lập tức xạc cho tôi một trận, sao chưa nói hết đã dập máy, vùn vùn và vùn vùn...

- Cậu tưởng mình đi nghỉ chắc! Mình ở bên cạnh chỗ ấy, nhà nghỉ Trường Giang. – cuối cùng người trong điện thoại bảo.

- Phòng bao nhiêu? – tôi hỏi lại.

- Vào là biết ngay, cả thấy có hai phòng!

Bước ra khỏi đại sảnh, tôi nhìn thấy nhà trọ Trường Giang của Đại ca Kiện. Rõ mười mười đây là một căn nhà dân thường tu sửa làm nhà trọ. Căn nhà cũ kỹ, xung quanh là hộp đêm xanh đỏ tím vàng nhức cả mắt. Căn cứ vào quang cảnh xung quanh, tôi đoán chắc đây là một hộ chây ỳ chưa chịu giải toả.

Tiếp tục tiến vào cửa chính, tôi lập tức nhìn thấy một bác già đang viết sổ đăng ký. Thật kinh ngạc, bên trên quầy reception thậm hại cực kỳ là một dãy đồng hồ báo giờ các nơi trên thế giới. Dãy đồng hồ đầy đủ hơn hẳn của khách sạn bên kia. Nội báo giờ trong nước đã có 4 chiếc, của Tây Tạng, Trùng Khánh, Bắc Kinh và Đài Bắc. Thậm chí có cả một chiếc hiển thị giờ của đảo quốc Mauritius.

- Đồng hồ của bác hoành tráng thật đấy! – tôi đùa.

Bà già đáp:

- Bọn bên cạnh cứ lăm le dỡ nhà bác đấy nhưng bác không đồng ý. Không những không cho dỡ, bác còn mở nhà trọ để cạnh tranh với chúng nó. Phải giành bớt khách của nhà chúng nó. Mấy cái đồng hồ của bác đẹp hơn chán bên đấy, nhỉ!

Lúc ấy, trong óc tôi đột nhiên hiện lên rõ mồn một hình ảnh Đại ca Kiện bị một lũ đánh hội đồng, lúc ấy Đại ca chỉ tóm lấy một người trong hội bọn chúng nện thật lực...

Tôi gơ ngón tay cái về phía bà già, tỏ vẻ thán phục, rồi bước lên cầu thang. Đại ca mở sẵn cửa ngóng tôi. Trên cánh cửa có hai chữ mạ vàng to đùng lóng lánh: Số Một.

Tôi bước vào:

- Oai quá nhỉ, trọ ở Trường Giang Số Một cơ!

Đại ca cười như mếu:

- Cực chẳng đã, chỗ này rẻ mà. Tắt thấy có mỗi một nhân viên, vừa trực ban, vừa nghe điện thoại, kiêm quét dọn, thủ quỹ.

- Bao nhiêu tiền một ngày? – tôi hỏi.

- 20 đồng. – Đại ca đáp.

- Rẻ là quan trọng nhất. Ít ra còn được cái ở gần trung tâm thành phố. Buổi tối đi dạo phố cũng gần, đi dạo chán chê về ngủ khoèo là xong.

- Dạo cái con khỉ gió! 9 giờ đóng cửa. Bà già tiết kiệm điện, 10 giờ là tắt đèn đi ngủ.

- Ha ha, 20 đồng ột cái phòng ngủ ký túc... kể cũng hơi đắt.

Câu chuyện khiến tôi bất giác nhớ lại quãng thời gian sống trong trường học, hồi ấy ngây thơ và cũng nhớ nhộp biết bao, bỗng thấy hơi rung động. Nhớ đến một bài hát: Giờ đây, dù kim đồng hồ ngừng trôi, dù cuộc đời thành tro bụi... vân vân và vân vân...

Tôi không gặp Đại ca Kiện dễ đến nửa tháng nay. 15 ngày mai danh ẩn tích, chúng tôi phải lẩn như trạch hết chỗ này đến chỗ khác, chịu đựng cuộc sống gian nan vất vả, lén lút liên lạc. Khó khăn lắm mới gặp lại nhau, chúng tôi quyết định đi đánh chén một bữa mừng hội ngộ.

Bước ra khỏi nhà trọ Trường Giang, hai chúng tôi lẩn vào trung tâm thành phố. Có một hàng ăn Nhật Bản mới khai trương ngay dưới chân khách sạn sang trọng bậc nhất. Hai chúng tôi rất ngạc nhiên:

- Cứ như quay về Thượng Hải ấy nhỉ! Hình như dạo này người Thượng Hải thích ăn đồ Nhật.
- Bọn mình cũng liêu làm tiểu tư sản một phen! – Đại ca đồng tình.

Tiến lên mấy bước, bỗng Đại ca ngừng lại:

- Thôi, chúng nó mới khai trương...
- Mới khai trương càng tốt! Vừa sạch sẽ khéo lại được giảm giá. – tôi bảo.
- Không! Đang lúc như thế này... mình không nên vào nơi có nhiều quan chức nhà nước!
- Cậu đừng mơ! Người ta ăn trong phòng kín chứ có ngồi hóng ở bên ngoài đâu! Chắc cũng qua đợt truy quét gay gắt rồi, tội gì phải căng thẳng thế cho khổ! Số bị bắt thì trốn lên trời cũng không thoát, mặc kệ đi!

Đại ca đáp:

- Không kệ được! Thế thì thà đi tự thú, an phận thủ thường ăn cơm tù còn hơn! Quyết tâm làm quân đào tẩu thì phải giữ phong độ người đào tẩu chứ!
- Cậu phải có niềm tin vào chính phủ! Thứ nhất, chắc chắn có một ngày chính phủ sẽ minh oan cho chúng ta. Thứ hai, phải vững tin rằng quan chức nhà nước chỉ ngồi ăn trong phòng kín có điều hoà! Đi nào!

Tôi lôi xềnh xệch Đại ca co rúm như con chuột nhắt nước vào nhà hàng. Chúng tôi chọn vị trí gần cửa sổ, thế giới bên ngoài nhìn qua cánh cửa kính màu nâu như nước chè sát tận sàn xám xịt và u ám. Tiếng đàn hát dìu dặt vang lên trong nhà hàng giả bộ sang trọng nửa vời. Bản nhạc như bài hát khổ não của phụ nữ Nhật Bản chia tay chồng đi xâm lược nước người, nát cả cõi lòng.

Đúng lúc ấy, đột nhiên có một người Trung Quốc không cam chịu buồn khổ ngồi cách chỗ chúng tôi không xa đập đôi đũa đánh “chát” một cái xuống bàn, quát tướng lên bằng giọng Đông Bắc:

- Đ.má, bật nhạc trẻ lên xem nào!

Mấy cô cậu phục vụ quây cuồng quýt tìm đĩa nhạc. Tôi nghe thấy anh ta lè nhè dèm thêm:

- Mẹ kiếp, nghe ba cái nhạc sang trọng lộn cả ruột!

Chưa đầy một phút sau, hiếc đầu JVC vang lên Say Yes của ban nhạc Chage and Aska đã tan rã từ đời nào. Ông chủ cửa hàng quả là Hán gian chính cống. Tiếng hát cất lên chưa được nửa phút, anh chàng Đông Bắc lại gào toáng:

- Ê bồi, có bài hát Quảng Đông không? Cho nghe cái gì mới mới chứ, không có đĩa chạy ra ngoài mà mua, mau!

Mấy cô cậu phục vụ lại cuồng cuồng tìm đĩa, mãi mới thấy CD của ca sĩ Trần Bách Cường. Nghe xong câu đầu tiên, anh chàng Đông Bắc đứng phắt dậy túm lấy cậu bồi:

- Trông tao thế này mà dám cho nghe người chết hát à? Đi mua đĩa Tuyết Thôn[1] về cho tao!
- Xin lỗi sếp, nhưng cửa hàng không cho em tiền mua đĩa. – cậu bồi rúm ró.
- Thế thì tìm đĩa khác!

Họ lại tìm, tìm mãi mới thấy một chiếc đĩa nhạc cổ cũ kỹ, bật lên thì là bài hát Để thế giới đầy ắp tình yêu.

Anh chàng Đông Bắc gầm lên:

- Lũ kia, chúng mày giễu ông phải không? Ông bảo nhạc trẻ cơ mà! Mày dám cãi ông dần ột trận bây giờ!

Cậu nói chưa dứt khỏi miệng, lập tức có hai gã đàn ông đại bự lừ lừ hiện ra từ góc ngách nào đó của cửa hàng, họ táng cho anh chàng Đông Bắc một phát ngất ngay. Một gã nhắc vai, một gã nhắc chân, chúng kéo xềnh xệch anh ta ra ngoài. Cậu phục vụ hét với theo:

- Quảng xa xa một tạo! Vứt tít ra ngoài nhà trọ Trường Giang ý! Tất cả hết 92 đồng!

Một gã to béo đặt ạch anh chàng xuống đất, móc túi quần anh ta ra tờ 100 đồng, hần bảo:

- Thối lại 8 đồng!

Nói rồi một gã đẩy cánh cửa, một gã đùn mông, ba người mất hút khỏi tầm nhìn của chúng tôi.

Thế gian được trả lại sự an bình. Vài giây sau, khắp nhà hàng lại vang lên Để thế giới đầy ấp tình yêu. Đại ca Kiện đột nhiên ôm mặt, có vẻ rất đau đớn. Tôi châm cho cậu ta điều thuốc:

- Nhớ bạn gái phải không?

Đại ca nhìn ra ngoài cửa sổ, không đáp lời.

- Nhớ thì gọi điện thoại hỏi thăm người ta. – tôi tiếp.

- Bây giờ chắc cô ấy bị cảnh sát khống chế rồi. – Đại ca đáp.

- Cậu đừng có bi quan như vậy. Công nhận cảnh sát giỏi đi, nhưng phải có sức ép nào đẩy họ mới bộc lộ cái tài, ví dụ như cậu chém nhầm người nhà họ, hoặc làm vụ gì ì xèo lên tận Bộ công an hay Ban chấp hành Trung ương Đảng. Chứ như chuyện bọn mình chỉ là muối, ăn thua gì! – tôi an ủi.

- Nhỡ đầu vụ của bọn mình đã ì xèo lên tận Ban chấp hành Trung ương Đảng rồi thì sao? – Đại ca nhăn nhó.

- Cậu nghĩ kỹ lại mà xem, thật ra hai đứa bọn mình cũng có làm gì nên tội! Lột tất tần tạt trên người chúng ta giờ không có nổi 200 đồng. Nghèo đến nỗi làm cảm động Ban chấp hành Trung ương Đảng thì có. Cậu cứ gọi một cú đi, không tội nghiệp cô ấy mong cậu.

Đại ca Kiện lại chìm vào suy ngẫm, còn tôi hồi tưởng lại những chuyện đã qua...

Câu chuyện bắt nguồn từ nửa tháng trước.

Tốt nghiệp xong, tôi tìm việc rông rã suốt hai tháng không có kết quả. Trong khi đó, các cô bạn xinh xắn cùng lớp đều đã tìm được việc làm, cô giỏi nhất chuyển công ty ba bận. Trông người lại ngẫm đến ta, tôi không khỏi chạnh lòng.

Tôi quen Đại ca Kiện từ trước đó rất lâu. Đại ca hơn tôi một tuổi, ra trường trước tôi một năm, tìm việc rông rã một năm hai tháng nay chưa chỗ nào nhận. Tình bạn của chúng tôi hình thành nhờ sửa máy tính miễn phí. Hồi đó, phòng chúng tôi có một chiếc máy tính, hết người này đến người khác dùng máy chỉ để lên những trang web đen. Xem nhiều quá khiến nó bị dính vô vàn con vi-rút. Thế mà nó vẫn chạy đều, không hề bị treo. Có lẽ là do dính nhiều vi-rút quá, các loại vi-rút tự đánh phá và diệt trừ lẫn nhau. Nhưng tai hại là con chiến thắng cuối cùng là con mạnh nhất – vi-rút đại vương. Theo thuật ngữ của chúng tôi, những con làm chết máy thông thường gọi là “vi-rút bệnh lậu”, con lần này mạnh đến nỗi không thể khởi động ổ cứng, chắc phải cỡ “vi-rút HIV”.

2. Chương 01 Phần 2

Chúng tôi cuống cả lên, vì trong máy có luận văn của cả bọn.

Cả phòng bê máy ra hàng sửa chữa, người ta bảo phải thay ổ cứng và mainboard, cả thấy hết 2000 đồng. Một cậu bạn cùng phòng nghe vậy tá hỏa lên:

-Đ.má! Đắt thế thà đi... chơi gái thật cho rồi!

Một cậu khác tỉnh táo hơn động viên:

- Thì từ trước đến giờ bọn mình toàn “chơi” miễn phí trên mạng đấy thôi, bây giờ đồ bệnh mới phải đi khám. Tàn người, phải thay nội tạng chứ có ít đâu!

Nói gì thì nói, 2000 đồng là quá tầm của chúng tôi. Hồi xưa, mua chiếc máy này cũng chỉ mất 1800 đồng. Đại ca Kiện học trên chúng tôi một lớp, trông cậu ta già dặn nên được mọi người tôn là Đại ca. Nghe đồn hồi học cấp II, có nhiều bạn trong trường còn cúi đầu chào cậu ta bằng thầy. Bị gọi riết đâm quen, mỗi lần như thế Đại ca cũng quay lại đáp lễ một cách rất tự nhiên: “Chào em”. Chúng tôi đoán do trải đời trước tuổi, chắc hẳn cậu ta xem web sex từ khi mọi người chưa biết đây là gì. Chắc máy tính cậu ta bị dính vi-rút trước nhất. Có lẽ khi Đại ca Kiện bị dính ngoài hàng sửa máy còn chưa bán phần mềm anti vi-rút, cậu ta mới phải tự học thành tài.

Vất vả lắm chúng tôi mới bê nổi chiếc máy về phòng. Đại ca Kiện đã ngồi chờ sẵn, chúng tôi cảm thấy cậu ta là cứu tinh duy nhất và rất mong được mục sở thị ngón đòn sát hại vi-rút của cậu ta.

Câu đầu tiên Đại ca thốt lên:

- Bật máy lên, cài phần mềm diệt vi-rút.

- Nhưng không bật được nữa. – chúng tôi đồng thanh.

Đại ca loay hoay gõ gạc một hồi, lẩm bẩm trong miệng:

- Không khởi động được cơ à, ghê quá nhỉ, main bị cháy rồi. Thôi được, mình tháo ổ cứng đem về xem thế nào.

Đại ca mở vít rất thành thạo, tháo một cục gì đó đem về, bỏ lại chúng tôi chờ dài cổ.

Ngày hôm sau Đại ca quay lại, chưa kịp hỏi gì cậu ta đã xin lỗi rồi rút:

- Xin lỗi, xin lỗi nhé... hôm qua tháo nhầm thanh ram. Nhưng mình xem kỹ rồi, ram của các cậu ổn, không vấn đề gì.

Chúng tôi trợn tròn mắt nhìn nhau. Trong yên lặng, cậu chàng bánh bao chủ tịch hội học sinh được cực kỳ nhiều em lớp dưới hâm mộ và đã được thầy giáo giới thiệu vào làm ở một công ty thiết kế phần mềm nổi tiếng thế giới đột ngột cắt lời:

- Này, làm ăn cho tử tế, mẹ kiếp, luận văn của bọn này ở trong ram hết đấy!

Chẳng mấy chốc, Đại ca Kiện đã sửa xong. Chúng tôi dần dần thân quen, và bàn nhau mở một công ty sửa chữa máy tính. Bốn chúng tôi góp tiền lại, thuê một quầy nhỏ ở góc khu Làng sinh viên. Sau khi khai trương, cửa hàng của chúng tôi rất ế ẩm. Về sau, chúng tôi nghĩ ra một mẹo, lên mạng bằng chiếc máy tính vừa cài tử hoàn sinh, vào những trang web đen “bắt” vi-rút, rồi cóp vào đĩa mềm phát tán khắp nơi.

Mặc dù đều cảm thấy không quân tử, nhưng chúng tôi cũng đành làm vậy để trả tiền thuê cửa hàng. Trong các cổ đông góp vốn, chỉ có duy nhất anh chàng luôn luôn tự nhận mình trong sạch phản đối kế hoạch. Đến một ngày, cậu ta phát hiện cuối tuần nào cũng có một chiếc xe Mercedes đến đón cô bạn gái xinh đẹp xuất thân từ gia đình công nhân của mình đi chơi. Từ đó, cậu ta trở nên cực kỳ tích cực, đâu cũng thấy bóng dáng cậu ta cần mẫn dò tìm vi-rút suốt từ sáng đến tối, từ phòng ký túc xá đến thư viện. Cậu ta dùng chiếc máy nào thì trong history chỉ toàn những người... không mặc áo quần, ngoại trừ những cảnh gợi tình trong trang phục công sở. Cuối cùng, trời cao đất dày không phụ lòng người chăm chỉ, cậu ta tìm ra một con vi-rút mạnh nhất, đến nỗi không thể cóp vào đĩa mềm, ổ đĩa mềm đã bị tê liệt.

Con vi-rút quá mạnh, chúng tôi cho cậu ta hưởng mức phần trăm cao nhất theo thỏa thuận từ trước – 40%.

Quá trình phát tán vi-rút rất thuận lợi, chẳng mấy chốc không còn chiếc máy nào trong Làng sinh viên dùng được ổ đĩa mềm. Vụ đó chúng tôi kiếm được hơn 3000 tệ. “Cha đẻ của vi-rút” được một ngàn rưỡi. Cầm

món tiền trên tay bật khóc nức nở, cậu ta bảo đây là khoản tiền đầu tiên tự tay kiếm được. Rồi cậu ta đến cửa hàng mỹ phẩm đắt nhất trong Làng sinh viên, mua một bộ đắt nhất tặng bạn gái.

Nhưng rốt cuộc, cô bạn cậu ta bảo:

- Em có dùng Maybeline đâu! Chẳng lẽ anh không biết da em chỉ hợp với Lancôme và Estee Lauder thôi sao.

Cậu chàng rất băn khoăn, quay về hỏi:

- Lan-côm với Êt-te Lau-đơ là cái gì?

Chúng tôi không biết, bảo cậu ta hỏi cậu phòng bên hay đọc tạp chí nhất. Cậu phòng bên cũng không biết, liền đi hỏi bạn gái. Ai ngờ bạn gái cậu ta cũng là con một sách, không biết bèn đến lớp hỏi giáo sư. Qua nhiều lần truyền khẩu, tin tức biến dị ít nhiều, ông giáo sư gọi cậu ta đến giảng giải một thôi một hồi về LG và En-chan-tơ.

Một tháng sau, cậu bạn của chúng tôi mới biết, dù hai dòng mỹ phẩm đó của cùng một hãng, nhưng một thời son môi Lancôme trị giá bằng cả bộ đồ trang điểm Maybeline. Từ đó về sau, bạn gái rửa mặt bằng Lancôme thì hàng ngày cậu ta rửa bằng nước mắt, không ăn không uống, chẳng nói chẳng rằng. Chúng tôi rất ngạc nhiên, sao phải hành tội mình vì bạn gái thế kia chứ! Dĩ nhiên, có người tỏ ra đau đớn chỉ là để người khác thấy, nhưng cũng phải lựa đối tượng mà thể hiện chứ! Đau đớn trước mặt bạn gái thì được nhưng thể hiện trước tụi con trai chúng tôi thì hầu như chẳng có hiệu quả gì. Vả lại, chúng tôi bận kiếm kế sinh nhai suốt ngày, chẳng lấy đâu ra thời gian giúp cậu ta truyền bá nỗi đau đi nơi khác.

Cậu chàng nín khe, không nói một câu nào suốt tuần. Chúng tôi đoán mò xem câu đầu tiên cậu ta nói ra sẽ là gì, thậm chí chúng tôi còn đánh cược. Rút cục cậu ta làm một quả kinh thiên động địa. Cậu ta đến gặp lãnh đạo nhà trường tố giác chúng tôi phá hoại máy tính mưu lợi cá nhân, đồng thời cậu ta chủ động nộp cho lãnh đạo 1300 tệ và đóng đồ mỹ phẩm.

Lẽ dĩ nhiên, chúng tôi bị trừng trị, không được nhận bằng tốt nghiệp. Và tệ hại hơn nữa, kể từ đó về sau, hệ máy tính bị hỏng họ liền lập tức đổ cho chúng tôi phát tán vi-rút và bắt chúng tôi đến sửa miễn phí.

Sau sự việc đó, tôi học được một bài học, không nên cùng làm việc với người thất tình. Thêm nữa, tôi hiểu ra rằng, thật ra trên đời này không có ai thấu hiểu hết nỗi đau của người khác. Tôi không hiểu nỗi cậu bạn đó vì sao quá đau khổ chỉ vì một sinh vật giống cái, cậu ta cũng không hiểu nỗi đau của chúng tôi khi bị phạt không được tốt nghiệp.

Không có bằng nên tôi và Đại ca Kiện không tìm được việc làm. Trong thời gian đó, Đại ca Kiện có một cô bạn gái, hai người bọn họ nhanh chóng nghĩ đến kết hôn, nhưng đáng buồn là Đại ca Kiện không có nguồn tài chính nào, bạn gái của cậu ta cũng không có thu nhập. Hai kẻ vô công rồi nghề cưới nhau chắc chắn sẽ trở thành mầm hại cho xã hội. Đại ca Kiện mong đi làm đến hoi cả đầu, trông lại càng già, đi interview mà như đi xin tiền trợ cấp dưỡng lão. Còn tôi không chủ động trong chuyện tìm việc làm, lúc nào tôi cũng chỉ mong có kỳ tích xảy ra. Tôi và Đại ca đánh cờ tướng qua ngày, cũng co ro như những ông già ngồi bên rệ đường. Chúng tôi bày bàn cờ gỗ bên đường, mỗi khi gió to chúng tôi cũng đi kiếm mấy hòn đá về đề lên bàn cờ. Sau một tháng, tài nghệ đánh cờ tiến bộ lên nhiều. Rồi chúng tôi làm một việc tương đối có ý nghĩa, ghi tên tham gia cuộc thi cờ tướng nghiệp dư, mong hồng thu hoạch ít tiền thưởng.

Trước khi diễn ra cuộc thi, chúng tôi định bụng cả hai sẽ cùng vào chung kết. Nào ngờ kết quả rút thăm trận đầu tiên là tôi đấu với Đại ca. Chúng tôi chiến đấu căng thẳng 3 hiệp liền, thủ hoà, cả hai bên đều vui vẻ. Nhưng đáng buồn, chỉ những người thắng vòng loại mới được vào trong. Tôi và Đại ca Kiện bị loại, từ đó trở đi chúng tôi sống trong buồn tẻ, không chút ánh sáng.

Về sau, một hôm chúng tôi gặp lại cậu bạn học tiểu học. Cậu này kiếm tiền cũng khá, cậu ta làm rất nhiều việc, xem danh thiếp là biết. Chẳng hạn như buôn xe lậu, trả thù thuê, thám tử tư, bán thuốc mê, thuốc kích dục, đòi nợ hộ .v.v... Cậu bạn này đặc biệt kiên trì, muốn cho nhiều người biết đến công việc của mình thông qua tin nhắn, cậu ta nhắn tin cho từng người, và viết đi viết lại từng tin. Sau vài tháng, cậu ta trở thành anh chàng lưu manh nhắn tin nhanh nhất toàn quốc. Đại ca Kiện giúp cậu ta gửi tin nhắn theo nhóm bằng máy tính, cậu ta rất cảm ơn, hứa sẽ có việc gì sẽ gọi chúng tôi. Thật bất ngờ, ngay ngày hôm sau cậu ta liền tìm đến chỗ chúng tôi bảo có "công vụ", mỗi người 1000 tệ, hỏi có tham gia hay không.

Tôi hỏi:

- Việc gì vậy?

Cậu ta bảo trả thù hộ ột người, người ta chỉ 10 nghìn tệ để tìm 10 người đánh thuê.

Tôi liền bảo:

- Đánh nhau bọn mình không đi đâu!

Cậu ta đáp:

- Thật ra không cần đánh. 10 người tụ tập lại thành một nhóm, chưa cần đánh trông đã có sức uy hiếp mạnh mẽ và hiệu quả đập vào mắt. Mình đảm bảo các cậu không cần đánh người, chỉ cần đi đến chỗ đấy cho đủ quân số.

Cuối cùng chúng tôi đành nhắm mắt đưa chân. Tệ hại là hai chúng tôi đến muộn giờ. Vừa đến hiện trường, chúng tôi hiểu ra quả là 10 người chúng tôi không thể động đây nổi, vì bên kia có 30 người. Tôi và Đại ca Kiện đứng vào hàng ngũ, tên cầm đầu bên kia gào lên:

- Mẹ kiếp! Chúng mày gọi viện binh đến hử!

Tiếp sau đó, tôi đoán chúng định tiêu diệt toàn bộ chúng tôi trước khi viện binh đến chi viện, cả 30 tên bọn chúng nhất tề xông đến. Đầu óc của tôi và Đại ca Kiện lúc đó hoàn toàn trống rỗng, chúng tôi gơ dao lên tự vệ theo bản năng. Sau đó, có tiếng còi cảnh sát hú vang trời. Trong cơn bàng hoàng, tôi loáng thoáng thấy một kẻ bên đối phương đổ vật xuống, chỉ có hai chúng tôi lăm lăm con dao trong tay. Có lẽ mấy người còn lại cũng là bạn học tiểu học bị cậu ta dụ đến. Họ chắc mẩm đến đây để trình diễn qua quýt, chỉ có tôi và Đại ca Kiện quyết tâm đến để làm một màn trình diễn đầu ra đấy, còn chuẩn bị sẵn dao. Cảnh sát sắp truy đến tận nơi, không có thời gian nghỉ ngơi nhiều, tôi chạy ngay lập tức. Chạy được độ vài trăm mét, tôi quay đầu lại thấy cảnh sát đứng ngay trước mặt kẻ nằm dưới đất lắc đầu tỏ vẻ tiếc nuối. Tôi thầm nghĩ, chết rồi, thế là xong đời, chúng tôi giết người rồi.

Hai chúng tôi bỏ chạy lên phố. Tôi nói:

- Thôi rồi, mình giết người rồi.

Đại ca Kiện chỉ biết dậm chân liên hồi.

Tôi hỏi:

- Ai giết nhỉ?

- Lúc đấy nháo nhào nhào cả lên, làm sao biết được! – Đại ca đáp.

- Chắc chắn họ sẽ tìm bắt mình, vì chỉ có hai đứa mình giết dao. – tôi nói.

- Thế rốt cuộc là ai đâm? – Đại ca Kiện hỏi.

- Làm sao mình biết?! – tôi đáp.

- Thế thì là song kiếm hợp bích rồi! – Đại ca nói.

- Chả mấy chốc họ sẽ phong tỏa hết cửa ngõ bên cảng, nhà ga, sân bay, và các ngã đường. – tôi nói tiếp.

Đại ca liền bảo:

- Vậy chúng ta chia ra, mỗi người trốn đi một ngã, có gì liên lạc sau. Nếu mình bị bắt mình sẽ khai là do mình đâm.

Nước mắt ầng ậng trào ra hai khoé mắt, tôi đáp:

- Cậu yên tâm, họ không bắt được mình đâu. Cùng lắm khép vào tội tự vệ chính đáng, chắc chỉ bị giam vài năm là ra thôi.

- Đánh hội đồng làm sao gọi là tự vệ được! Vả lại, hiện trường lúc ấy chỉ có hai chúng ta cầm dao, rõ ràng là mưu sát còn gì! Thông thường là “Tuyên án tử hình ngay lập tức, tước quyền công dân suốt đời”.

Nghe vậy tôi thấy kinh hồn bạt vía, vội nói:

- Vậy thì chỉ còn cách trốn ra tỉnh ngoài. Mình đừng về nhà nữa, chắc nhà mình sẽ bị họ phong tỏa ngay!

Đại ca Kiện bảo:

- Mình phải gọi điện cho bà xã.

- Không được gọi, chắc chắn cô ấy sẽ khuyên cậu ra đầu thú.

Thế là chúng tôi chia thành hai ngả, chạy khỏi thành phố.

Trên đường đi, tôi canh cánh lo bị bắt sống tại trận, rồi bị đưa lên phim tài liệu trên ti vi. Hồi tưởng lại những gì đã qua, tôi thấy mọi chuyện thật khó tin. Cuộc đời phải kết thúc như thế này sao? Tia hy vọng duy nhất của tôi bây giờ là không để bị bắt sống, đợi 20 năm nữa, hết thời hạn tố tụng hiệu lực tôi sẽ được trở về quê cũ. Mấu chốt của vấn đề là ở chỗ tôi cam đoan không phải tôi chém, nhưng tôi không thể khai ra Đại ca Kiện. Hoặc là lúc đó đầu óc chúng tôi đã lú lẫn, nhớ ra khám nghiệm tử thi là thi thể đã bị hai nhất chém, tôi một nhất, Đại ca Kiện một nhất, vậy thì xong đời. Nhớ đến trận hoà cờ dạo nọ, đầu tôi tê dại ...

Lặn lội mãi cuối cùng tôi tìm ra cửa ngõ kiểm soát người ra khỏi thành phố. Quả nhiên, có rất nhiều cảnh sát vũ trang bông súng lưỡi lê kiểm tra từng chiếc xe. Tôi thầm nghĩ, phen này chắc chết rồi. Đột nhiên trở nên vô cùng bình tĩnh, tôi chuẩn bị bước ra tự thú. Tôi tin ra tự thú trong khi chưa rõ nội tình sẽ được hưởng án khoan hồng, ví dụ tù chung thân chẳng hạn.

Tôi kiên cường bước lên phía trước, nói với anh cảnh sát đứng đầu:

- Chào anh...

Chưa dứt lời tôi đã bị gạt sang một bên:

- Xin lỗi, chúng tôi không được trả lời phỏng vấn!

- Tôi không đến phỏng vấn, tôi là... – tôi nói.

Anh cảnh sát tiếp tục:

- Chúng tôi đang thi hành nhiệm vụ, xin lỗi, không được cản trở chúng tôi làm việc.

Màn tự thú thế là thất bại, tôi ngậm đắng nuốt cay đi khỏi thành phố, đập xe khách đường dài đến một nơi xa lạ...

Quá trình diễn biến sự việc là như vậy.

Lúc này, tôi và Đại ca Kiện đều lặng thinh, nhìn ba chiếc xe cứu hỏa nối đuôi nhau phóng qua cửa kính. Chắc chắn chỗ nào đó cháy lớn rồi. Tôi thấy đường chân trời ở xa tít tắp bị đốt cháy đỏ rực. Tôi nói:

- Lẽ nào nhà máy luyện dầu mình thấy từ trên tàu hỏa bị cháy ư?!

- Đồ ngốc, đấy là hoàng hôn! – Đại ca Kiện đáp.

Tháng 11 đã đến gần.

* * *

[1] Ca sĩ nhạc trẻ người Đông Bắc nổi tiếng Trung Quốc.

3. Chương 02 Phần 1

Trong lúc đợi tháng 11 đến gần, tôi được tận mắt chứng kiến một trận hoả hoạn ở nhà máy hoá chất. Tôi và Đại ca vội vàng thanh toán tiền ăn rồi lao ra ngoài. Thật ra, vốn dĩ tôi không ham chen chân vào những nơi nhộn nhịp đông người, tôi không góp thêm một cái đầu thể tục nghiêng ngó cùng vô vàn những cái đầu của thiên hạ. Nhưng về sau tôi nhận ra nghĩ vậy là sai. Có một lần, trên đường đạp xe tới trường, tôi thấy một đám đông xúm xít quanh một đồng hồ. Trong số những cái đầu nghiêng ngó, tôi nhận ra thầy chủ nhiệm lớp, thầy giáo Chính trị, và thầy giáo dạy Lịch sử đáng kính. Thế là tôi cũng thò đầu vào qua đám đông, và phát hiện ra trong đó là một bãi máu. Trong lúc tôi vô cùng kinh ngạc, máu thì đâu có gì đáng xem đến vậy, đằng sau lưng tôi bị một áp lực lớn dồn lên phía trước, và tôi không thể rút đầu về được nữa, trên đầu tôi đã có đến hơn mười cái đầu khác. Tôi phủ phục trên chiếc xe đạp, bị đè đến nỗi suýt nôn ra máu. Tôi thầm nghĩ, biết đâu kia chính là máu những bậc tiền bối xúm đến nghiêng ngó đầu tiên?

Vụ việc ngày hôm nay không hoàn toàn giống thế, hôm nay là một vụ “sự cố an toàn nghiêm trọng”. Không hiểu sao người Trung Quốc gọi thiên tai hay tai vạ do con người gây nên trong sản xuất là “sự cố an toàn”. Theo cách hiểu của tôi, chẳng hạn lùi xe húc nhẹ vào cột điện mới gọi là “sự cố an toàn”.

Rốt cuộc sự cố xảy ra ở đâu nhỉ? Khung trời phía xa đã đổi màu, màn trời đen kịt trông rất đáng sợ. Rồi một màu xanh khảm khiếp dần dà bay lên, trong phút chốc quanh tôi bao trùm màu xanh hoà bình. Mọi người đột nhiên cực kỳ hưng phấn. Những bà nội trợ vừa đi chợ mua thức ăn về chạy vội về hướng xảy ra hoả hoạn như đuổi theo minh tinh. Một đoàn xe cứu hoả lướt qua, phía sau kéo theo rất nhiều xe ô tô. Nhiều người hạ cửa kính xe, nhả còi ầm ỉ ra chiều kích động. Nhiều người đứng đầy kín nóc xe buýt công cộng. Dãy chung cư bên đường mở toang cửa sổ, cả gia đình đứng ra cửa chỉ trỏ. Người nào bắt chợt tình huống vào lúc ấy hẳn sẽ nghĩ rằng Trung Quốc vừa giành được quyền đăng cai cả Olympic năm 2012.

Tôi và Đại ca Kiện không có phương tiện đi lại, lúc đó trên đường tịnh không còn bóng tắcxi và xe buýt. Bỗng có một người đầu bù tóc rối hiện ra trước mắt chúng tôi, hai tay anh ta dắt hai chiếc xe đạp hỏi:

- Lấy xe không? 20 tệ!

- Đắt quá! – Tôi đáp.

Người đó cuống lên:

- 10 tệ một cái đắt nổi gì nữa!

Đại ca Kiện đứng bên cạnh rút trong túi ra 20 đồng bảo:

- Để đây!

Thế là chúng tôi ngồi lên xe, phi như bay đến hiện trường. Lúc ấy, bầu trời đã đổi sang màu tím thẫm, bóng đen khổng lồ của ngành công nghiệp nặng dẫn đường cho chúng tôi thẳng tiến trong màn lửa.

Mất khoảng 20 phút, đến khi màn trời dần dần chuyển sang màu xanh ngắt chúng tôi không còn đâu ra sức đạp tiếp. Nhưng ống khói đen kịt dường như vẫn còn cách rất xa. Chung quanh màn đêm đã buông xuống, thành phố đang bị hun đốt rực rỡ. Thường ngày, giờ này là lúc mọi người ngồi bưng bát ăn cơm và xem thời sự, cả thành phố đáng lẽ chìm trong chiều tà buồn ngủ. Thế mà lúc này sau lưng tôi là không dưới 200 chiếc xe đạp điên cuồng lao về phía trước. Đột nhiên, tôi cảm thấy mình như thể Luis Amstrong, tôi quay sang bảo Đại ca:

- Nhanh lên nào!

Chẳng mấy chốc, chúng tôi đạp qua trước cổng trường Đại học Công nghiệp. Đột nhiên, có hơn 50 chiếc xe đạp lao từ trong trường ra ngoài, và tranh giành nhau quyết liệt để vượt qua khúc quanh thứ nhất. Ngoái đầu lại nhìn thấy cảnh tượng ấy, tôi hú vía. Tôi thở hổn hển:

- Điên cả rồi, những gã này điên hết rồi!

Đại ca Kiện vẫn mãi miết đạp xe trước tôi chừng nửa mét, đôi bàn toạ nhắc hẳn lên khỏi yên xe. Tôi không biết mình muốn đến hiện trường vụ cháy để làm gì, nhưng tôi biết chắc mấy trăm người đằng sau lưng tôi đều là bệnh nhân tâm thần. Trong phút chốc, quang cảnh quanh tôi trở nên hoành tráng khôn tả. Mặc dù

vài trăm người cùng đạp xe một lúc tôi đã thấy nhiều, nhưng quang cảnh mấy trăm người cùng lao về phía đám cháy thì có lẽ cả đời này tôi chỉ gặp một lần. Hoặc nói trừu tượng hơn một chút, được nhìn thấy mấy trăm con phượng hoàng cùng đạp xe quả là khiến tôi mở mang thêm rất nhiều.

Đột nhiên, có một tiếng nổ lớn vọng đến. Một đám mây hình nấm nhỏ vươn lên giữa bầu trời. Rồi có tiếng kêu “nổ rồi, nổ rồi”, mọi người cổ vũ rất hào hứng. Năm xưa, khi Hiroshima bị trúng bom nguyên tử dân Trung Quốc cũng không vui đến mức này. Tôi và Đại ca Kiện đang ở vị trí “đầu tàu”, đột nhiên chúng tôi cảm thấy một áp lực vô cùng nặng nề, bởi những người phía sau chúng tôi đang tăng tốc rõ rệt. Mấy trăm người đằng sau chúng tôi giống như những cỗ máy, mà không, giống những con dã thú. Mục đích của tất cả bọn họ chỉ là tiếp cận đến mức gần nhất có thể mà không bị nổ vào người. Dĩ nhiên, trong số đó có lẽ có rất nhiều sinh viên đại học bị kích động không biết đang có chuyện gì, chắc họ sẽ hăm hở đạp về phía trước cho đến khi bị nổ rồi chết. Thậm chí, những kẻ làm việc không hề suy xét thực tế như mấy tên cán bộ lớp chắc chắn sẽ lao thẳng vào đồng lửa ngùn ngụt. Cảm thấy hơi sờ sợ, tôi giảm tốc độ xuống, lập tức tôi bị mấy chục cái xe đạp vượt qua, đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng. Cảm thấy mình như một bấp ngô bị đàn châu chấu tràn qua, trong giây lát chỉ còn trơ lõi.

May sao, vào giây phút then chốt nhất, chính quyền đưa ra một quyết định chuẩn xác và quen thuộc nhất: phong tỏa đường phố. Mọi người tiếc hùi hụi. Tôi dần dần bình tĩnh lại, tìm thấy cái lỗi ngô kia – Đại ca Kiện. Tôi bảo:

- Bây giờ không đi được nữa.
- Đi vòng! – Đại ca Kiện bảo.
- Nhưng khó đấy, làm sao biết ngõ ngách nào thông đến phía trước. – Tôi bảo.
- Cậu nhìn kia, đằng kia có một con sông, xuống chế biến hoá chất công nghiệp chắc chắn ở ven sông.

Tôi cảm thấy cậu ta nói có lý, chúng tôi bèn quyết định tiếp tục đi men theo bờ sông.

Tôi và Đại ca đẩy xe đến sát bờ sông, lúc định khoá xe đi bộ cho tiện, chúng tôi mới phát hiện ra ổ khoá đã bị bẻ gãy. Vậy tức là đây là xe ăn trộm. Tôi bèn nói:

- Thôi thế là xong, hai phạm nhân đi xe ăn cắp, tội sẽ càng nặng thêm!

Đại ca Kiện đáp:

- Ai hơi đâu để mắt đến chúng ta lúc này! Kể cả bây giờ đi tự thú cũng chẳng ai quan tâm đâu! Sự cố to bằng này chắc chắn các ban ngành đang bận chỉ đạo hiện trường, tất cả lực lượng cảnh sát đang tập trung giữ gìn trị an rồi.
- Nhưng... thế này thì xe của chúng ta bị lấy trộm mất. – Tôi tiếp.

Đại ca Kiện lắc đầu:

- Chưa chắc, mọi người đang bận ngắm hoả hoạn. Với lại họ cũng đều đạp xe mà.

Chúng tôi đi dọc theo con sông đào tiến về phía trước, thấy một cô gái ngồi trên bờ đê kè. Tôi và Đại ca bước đến trước mặt cô ta:

- Có chuyện gì vậy?

Cô gái không buồn ngẩng đầu lên. Tôi bảo Đại ca:

- Tình cảm trực trặc định tự sát chắc?
- Làm gì có chuyện ấy! Đang lúc lãng mạn thế này, đằng kia còn có pháo hoa lộng lẫy, không thể nào chia tay vào thời điểm này được. – Đại ca đáp.
- Hay cô ta bị trầm uất?
- Trong khung cảnh này, có mà trầm uất hơn thế nữa cũng thấy vui. – Đại ca đáp.
- Thế thì ta đi thôi! – Tôi liền bảo.

Chúng tôi đi men theo đường bờ sông chừng một cây số thì không còn đường. Công trình kiến trúc ảm đạm hiện ra trước mắt. Chúng tôi đã đến bên hông khu nhà xưởng. Thật đáng tiếc vì hoả hoạn xảy ra ở phía trước. Nhưng ở chỗ này cũng có một chiếc xe cứu hoả phun nước. Trên nền lửa rần rật phía không xa, khu nhà trước mắt càng ảm đạm xám xịt.

Đột nhiên tôi có một cảm giác rất lạ lùng, loài người vốn rất giàu trí tưởng tượng, tại sao họ không thiết kế toà kiến trúc xấu xí đáng sợ này một cách ngộ nghĩnh đáng yêu hơn nhỉ?

Có hai tầng lưới sắt ngăn cách trước mắt. Có rất nhiều cây dây leo bám chằng chịt. Tôi và Đại ca Kiện đứng ngẩn ra gần nửa tiếng. Tôi nghĩ, có lẽ không nên đứng đây mãi, lửa càng ngày càng ác liệt, nếu cứ đứng đây không khéo chúng tôi sẽ thành hai nạn nhân duy nhất thiệt mạng trong vụ hoả hoạn, chết vì đói. Tôi bảo:

- Về Trường Giang thôi, Đại ca!

Đại ca đứng ngây ra mất một lúc rồi bảo:

- Về... cái gì?

- Nhà trọ Trường Giang.

Lúc ấy Đại ca Kiện mới kịp định thần:

- Ô, tưởng cậu biến thành cá tầm rồi chứ ! Về thôi!

Chúng tôi men theo đường cũ về nhà, tôi nói:

- Chắc phải cháy mấy ngày nữa nhỉ!

- Ủ, trừ phi có mưa. – Đại ca đáp.

Lời nói vừa buông ra khỏi miệng, lập tức có giọt mưa rơi xuống. Tôi liền bảo:

- Đồ mồm thối! Đợi về đến nhà trọ rồi hãy nói có hơn không!

Đại ca đáp:

- Mình tốt bụng nên mới cầu mưa chứ!

- Nhưng mưa bé thế này cũng chả ăn thua gì! – Tôi bảo.

- Ủ, mưa thật to thì may ra!

Cậu ta vừa dứt lời, lập tức có tiếng sấm nổi lên, mưa đổ xuống như trút nước.

Tôi chạy cật lực về phía trước. Trên trời loé lên một tia chớp. Trong nháy mắt, thế giới quanh tôi sáng bừng lên như ban ngày. Xem ra sức lực của con người quả là nhỏ bé, trận hoả hoạn hùng hực thiêu đốt rụi những chất hoá học – thành quả của bao nhiêu con người cũng chỉ có thể chiếu sáng một góc nhỏ xíu của bầu trời.

Tôi và Đại ca Kiện cầm đầu chạy, tí nữa chúng tôi đã phải cô gái ngồi bên bờ đê lúc này. Tôi cúi người bảo:

- Mưa to thế này về thôi chứ!

Cô gái vẫn không phản ứng gì. Tôi mặc kệ, tiếp tục chạy. Chúng tôi trao đổi với nhau rất chặt vật trong mưa.

- Chắc chắn đầu óc cô ta có vấn đề! – Tôi nói.

- Trông cũng xinh gái đấy chứ, chắc là đọc truyện Quỳnh Dao nhiều quá. – Đại ca bảo.

- Sao cậu biết? – Tôi hỏi.

- Những cô gái hay đọc Quỳnh Dao thường thích chạy ra ngoài mỗi khi trời mưa.

- Nhưng lỡ cô ta định tự tử?

- Thôi kệ đi!

- Trông cô ấy có vẻ trầm uất. – Tôi tiếp.

- Cậu yên tâm! Trầm uất không đến nỗi chết người đâu! Trương Quốc Vinh bị trầm uất nặng thế có chết đâu!

- Nhưng con gái tự tử dễ lắm! – Tôi vẫn không thôi.

- Thế thì chúng mình cũng chẳng ngăn được, sớm muộn sẽ xảy ra mà.

- Hay... mình quay lại khuyên cô ta? – Tôi nói.

- Cậu nói sớm có phải hơn không, chạy xa mấy trăm mét rồi... – Đại ca đáp.

Chúng tôi bèn dừng bước. Vừa quay người lại... chúng tôi thấy cô ta ở ngay sát đằng sau. Tôi và Đại ca Kiện bần rùn cả người, tí nữa đổ vật xuống sông.

Đến một phút sau tôi không thốt nên lời. Cô ta mở lời trước:

- Chạy mau lên, không thấy mưa to à?!

Chúng tôi tiếp tục chạy thêm một phút nữa đến chỗ đỗ xe. Cô gái cầm đầu cầm cổ đi trước, tôi và Đại ca Kiện chẳng thằng nào dám đi dẫn lên bắt chuyện. Nhưng xe đạp đã biến mất. Bỗng có một bóng người to lớn hiện lên trong đám khói bụi. Tôi và Đại ca toát mồ hôi hột.

Bóng đen bước lại gần, hoá ra là một người đẩy hai chiếc xe đạp.

- 50 tệ hai xe.

Đại ca Kiện bảo:

- Chẳng còn xu dính túi, đành ăn cướp vậy!

Vừa nghe dứt lời, gã kia sợ quá kêu toáng lên, vứt cả xe bỏ chạy. Chúng tôi nhảy lên xe, đạp như bay. Thật kinh ngạc, duy nhất chỉ có con đường này nhưng chúng tôi không hề thấy cô gái. Không khí ngột thở bao trùm khắp xung quanh. Đạp đến giáp ranh nội thành và ngoại thành, tôi định bụng nói đùa làm giãn không khí một tí:

- Đại ca này, cậu không thấy nặng à? – Tôi hỏi.

- Hơi nặng, chắc ngược gió.

- Chở thêm một người, nặng là phải. – Tôi bảo.

Đại ca kêu “Á” một tiếng rồi lặn tòm xuống rãnh nước ven đường.

Thế là gãy xương.

Một tháng sau đó, tôi đẩy Đại ca đi dạo trong sân vận động trường Đại học Công nghiệp. Đại ca thích thể thao. Hồi bé cậu ta mơ làm vận động viên bóng rổ. Lớn lên một chút, căn cứ vào chiều cao, cậu ta quyết định chuyển sang bóng đá. Lớn lên chút nữa, căn cứ vào thể lực, cậu ta chuyển hướng ước mơ sang làm vận động viên bóng bàn. Nhưng rốt cục không thể trở thành vận động viên, như mọi người khác, cậu ta chỉ đủ sức chơi nghiệp dư.

Vận động viên nghiệp dư Kiện nằm bệt trên giường một tháng mới được ra ngoài. Tình trạng thương tật của Đại ca Kiện hơi kỳ quặc, gãy xương mác ống chân, đồng thời cổ cũng bị thương. Suốt một thời gian dài không thể đặt cậu ta ngồi lên xe đẩy, phương tiện giao thông tốt nhất cho cậu ta là giường bệnh. Nhưng nếu đẩy giường ra đường chắc chỉ vài chục mét sẽ bị cảnh sát giữ lại. Phương tiện giao thông 4 bánh ấy đã không nộp phí giao thông, trông lại giống xe đẩy xác chết, chắc chắn sẽ bị ngăn lại.

Đại ca Kiện nằm bẹp gần một tháng, không biết làm gì cho khuây khoả. Tôi rất áy náy, nếu tôi không đùa đại bây giờ cậu ta vẫn còn là một sinh vật tươi tắn trẻ khỏe. Đại ca không hề trách tôi, suốt 15 ngày cậu ta không quy kết trách nhiệm. Tôi thăm khám phục nhân cách của Đại ca. Cho đến ngày thứ 16, cậu ta bảo:

- Giá lúc ấy cậu đừng đùa mình...

Sau đó, Đại ca không thể tìm mình, cậu ta rên rỉ liên tục hai ngày hai đêm.

Nhưng Đại ca cảm thấy đó là ý trời. Ngã từ từ xuống đường, lăn từ từ xuống một chỗ thấp như vậy mà đau nặng thế này chắc là do Trời phạt. Đến bây giờ vẫn chưa xác định được có phải chúng tôi chém chết gã xấu số hồi nọ không, nhưng đầu sao chúng tôi vẫn hơn hẳn, còn được sống, hít thở và suy nghĩ.

Đại ca Kiện thần phục nhìn đám người nhộn nhịp trước mắt. Họ đá bóng trên sân vận động đất nện. Một gã đá phạt góc, quả bóng cao đến không tưởng tượng nổi. Đến gần cầu môn bóng vẫn cao hơn khung thành gần ba tầng nhà, và phi ra khỏi sân vẫn với độ cao đó. Đại ca Kiện hét lên với tiền vệ trong vùng cấm:

- Đánh đầu!

Trong giây lát, tất cả mọi người, bao gồm tôi, đều quay lại nhìn người phát ngôn không suy nghĩ.

- Người cao đến 10 mét cũng không với tới! – Tôi bảo.

Đại ca Kiện rất nghiêm túc:

- Sao không tới, nhảy cao lên!

- Đại ca, chắc là cậu quan sát dưới góc độ không giống mọi người.

Đại ca đáp:

- Có gì mà không giống! Mình ngồi xem càng oai, cậu không thấy trọng tài bóng đá cũng toàn ngồi đấy à?

- Huấn luyện viên mới ngồi...

- À...! – Đại ca vỡ lẽ, rồi ngồi yên lặng xem tiếp.

Đài phát thanh trường bật bài “Năm tháng huy hoàng” của Beyond. Tôi nghĩ đây là bài hát phản đối kỳ thị chủng tộc, nhưng đến câu “đón chào năm tháng huy hoàng” Đại ca bắt giắc ngửa mặt 45 độ nhìn trời, nước mắt đầm đìa.

Đại ca giữ nguyên tư thế đó khoảng 10 giây. Gió nổi lên, chiếc lá đầu tiên báo hiệu mùa hè đã qua từ tốn rơi xuống đồi. Giá tôi là con gái, cảnh tượng thật là mùi mẫn kiểu Quỳnh Dao. Tôi bắt giắc cho tay vào túi, tiến lên 3 bước, đưa mắt nhìn về phía trước. Đại ca thốt lên sau lưng tôi:

- Cuộc đời...

Đột nhiên, tôi cảm thấy cơn gió lạnh, có tiếng “cạch” kèm theo tiếng “rắc”, rồi Đại ca Kiện kêu “á” một tiếng. Mọi người không nở mở mắt nhìn, ai nấy đều há miệng, nhắm hờ mắt, rụt cổ. Cuối cùng, trong yên tĩnh vang lên tiếng “rầm”.

Tôi quay đầu lại, xe đẩy của Đại ca bị lật.

Thực là một chuyện đau thương, nhưng tôi không kìm nổi bật cười thành tiếng. Lúc tôi nhấc xe lên, Đại ca run rẩy nói nốt:

-... không lường trước được!

Gã đá quả phạt góc chạy đến, ra vẻ quan tâm:

- Anh hai, có sao không?

Đại ca đáp:

- Tay, tay, tay!

Lúc đó tôi mới nhìn ra, xe đổ đè lên tay Đại ca, chỗ bị đè sưng lên rất to.

Mọi người xúm lại, tíu tít hỏi han. Thấy cánh tay sưng quá to, đội trưởng bảo:

- Vương Siêu, cậu đưa người ta vào viện!

Đám người tản dần ra, có người lầu bầu:

- Đá kiểu gì không biết, không tha cả người tàn tật.

Trên đường đến bệnh viện, tôi hỏi:

- Này, cậu trong tuyển quốc gia đấy à?
 - Đừng có giấu mình, đội nhà trường thôi. – Vương Siêu trả lời.
 - Khoẻ phết đấy chứ! Cái xe này để cực vững, trọng tâm thấp, thế mà cậu đá một phát là đổ.
- Wang Siu cười, không nói gì, cậu ta rút ví đếm tiền. Mọi tái nhợt, Đại ca vội nói:
- Không cần cho tiền, cậu đưa tôi đi khám.
 - Ồ, đang đếm xem còn bao nhiêu. – Vương Siêu đáp.
- Đại ca nói:
- Chắc không hết bao nhiêu đâu, chụp phim là xong. Tay tôi không nhúc nhích được.
- Tôi an ủi:
- Không sao đâu, sẽ ổn thôi.
- Kết quả chụp phim: Đại ca gãy xương tay trái.

4. Chương 02 Phần 2

Một tuần sau, Đại ca quay về nhà trọ Trường Giang, tay bó bột. Từ hồi bị ngã gãy chân, bà chủ nhà trọ không thu tiền trọ của chúng tôi. Bà bảo mục đích của bà không phải là kiếm tiền, mà là cạnh tranh với khách sạn bên cạnh, hút bớt khách của họ. Bà bảo, tiếc thật, đáng lẽ có hai gian phòng để cạnh tranh, bây giờ chỉ còn một. Tôi nói:

- Cháu áy náy quá, chúng cháu làm giảm bớt sức cạnh tranh của bác.

Bà đáp:

- Không sao, phải giúp đỡ người đau yếu tàn tật.

Không những thế, bà còn trả hộ trước tiền viện phí của Đại ca. Chúng tôi cảm động đến phát khóc, Đại ca bảo:

- Bác ơi, khi nào kiếm ra tiền chúng cháu sẽ trả bác gấp đôi.

Bà cười:

- Thôi khỏi, thanh niên bây giờ chỉ cần đừng gây chuyện là giỏi rồi.

Tôi thầm nghĩ, nhờ có một ngày canh sát xô cửa vào bắt tôi và Đại ca chắc bà chủ đau lòng lắm.

Wang Siu chi ra 5000 tệ cho sự vụ gãy xương tay. Cậu ta trở thành bạn đầu tiên của chúng tôi ở đất này. Thật tệ, hai người bạn của Đại ca, tôi và Vương Siêu, mỗi người lấy đi của Đại ca ít xương tay và xương chân.

Thời gian trôi chậm chạp, trong mắt tôi thời gian là tốc độ phục hồi của tay và chân Đại ca. Không có việc gì làm càng cảm thấy thời gian lẻ mề. Nhưng lạ nữa là nó đến chậm chạp nhưng ra đi rất nhanh. Quay đầu nhìn lại tôi không thể nhớ nổi hôm qua đã làm việc gì, mà chủ yếu là vì hôm qua tôi không làm gì cả.

Đại ca dễ thở hơn tôi, thời gian của cậu ta còn có cái để tham chiếu. Ví dụ, hôm qua nhấc chân được 1cm, hôm nay được 2cm. Trong mắt cậu ta, thời gian và không gian hoà nhập vào làm một.

Wang Siu là một trong số hàng nghìn hàng vạn sinh viên sống vất vờ qua ngày đoạn tháng của Trung Quốc. Họ của cậu ta chẳng có một chút cá tính nào, tên cũng không không đặc sắc, vì thế cuộc sống của cậu ta không hơn gì cái tên.

Vương Siêu đã lặn lội 3 năm trong trường. Có lúc cậu ta cũng giả vờ kêu than 3 năm trôi nhanh như chớp. Trước khi vào đại học cậu ta có rất nhiều mơ ước, bây giờ cũng có mơ ước, nhưng không giống hồi đó. Hồi phổ thông, cậu ta mong ước trở thành người lái máy bay, nhưng lại đổ khoa khảo sát địa chất Đại học Công nghiệp. Mọi người đồn qua đồn lại, bạn học cũ tưởng cậu ta đi đào than, không hề đúng với lý tưởng của cậu chút nào. Sau 3 năm lặn lội trong trường, bây giờ cậu ta theo đuổi nhiều ước mơ hơn nữa: chủ tịch câu lạc bộ tuyên truyền, hoa hậu câu lạc bộ văn nghệ, cô gái cưng của đội người mẫu, cầu thủ chủ lực đội bóng bầu dục, cô em mới đến thực tập ở cửa hàng ăn nhanh, cô bán hàng văn phòng phẩm...

Tôi hỏi:

- Cô nào được nhất?

- Người mẫu người đẹp nhất, em tuyên truyền vẽ tranh đẹp nhất, em câu lạc bộ hát hay nhất, em bóng bầu dục chắc thịt nhất, em nhà hàng ăn nhanh dịu dàng dễ thương, em bán hàng niềm nở... rất khó chọn.

- Rốt cuộc cậu chọn em nào? – Tôi hỏi.

- Phải xem em nào chọn mình trước. – Vương Siêu đáp.

Tôi hoàn toàn bị đánh gục trước thái độ tình yêu của Vương Siêu. Cậu ta nói tiếp:

- Nhưng hiện giờ tất cả đều có vấn đề.

- Vấn đề gì?

- Các em ấy có bạn trai hết rồi.

Tôi “ồ” lên một tiếng, đúng là vấn đề lớn.

- Nhưng nữ sinh bây giờ cô nào chẳng liếc mắt đưa tình lúc không có bạn trai bên cạnh. – Vương Siêu nói.

- Thế bạn các em ấy làm gì?

- Em người mẫu yêu một cậu trong đội người mẫu nam, chả có tí sáng tạo gì nhĩ. Cậu nghĩ mà xem, hai đứa người mẫu dốt nát đi chơi với nhau cứ tưởng mọi người ngưỡng mộ lắm, thật ra rút cục cũng chỉ là hai đứa dốt nát. Người mẫu nghiệp dư vớ vẩn, mỗi lần diễn được ba chục đồng bộ. Xã hội bây giờ thực tế lắm, chắc không đến một năm nữa con bé sẽ bỏ thằng kia. Cao thì được tích sự gì, bố mẹ cao chắc gì đẻ ra thằng con Yao Ming[1]! Cao có xẻ ra ăn được đâu...

Đại ca ngồi dưỡng thương bên cạnh bảo:

- Tiểu Siêu à, sao lại nói thế...

- Nhưng xã hội bây giờ đúng là rất thực tế mà! – Vương Siêu đáp.

Đại ca Kiện hơi cử động, nghiêng người quay mông vào Vương Siêu hỏi:

- Thế cô em hiền lành dịu dàng hàng văn phòng phẩm yêu ai?

- Con bé ý chả có mơ ước gì, yêu thằng cửa hàng hoa quả đối diện. – Vương Siêu đáp.

Đại ca dàn hoà:

- Thế cũng tốt, người ngoại tỉnh có công việc ổn định là tốt lắm rồi.

- Vùng này ô nhiễm nặng, gà còn chả sống thọ một năm, thà về quê còn hơn. Chả biết nó ở đây làm gì, mình thà đi Thượng Hải còn hơn.

- Hai đứa bọn mình từ Thượng Hải về đây đấy chứ! – Tôi nói.

- Ồ, mình không hiểu các cậu về đây làm gì? – Vương Siêu hỏi.

- Thượng Hải rộng lớn quá, cảm giác mình lọt thỏm đi đâu mất.

Vương Siêu nói rất nghiêm túc:

- Đúng đúng! Đàn ông sợ nhất cảm giác đó!

- Này, thế còn hoa hậu câu lạc bộ văn nghệ? – Tôi hỏi.

- Xì, con bé đấy ham tiền. Nó chơi với một thằng con ông chủ nhà hàng karaoke to nhất vùng này. Nhà thằng ấy có 4 cái xe Mercedes, thằng con ngày nào cũng lái Lexus vào trong trường. Mẹ, lão gác cổng toàn cho nó vào, bố mình đi Santana thì bị nó chặn lại, sống chết thế nào cũng không cho vào.

- Sao thằng con trai không đi Mệ? Nhà nó nhiều xe, đi xe Nhật có sang trọng gì đâu! – Đại ca hỏi.

- Đợi tí nữa kể cho. Con bé đấy chấp mạch. Đời nào thằng kia lấy nó, đỉnh lắm mời đi ăn vài bữa cơm, mà có phải mình nó ăn đâu, chẳng qua thằng kia thích ăn thì cho ké một thể. Chẳng hiểu con bé trông chờ cái gì! Để ngồi lên Lexus á, thần kinh nặng, có phải xe của nó đâu! Con dở hơi còn tưởng cả trường hâm mộ nó lắm, mẹ nó chứ, làm gái còn được tiền, nó vênh cái quái gì! Chạy đâu thoát khỏi số ngồi xe buýt, giỏi lắm được ngồi xe có điều hoà!

Đại ca bảo:

- Cậu độc quá. Người ta thích thế cậu làm gì được. Người ta được ngồi Lexus thấy sướng thì làm sao! Cô ấy ngồi trong xe Lexus, cậu cười xe đạp Vĩnh cửu, thế giới này đã phân công rõ ràng.

- Thế còn cầu thủ bóng bầu dục? – Tôi gặng.

Vương Siêu nghiêng răng đau khổ:

- Đồ cầm thú!

- Người ta to cao khoẻ mạnh một tí sao lại thành cầm thú hả? – Đại ca ngạc nhiên.

- Thằng đi Lexus là đồ cầm thú, nó không tha cả con bé bóng bầu dục.

- À, cô này cũng thích Lexus. – Đại ca nói.

- Lúc nào đến đón bóng bầu dục đi Mercedes, thế là không bị lộ. Có tiền vẫn hơn, hai cô bạn gái sống cùng một toà nhà mà không đụng nhau. – Vương Siêu đáp.

- Ngày nào cậu cũng lái xe đạp Vĩnh cửu, چرا hai cô cùng lúc cũng không ai để ý đâu. – Đại ca nói.

- À, mình còn cái xe Phụng hoàng, mới mất mấy tháng trước. Hôm vừa rồi mình bắt được đĩa dở hơi đi xe của mình, nó phải trả lại rồi. Bây giờ mình cũng có hai xe, một đi trời nắng, một đi mưa.

- Thế còn em câu lạc bộ tuyên truyền? – Tôi hỏi.

- Có bạn trai, từ hồi lớp 10. Mình chờ vậy.

- Chờ cái gì? – Đại ca hỏi.

- Thường yêu nhau 7 năm là có vấn đề. – Vương Siêu đáp.

Tôi cười. Đại ca quay người, nhớ cô bạn gái.

Vương Siêu nói:

- Cậu cũng thật là, sao cậu không gọi cho người ta. Mà thôi, tùy cậu nghĩ thế nào thoải mái là được, chẳng qua cũng chỉ là đồng thịt thêm ít huyết quản và mấy cái nội tạng. Có gì quý báu đâu, chúng mình cũng có.

Trung thu. Lâu lắm rồi tôi và Đại ca không về nhà. Tôi đẩy xe đưa đại ca lên phố. Tuần nào Vương Siêu cũng đạp xe đến vài lần, dạo này số lần đến tỉ lệ thuận với nhiệt độ càng lúc càng giảm. Chúng tôi rẽ vào chỗ đỗ xe khách sạn, hình như trong thời gian Đại ca bị ốm số người giàu xối lại tăng thêm khá nhiều. Đại ca bắn khoăn, vùng này có mỏ than đâu, tại sao nhiều người giàu thế!

Men theo đường đi bộ cho người khiếm thị, tôi đẩy Đại ca lùi ra xa khỏi khu vực phồn hoa. Đến gần một cửa hàng đề chữ “Điện thoại IP”, Đại ca đột nhiên bảo:

- Dừng!

Giật bắn người, tôi vội dừng xe.

- Nhà ga ở đâu? – Đại ca hỏi.

- Xa lắm, cậu muốn đến đấy?

Đại ca thở phào:

- Được rồi, thế thì gọi được! Mình gọi điện cho bạn gái.

- Gọi đi, đáng nhẽ nên gọi từ lâu rồi mới phải! – Tôi đáp.

Đại ca chần chừ:

- Cậu không sợ mình bị bắt à?

- Sợ gì! Mình thấy bọn mình không phạm tội gì cả, không thể cứ trốn mãi được.

- Mình có xem một bộ phim, phim nói là gọi điện không quá 1 phút sẽ không kịp phát hiện số.

- Phim Mỹ chứ gì? – Tôi hỏi.

- Ừ.

- Nước ta chắc phải mất 3 phút, cứ gọi đi! – Tôi bảo.

Đại ca Kiện bảo tôi đẩy cậu ta lên phía trước, nhưng đột nhiên cậu ta quay lại bảo:

- Nhưng di động hiển thị số, mã vùng của mình hiện lên thì chết!

- Sợ gì, qua đợt nguy hiểm rồi! Cậu tưởng cảnh sát nước mình thật lòng muốn phá án thế á? Đa phần là vô tình phát hiện ra, ví dụ như bắt được thằng trộm vặt ngoài phố, vô tình phát hiện ra hắn mới giết người. Người ta phá những vụ lớn như thế đấy!

- Mình không tin. – Đại ca đáp.

Tôi bước lên phía trước:

- Cứ gọi đi, không sao đâu!

Đại ca cầm ống nghe lên, lại đặt xuống.

- Sao thế? – Tôi hỏi.

- Biết nói gì đây? – Đại ca đáp.

- Làm sao mình biết được! – Tôi bảo.

- Hay là hỏi thăm cô ấy. Không được, nghe thấy mình chắc chắn cô ấy sẽ khóc. Phải nghĩ kỹ đã.

- Cô ấy sẽ hỏi cậu ở đâu. – Tôi bảo.

- Mình sẽ bảo em đừng hỏi anh ở đâu. Anh vẫn khỏe, em yên tâm.

- Cô ấy bảo em nhớ anh chết mất!

- Anh cũng nhớ em chết mất.

- Khi nào anh về?

- Lúc này chưa được.

- Em tin anh vô tội. Chắc chắn là thằng nhãi đi trốn cùng anh gây chuyện này. – Tôi nói.

- Không đâu, chuyện này rồi sẽ rõ ràng thôi! Cậu ấy là bạn bè với anh, đừng nói thế!

- Thôi anh giữ gìn sức khỏe nhé! Tháng chạp này con anh sẽ ra đời.

Đại ca lườm tôi một cái:

- Anh biết rồi, em yên tâm. Anh sẽ về thăm em, em bảo trọng!

- Em biết rồi. Em không nói với ai anh gọi đến đâu. Sắp đến 3 phút rồi, tạm biệt!

Đại ca bảo:

- Đúng rồi! Chắc chắn chỉ mấy câu thể thôi. Gọi đi gọi đi!

Đại ca nhắc ông nghe, tay hơi run, cuống quýt rõ cả nước dãi. Ấn đến mấy số cuối, quai hàm cậu ta giật giật, căng thẳng quá. Trình trọng hoàn tất các nút bấm, Đại ca hắng giọng. Đúng lúc ấy, đôi loa cũ kỹ trong cửa hàng vang lên bài “Có lẽ vào mùa đông” của Tề Tần. Không bận tâm đến khung cảnh âm nhạc lãng mạn, Đại ca vội vẫy tay bảo vận nhỏ tiếng.

Tôi nín thở từ lúc Đại ca bắt đầu bấm số, sắp đứt hơi. Nhưng bây giờ mới đến giây phút quan trọng, tôi cúi xuống nhìn.

Đột nhiên, mặt cậu ta trắng bệch.

- Sao thế? – Tôi hỏi.

- Không có số điện thoại này. – Đại ca đáp.

- Không thể thế được!

- Gọi lại lần nữa, có lẽ bấm nhầm. – Đại ca nói.

Lần này cậu ta bấm 10 nút không hết 1 giây.

Nhưng vẫn không được.

- Hay lâu rồi không gọi, cậu nhớ nhầm. – Tôi bảo.

- Không thể nhầm được! Số điện thoại không nhớ nổi thì gọi người ta làm gì!

- Thêm một lần cuối cùng! – Tôi bảo.

Đại ca ấn nút, thất bại.

Đại ca ngồi lặng một lúc, bảo:

- Về thôi!

Tôi đẩy Đại ca về nhà trọ Trường Giang. Giọng hát Tề Tần nhạt nhòa dần. Nét mặt Đại ca lộ rõ buồn bã. Buồn là một thứ rất trừu tượng, không giống sự vui vẻ, chỉ cần anh hơi nhếch mép cười mọi người sẽ biết anh đang vui. Buồn đến nỗi lộ rõ trên nét mặt thì là rất buồn. Những cái trừu tượng cụ thể hoá sẽ rất to lớn và mạnh mẽ. Đại ca im lặng suốt dọc đường đi.

Bãi đất trống trung tâm thành phố, hơn mười nghìn người xúm xít mua lô tô quay thưởng tại chỗ. Chúng tôi đi xuyên qua đám ếch ngồi đáy giếng về nhà trọ. Đại ca đột nhiên bảo:

- Chúng mình đi chỗ khác thuê phòng.

Cả hai chìm vào im lặng.

Nói đến nhà ở, liên tưởng đến cô bạn gái trước kia của tôi. Cô ấy người ngoại tỉnh, hơn tôi 3 tuổi. Lúc nào cũng cảm thấy căng thẳng sợ ế, cô ta hạ quyết tâm trong vòng một năm phải lấy chồng. Cô ta nôn nóng và ráo riết cứ như thể con gái không lấy được chồng trước 25 tuổi thì sẽ bị nổ tung mất. Thật khó tưởng tượng, tôi lại yêu một cô gái như thế. Cô ta thích nhà đến nỗi tôi không hiểu nổi. Cô ấy thuê một căn hộ gần chỗ làm, bài trí nó cực kỳ rối rắm, ai nhìn thấy chắc sẽ hết hứng mua chỗ khác để khỏi phải chuyển đồ đạc. Thế mà cô ấy rất ghét căn hộ của mình, chẳng qua vì có một anh chàng rất đẹp trai sống kế bên, nếu không cô ta sẵn sàng phóng hoá đốt nó bất cứ lúc nào. Bố mẹ cô ta luôn luôn ép con gái phải lấy một anh chồng Thượng Hải có nhà không nợ ngân hàng, nhưng cô ấy yêu tôi mới lạ. Cô ấy bảo chắc chắn sau này chúng tôi sẽ ở biệt thự đi Mercedes. Hiện giờ tôi chưa có nhà chung cư rẻ tiền, cũng không có nổi xe Matiz, nhưng cô ấy tin chắc như đinh đóng cột vào tương lai làm tôi rất vui. Sau này tôi mới biết ông thầy bói bảo cô ấy sẽ gặp quý nhân phù trợ vào ngày này tháng này giờ này địa điểm này. Thầy bói còn bảo lúc gặp có thể quý nhân không có tiền, nhưng trong vòng 10 năm chắc chắn sẽ phát tài to.

Đúng ngày ấy tháng ấy năm ấy giờ ấy, tôi xuất hiện ở cái địa điểm chết tiệt ấy, thật bất hạnh.

Mấy tháng yêu nhau, tôi cảm thấy rõ nét cảm giác bất an của cô ấy. Tôi cũng phần nào hiểu vì sao cô ấy thèm muốn một ngôi nhà của riêng mình. Nhưng một hôm tôi đột nhiên bảo:

- Sau này có tiền cũng không mua nhà! Nhà cửa chẳng có ý nghĩa gì cả!

Cô ấy chạy vụt đi. Cho đến trước khi nộp bản thảo, chúng tôi không gặp lại.

Thế giới này có nhiều người bất an, có lẽ loài người đều như vậy. Nhưng tôi không hiểu vì sao người ta gửi gắm cảm giác an toàn vào những vật phù du, như nhà cửa hay sổ tiết kiệm. Trái đất treo lơ lửng một cách không đáng tin cậy trong vũ trụ, động đất, chiến tranh, suy thoái kinh tế có thể lấy đi những thứ ấy bất cứ lúc nào. Tôi không hiểu vì sao những thứ có thể mất đi bất cứ lúc nào lại đem đến cảm giác an toàn!

Không biết cái gì có thể đem lại cảm giác an toàn tin cậy, tôi hỏi các bạn cùng trường. Đáp án khá trùng lặp: Đồ ngốc, “bao an toàn[2]” làm ta an toàn chứ sao!

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ đáp án đó là đúng. Chúng ta luôn luôn đi tìm câu trả lời, một câu hỏi có rất nhiều đáp án nhưng các loài sinh vật hình như chỉ muốn biết một đáp án duy nhất. Nghĩa là chúng ta không cần biết đáp án này đáp án khác, mà chúng ta chỉ muốn biết kết quả cuối cùng.

Câu hỏi trên tôi không tìm ra kết quả.

Tôi nghĩ sự bình yên trong lòng mới là nguồn gốc của cảm giác an toàn. Còn ngôi nhà có quyền sử dụng 50 năm tính đi tính lại sẽ rẻ hơn khách sạn thật, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là khách sạn thời hạn 50 năm mà thôi. Nước Trung Quốc cũng mới chỉ thành lập 50 năm.

Tất cả suy nghĩ lằng nhằng chung quy lại là do không có tiền. Nếu có tiền tôi sẽ ở khách sạn năm sao, thuê luôn hai phòng, ở một phòng để trống một. Để trống một phòng là để làm vui mỗi khi lễ tết mọi người đứng bồn chồn hỏi phòng ở quây lễ tân.

* * *

[1] Vận động viên bóng rổ Trung Quốc thi đấu cho NBA Mỹ.

[2] Tức bao cao su.

5. Chương 03 Phần 1

Bà bác tốt bụng cho chúng tôi ở miễn phí nhiều ngày qua. Ngôi nhà của bà trong diện giải tỏa, rất hay mất điện và mất nước. Bà bác nói mỗi khi đến giờ cao điểm cần hạn chế dùng điện, chắc chắn chỗ bà là nơi đầu tiên bị cắt điện. Bà thì thăm bảo cấp trên nói rồi, tình hình dùng điện bức bách, các đơn vị công nghiệp, nhà nghỉ và các dịch vụ giải trí đều phải lần lượt nhường điện trong một khoảng thời gian hạn định, nhưng dù là đến lượt các nhà máy, khách sạn hay các dịch vụ giải trí, thì chỗ bà cũng là nơi đầu tiên mất điện. Câu nói cảm thán kinh điển của bà bác làm tôi và đại ca Kiện rất lâu không quên được.

“Bác hiểu chính sách của chính phủ, nhưng chỗ bác mỗi ngày cũng chỉ dùng có một số điện thôi mà.”

Tất nhiên, quan trọng nhất là chúng tôi không thể ở miễn phí được nữa, điều này làm chúng tôi thấy trong lòng rất áy náy. Hơn nữa, ở liên mấy tháng một chỗ, làm gì có tội phạm đang bị truy nã nào như vậy! Chúng tôi nên thường xuyên thay đổi chỗ ở một cách xảo quyệt mới phải.

Đại ca Kiện hỏi: “Thuê nhà thì thuê thế nào?”

Tôi bảo: “Chắc là đặt cọc một phần trả ba phần.”

Đại ca Kiện nói: “Thế có nghĩa là ít nhất phải chuẩn bị một nghìn. Trả nốt số tiền mà bà bác ứng trước, thì ít nhất cũng cần năm nghìn.”

Tôi nói: “Khoảng bấy nhiêu. Đào đâu ra được?”

Đại ca Kiện bảo: “Chẳng nhẽ chỉ có mỗi cách đi ăn cướp? Biết đâu lại bị tóm, chẳng hỏi xét gì nhốt luôn vào tù, thế là an toàn nhất.”

Tôi bảo: “Hai thằng mình là người nơi khác đến, ngày nào cũng phát phơ không công ăn việc làm, cậu lại bị thương như thế, mình nghĩ ở đây chắc chắn có người nghi ngờ chúng ta lâu rồi.”

Đại ca Kiện bảo: “Chuyển chỗ, chuyển chỗ thôi, bắt đầu cuộc sống mới, tớ phải tìm một cô bạn gái mới.”

Tôi hỏi: “Thế tiền thì làm thế nào?”

Đại ca Kiện lôi trong túi ra hai tệ, bảo: “Đến chỗ bán sổ sổ so giải ngay ở phía trước cửa ấy mua một vé, biết đâu lại có tiền đấy.”

Tôi quyết định làm kẻ tâm thần, cầm lấy hai tệ rồi đi. Một cái bục được dựng lên trên đám đất trống, phía trên cùng đặt một chiếc Santana làm giải thưởng lớn. Phía dưới bục là một hàng bán sổ sổ, chính giữa đặt một bộ loa treo đầy những dây lụa đỏ, xem chừng cũng là một trong số giải thưởng. Tôi mò hôi mò kê đầy đầu mới chen được vào chính giữa, mua một vé, mở ra xem, hình bên trong là một quả dưa. Tôi hỏi người bán: “Dứa thưởng gì?” Người bán đáp: “Đi sang chỗ so giải đầu kia tự xem.”

Tôi suy đoán về dưa, và lại chen vào đám đông. Có người miệng lẩm bầm như tụng kinh: Anh đào, dâu tây, dưa hấu...Còn có người ôm cả đồng khăn mặt, tay nắm chặt tờ một trăm tiếp tục xông về phía bán vé. Tôi dừng bước, thấy người đó lại mua năm mươi vé, kết quả trúng ba vé táo. Người đó lắc đầu, chen về phía so giải. Tôi bám sau anh ta, chỉ thấy anh ta cúi đầu thất vọng linh thêm ba cái khăn mặt, tính cả đám khăn đã có trên tay ít nhất cũng phải mười chiếc. Anh ta vừa xoay người liền bị một thanh niên mặt đỏ bừng bừng, mò hôi dẫm lưng chặn lại. Chàng thanh niên vừa rút tiền vừa nói: “May quá, cuối cùng cũng thấy được một người bán khăn mặt.”

Tôi đưa dưa cho nhân viên phục vụ, chưa kịp định thần, đã bị đeo lên một bông hoa đỏ to đùng, lôi lên bục linh thưởng. Bốn bên chiêm trống rộ rã. Nghe thấy người dẫn chương trình nói: “Hãy chúc mừng chàng trai này, anh ấy đã giành được phần thưởng là năm vạn tệ tiền mặt.”

Tôi vui như mở cờ trong bụng.

Bỗng nhiên, một nhân viên phục vụ đi lên nói với người dẫn chương trình mấy câu. Người dẫn chương trình vội chữa: “Xin lỗi, vị khách đam mê sổ sổ này giành được phần thưởng là năm nghìn tệ. Nhân viên của chúng tôi có nhầm một chút, năm vạn tệ phải là dưa to, chàng thanh niên này rút được dưa nhỏ.”

Tôi linh xong năm nghìn tệ liền đi về số một Trường Giang. Tôi cảm thán nhân sinh thật vô thường. Ngay cả khi vô cùng rủi ro, khi cuộc sống không may mắn, tôi cũng chưa bao giờ có những cảm nhận như vậy, tôi thấy thế mới bình thường. Nhưng lần này khi cuối cùng được thái dương phản chiếu, gió xuân phơi phới, tôi lại có những linh ngộ như thế. Lúc tôi đưa tiền cho đại ca Kiện, anh cũng cảm thán một hồi. Tôi còn phát hiện cho dù bạn là người thanh cao đến thế nào, khi nhận được một món tiền giời ơi đất hỡi đều vui hơn nhiều so với khi bạn nhận được tiền kiếm bằng sức lao động của mình.

Việc thuê nhà đã được đưa lên nhật trình. Trong quá trình xem nhà và thuê nhà liên miên, đại ca Kiện tất nhiên là kẻ thừa, vì thế tôi vốn định sắp xếp cho anh ở lại nhà nghỉ chờ tin vui. Tôi không rành về thành phố nhỏ này lắm nên buộc phải dẫn thêm cả Vương Siêu. Vương Siêu gần đây cũng rất thích ra ngoài, vì cuối cùng cũng đã hoàn thành việc học lái xe, lấy được bằng lái, tất cả các cơ hội lái xe lên đường có được đều không muốn bỏ phí. Mặt khác ai mới học lái xe cũng đều tỏ ra nhiệt tình giúp đỡ mọi người, nếu được khen một câu đại loại: “Thật không thể nhận ra được cậu lại là lái mới học.” ắt sẽ có thêm động lực cố năm trăm cây số. Vì có chiếc xe du lịch Santana cũ của nhà Vương Siêu, đại ca Kiện cũng được đi cùng, còn chiếc ghế lắn của anh được để vào khoang chứa đồ phía sau.

Chúng tôi đến một nơi môi giới nhà ở, đón tiếp chúng tôi là một cô gái xinh đẹp vừa tốt nghiệp. Tất nhiên, xinh đẹp chỉ là tương đối. Ví như bạn thường thấy cô phục vụ này hay cô thợ dệt kia thật đẹp, mà chẳng mấy khi thấy những cô tiếp viên hàng không xinh xắn đẹp. Điều này cho thấy chỉ cần hạ thấp tiêu chuẩn, thế giới sẽ trở nên tốt đẹp đến nhường nào.

Cô gái xinh đẹp nói: “Các anh cần thuê nhà giá bao nhiêu tiền, ở chỗ nào, rộng chừng nào?”

Vương Siêu đáp: “Khoảng ba trăm, nội thất sửa đẹp, hai phòng ngủ một phòng khách.”

Cô gái nói rất dứt khoát: “Không có.”

Vương Siêu tiếp: “Thế thì bốn trăm.”

Cô gái lật xem một lượt cuốn sổ đăng ký rồi bảo: “Có một nhà.”

Vương Siêu gật: “Được, chúng tôi thuê căn nhà này.”

Từ đầu đến cuối, tôi và đại ca Kiện đều không kịp có ý kiến gì.

Đại ca Kiện bảo: “Vương Siêu, sao cậu quyết định việc nhanh gọn thế?”

Vương Siêu nói: “Ngân sách của các cậu chỉ có bốn trăm, nhà thuê được cũng chỉ có cái này, điều kiện thế là hợp lý rồi.”

Tôi và đại ca Kiện đành chấp nhận vậy.

Cô gái nhắc điện thoại thông báo cho chủ nhà. Chủ nhà tới trong chốc lát, điều này làm tôi và đại ca Kiện rất yên tâm về vị trí địa lý của căn nhà, hẳn là ở chỗ không xa. Chủ nhà thấy chúng tôi lái xe đến thì rất vui, bảo chỗ đó đúng là phải đi xe đến, thời gian trước chính vì ở xa quá không tiện nên mới chuyển đi, căn nhà đó để không với mục đích cho thuê, không ngờ lại cho thuê được thật.

Xe đi khoảng hơn mười km đến vùng ven thành phố. Cũng may là ở đây còn tạm được coi là sạch, xung quanh cũng có cửa hàng, có điều có vẻ hơi ẩm đạm, nhất là lúc mặt trời sắp xuống núi.

Chủ nhà bảo: “Đây là khu quy hoạch mới của chính quyền, sau này chắc chắn sẽ phát triển.”

Ngôi nhà dờ dẩn đứng giữa một đám công trình kiến trúc thấp lè tè, dáng vẻ vô cùng kỳ quặc. Đây là một tòa nhà dân dụng phổ thông, xem chừng cũng không phải là cũ lắm, nhưng xung quanh không có bất kỳ một khu dân cư nhỏ nào. Đường như tiền và lực của chủ đầu tư có hạn, chỉ có thể đầu tư xây một tòa như thế, lại còn xây ở một nơi mà sách về nhà ở cũng không thể miêu tả rõ được. Điều làm người ta ngạc nhiên hơn nữa là cửa vào khóa bằng mật mã, có điều lâu năm chưa sửa, chỉ cần đẩy nhẹ cửa đã mở. Chủ nhà dặn: “Tuyệt đối không được bấm bất cứ con số nào, như thế cửa sẽ bị khóa. Nếu bị khóa như vậy, phải kéo đẩy tới năm chục lần mới mở ra được.”

Chúng tôi đi theo chủ nhà lên lầu, nội thất trong nhà được trang trí khá cẩn thận, ở giữa phòng khách và phòng ngủ còn có một khuôn cửa sổ thông sáng đang mở. Cả căn nhà đều rất sáng, phóng mắt nhìn ra ngoài thấy lác đác mấy cái cây bé và một con sông nhỏ, gió thổi qua là nghe được âm thanh của thế giới tự nhiên.

Chủ nhà bảo: “Điều kiện chỗ này rất tốt, cậu có thể vòng ra phía sau ngắm xem.”

Vương Siêu lái xe vòng ra phía sau nhà, tôi nhìn thấy khu ban công rộng kéo từ phòng khách sang phòng ngủ thì rất thích, trong lòng nhẹ nhõm thư thái. Quan trọng nhất là tôi rất thích tiếng gió thổi qua cây cối, nó làm tôi cảm thấy bình yên, giống như được nằm ở một nơi nào đó trong mấy bức tranh lịch treo tường: Cưỡi ngựa chần cừ, lưng dựa vào núi, bốn bên đều là rừng đại ngàn, vừa hay phía trước căn nhà lại có một cái hồ. Bản thân tôi không hề có suy nghĩ như thế, là cô người yêu đã bỏ đi không nói một lời của tôi có một hôm cầm một tờ lịch đến trước mặt tôi và nói những lời đó. Lúc ấy tôi bảo: “Em thật ngốc, căn nhà như thế, không có điện, không có nước máy, không có ga, đường dây điện thoại cũng chả có, tới đến em sẽ sợ chết khiếp.”

Nhưng mỗi lần nghe thấy tiếng xào xạc của gió và cây, tôi lại nghĩ tới cảnh tượng đó. Mặc dù chần chẫn tôi không thích người đó chút nào, nhưng tôi dám khẳng định mỗi một người con gái đều có thể để lại trong lòng người khác một chút gì đó.

Vương Siêu lái xe ra về. Lúc sắp xa khuất, tôi nhìn lại một lần cái ban công mà tôi thích, phát hiện ra cửa sổ phòng ngủ đã mở. Trong trí nhớ của tôi hình như nó bị đóng. Chẳng lẽ trong nhà còn có người nào khác? Tôi nghĩ đến tê cả da đầu. Lại có một cơn gió thổi tới, tôi nghĩ có thể do gió thổi.

Lúc xe đi qua cửa, chúng tôi đều phát hiện thấy một người đàn ông độ tuổi trung niên đang ra sức lay cửa ở phía trước cầu thang của tòa nhà.

Buổi tối chúng tôi ăn cơm. Ăn cơm xong, Vương Siêu nhiệt tình lái xe, chở chúng tôi lòng vòng qua tất cả các góc ngách của thành phố, chúng tôi thậm chí còn biết trụ sở của một số cơ quan không ai ngờ tới, ví như viện một nghiên cứu chỉ nghiên cứu một loại động vật tuyệt chủng, một công ty chuyên đo đạc diện tích thực tế của nhà ở để tính toán chuẩn xác và dự đoán được rằng chiếc giường mà bạn mua chắc chắn nhỏ hơn phòng ngủ của bạn, nhà máy chuyên sản xuất dải phản quang trên bàn đạp xe đạp và bộ thiết bị chống bụi ô tô số loại kính hiển vi có kích thước to nhỏ nhất định mà nhà máy sản xuất nó chế tạo, một văn phòng chính phủ có chừng gần ba mươi người chuyên phụ trách giám sát quá trình điều tra nhân khẩu có chính xác hay không, đồng thời còn tự điều tra toàn diện thêm một lần. Sau khi dạo một vòng, chẳng còn gì để làm nữa, chúng tôi đành phải ăn thêm một bữa đêm.

Đã nửa đêm rồi nhưng đại ca Kiện vẫn chưa muốn về khách sạn, Vương Siêu dường như vẫn chưa được lái xe thỏa thích, tôi thì không ý kiến, thế là chúng tôi dừng xe ở một con phố khuất vắng.

Tôi đem chuyện kỳ quái lúc chiều xem nhà nói với Vương Siêu và đại ca Kiện.

Đại ca Kiện sợ đến mức bảo không thể ở căn nhà đó được. Vương Siêu nói: “Cậu toàn nói liên thuyên, lúc mình đi xem rõ ràng là cái cửa sổ đó mở, mình còn vớt một cái đầu lộc thuốc lá ra ngoài mà lại.”

Tôi bảo lúc tôi ngẩng từ phía dưới lầu chắc chắn là đóng hết, tôi sợ trời mưa nên để ý xem lại một lần rất kỹ, đến lúc nhìn lần sau cùng mới phát hiện là mở.

Đại ca Kiện là người sợ nhất, nghĩ tới nếu mà có chuyện đáng sợ gì đó xảy ra, thì sợ nhất là đại ca Kiện không chạy được cũng không đánh được, dạng chuẩn nhất của ngồi chờ chết. Vương Siêu nói: “Mình chẳng tin bất cứ câu chuyện ma quỷ nào hết.”

Thực ra tôi cũng chưa bao giờ tin vào quỷ thần. Nhưng từ nhỏ tôi đã nhận định một cách rất ngoan cố rằng không gian thì cố định, còn thời gian thì trừu tượng. Có nghĩa là có những sự vật khác nhau cùng chúng ta chia sẻ những khoảng thời gian khác nhau. Chúng ta không thể nhìn thấy lẫn nhau, hầu hết mọi lúc đều như vậy. Chúng ta không thể chia sẻ thời gian với những sự vật ở thì tương lai, cũng giống như trong quãng thời gian khác, những sự vật đó luôn chia sẻ thời gian với các sự vật trong quá khứ.

Thực ra thời gian là thứ bất động. Có điều chúng ta đã hiểu nhầm ý nghĩa thời gian, mà cho rằng thời gian không ngừng tiến về phía trước. Sự cố định của không gian và sự bất động của thời gian là hai trạng thái tĩnh hoàn toàn khác nhau. Giống như một lúc nào đó tôi nhìn thấy được sự việc xảy ra trong quá khứ, thực ra đối với chúng ta, đó là vì sự việc đó đã thu hút quá nhiều sức mạnh tinh thần, làm cho nó có thể lưu lại rất lâu ở một điểm giao nào đó giữa thời gian và không gian. Đồng thời, lúc mà chúng ta cảm thấy sợ hãi vì nhìn thấy sự việc xảy ra trong quá khứ, sự việc đó lại đang thực sự xảy ra trong hệ thời gian của những vật đó. Cho dù là chiến tranh, mưu sát hay là sự cố giao thông, bởi vì tâm linh của một người hoặc nhiều người được giải thoát trong khoảnh khắc, hay nói cách khác là họ đã chết, nhưng lại không phải là chết một cách bình thường, nên sẽ để lại những tín hiệu mãnh liệt.

Những tín hiệu này có những lúc mãnh liệt một cách khác thường, nhưng anh ta không thể làm được bất cứ việc gì. Có nghĩa là anh ta chỉ có thể mượn vào sức mạnh của mình giữa vô hạn các sự vật trong khoảng thời gian vô hạn đó để hoàn thành một số việc nhất định. Điều này phụ thuộc vào liệu các tín hiệu có mạnh đến mức khống chế được một sinh vật khác trong cùng không gian nhưng không cùng thời gian hay không.

Như thế chúng ta có thể dễ dàng hiểu được rất nhiều sự việc đáng sợ. Đó không phải là những sự việc xảy ra trong cùng một thời gian, nhưng lại xuất hiện trong cùng một không gian.

Lúc tôi diễn đạt xong ý nghĩ của mình, Vương Siêu và đại ca Kiện đã ngủ say tới mức chẳng còn biết đang ở trong khoảng thời gian nào nữa rồi. Phản hồi duy nhất thu được trong quá trình tường thuật là một câu “D. mẹ nó” của Vương Siêu.

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, thành phố đã đi ngủ, nhưng xung quanh vẫn có xe cảnh sát không ngừng chạy qua. Tôi nghĩ hôm nay chắc là “ngày quét vàng” được tuyên truyền từ bấy lâu nay, cảnh sát đều ra quân chống mại dâm rồi đây. Từ lúc tôi bắt đầu đến thành phố này, chương trình quảng cáo đầu tiên mà tôi xem đã tuyên truyền hôm nay là “ngày quét vàng”, ngày hôm nay không chỉ tuyên truyền về cách phòng chống và điều trị căn bệnh HIV và các loại bệnh giới tính ở các khu dân cư, mà bắt đầu từ 10 giờ tối còn phải tiến

hành quét dọn các ổ mại dâm với quy mô lớn. Vì lần quét vàng này, cơ quan công an chắc chắn đã chuẩn bị rất nhiều, tất nhiên, KTV, tắm hơi và khách mại dâm cũng đã chuẩn bị rất nhiều.

Trong ánh đèn vụt qua vụt lại của cảnh sát, tôi không biết đã ngủ thiếp đi từ lúc nào. Ba chúng tôi ngủ cả đêm trong xe như thế. Lúc tỉnh dậy, ban quản lý thành phố đã dán báo mới lên bảng thông báo. Tôi xuống xe, người toàn mùi hôi, đọc lướt qua tờ báo mới một chút, kinh ngạc phát hiện ra mục tin đầu tiên “Hoạt động quét vàng đã giành được thành công lớn”. Tôi thấy thật kỳ quặc, bởi vì hiệu ích của báo chí ở đây rất thấp, thông thường người chết hỏa táng rồi thì trên báo mới xuất hiện bố cáo mời tham dự lễ truy điệu. Mà mỗi lần tôi ra đường, chỉ cần xem qua nhật báo ngày hôm đó là biết được chủ tịch nước đã làm gì vào vài hôm trước đó.

Bài báo nói, diện mạo tinh thần của thành phố đã có những thay đổi to lớn, nhân dân thành phố đều thích đến thư viện thành phố đọc sách hoặc đi tham quan viện bảo tàng mỗi khi có thời gian rảnh, hiện tượng mại dâm lan tràn trước kia đã có sự chuyển biến lớn do ảnh hưởng từ các phong trào tích cực của thành phố. Trong hoạt động quét vàng ngày hôm qua, lực lượng công an đã tập hợp hơn một nghìn nhân lực, tiến hành kiểm tra bất ngờ hơn một trăm cơ sở giải trí, kết quả phát hiện không có cơ sở nào có dấu hiệu vi phạm. Để kỷ niệm ngày nao nức lòng người này, Đảng ủy và chính quyền thành phố quyết định đặt ngày này hằng năm là “ngày quét vàng”, đồng thời thông qua hàng loạt các biện pháp tuyên truyền, phần thưởng sao ôi lần quét vàng đều quét không ra vàng, để làm quà cho sinh nhật của tổ quốc.

Bài tin này rất có tính nhìn xa trông rộng, vì thư viện và viện bảo tàng thành phố đều chưa xây xong. Tất nhiên là cũng có thể hiểu được tâm lý của người dân vì nóng lòng mong mỗi nên lũ lượt tự mang sách đến công trường xây dựng thư viện để đọc, hay là đến thăm quan các hiện vật đào được trong quá trình thi công viện bảo tàng.

Nhưng có thể khẳng định một điều rằng, từ đây về sau lại có thêm một ngày lễ chung, đó là “ngày nghỉ của gái điếm” — các cô gái điếm sẽ nhất loạt nghỉ làm vào ngày này. Hiểu theo ngôn ngữ của người Bắc Kinh, thì ngày đó mọi người đều được bắt nghỉ.

Đây cũng là một thắng lợi của “Luật lao động”.

Vương Siêu lười biếng chui ra khỏi xe, có thể nhận ra lưng cậu đã mỏi nhức ê ẩm. Vương Siêu bảo vốn không định ngủ sớm thế, vẫn còn muốn nhân lúc đường vắng phóng nhanh, chẳng ngờ không may bị bài thôi miên của tôi làm cho ngủ đi mất. Vương Siêu vừa dụi mắt vừa xem báo, vừa đọc thấy hôm qua là “ngày quét vàng”, liền tỉnh táo hẳn, lập tức chạy ra trạm điện thoại công cộng gọi điện. Vài phút sau cậu quay lại. Tôi hỏi: “Cậu gọi điện cho ai mà vội vã thế?”

Vương Siêu đáp: “Gọi cho bố, mình hỏi xem ông ấy có bị bắt không.”

Tôi bảo không phải là báo đã nói là thành tích đáng mừng không có ai bị bắt đấy thôi? ”

Vương Siêu hối hận bảo: “Thế mà cậu không nói sớm. Mình đọc thấy thành tích đáng mừng lại tưởng bắt được mấy nghìn người. Ừ mà mình nghĩ, người có cách như bố mình cũng không thể bị bắt được.”

Cùng lúc đó, đại ca Kiện nói to: “Lôi mình ra nào, đưa mình về, mình phải đi vệ sinh.”

6. Chương 03 Phần 2

Chúng tôi quay về trong tình trạng người đầy mùi hôi.

Mùa thu năm đó, tôi và đại ca Kiện sống cách biệt hoàn toàn với thế giới. Đại ca Kiện cũng không liên lạc lại được với cô người yêu của cậu ấy thêm lần nào nữa. Đại ca Kiện nói, đợi đến lúc cậu ấy trở về thì người ta cũng đi lấy chồng rồi. Suy nghĩ được như thế chúng tôi người đàn ông đã thực sự trưởng thành, lũ trẻ ranh thường rêu đại cho rằng cô nàng mà mình thích sau khi mất liên lạc sẽ cứ ở yên chỗ cũ chung thủy chờ đợi. Nhiều năm sau gặp lại, nếu đối phương còn một mình thì lý do duy nhất là đã lại thất tình thêm vài lần và đúng thời gian đó chưa tìm được người phù hợp.

Thời gian từ từ trôi đi, đại ca Kiện cũng dần dần chấp nhận hiện thực này. Bởi vì đây rút cuộc cũng là hiện thực, không chấp nhận thì còn làm được gì nữa? Nhưng đại ca Kiện vẫn rất bứt rứt trong lòng. Đây là lần yêu đầu tiên của đại ca Kiện, anh cảm thấy mình không đau khổ đến mức phải tự vẫn hoặc giả vờ tự vẫn thì thật có lỗi với mối tình này. Đại ca Kiện nói, trước đây nếu mất đi cô gái này thì cuộc sống chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Nhưng bây giờ thấy rằng sống vô nghĩa dường như không phải vì con gái gây nên, hơn nữa sống vô nghĩa cũng chưa thể trở thành lý do để kết thúc sinh mệnh của mình, bởi nếu nhìn rộng ra thì mọi người đều sống vô nghĩa.

Về tự tử, một anh bạn học luật của tôi trước đây cho rằng ý nghĩa duy nhất của việc tự tử nằm ở chỗ đó là cách duy nhất để người ta giết người mà lại không bị tòa án xử tử hình. Theo như tính cách của đại ca Kiện thì nếu có ý tưởng tự sát, chắc chắn khả năng không thành công chiếm đến 80%. Mặt khác cứ từ việc dù chân tay đều bị gãy nhưng mỗi ngày anh ấy đều kiên trì tập luyện trên giường các động tác xấu xí nhằm chống teo cơ theo lời căn dặn của bác sĩ, cũng có thể thấy được khát vọng sống trong anh vẫn còn rất lớn.

Nhưng đại ca Kiện vẫn rất buồn rầu, vì anh không ngờ suy nghĩ của bản thân lại có thể bị lật đổ một cách dễ dàng đến như vậy. Tôi bảo điều này hết sức bình thường, bởi đã gọi là suy nghĩ, nếu so sánh một cách tương đối với hiện tại, nó hẳn là những ý niệm đã hình thành trước đây, mà đã là cách nghĩ trước đây thì không thể coi là việc gì quá đổi quan trọng, cũng giống như hầu hết những người nghèo đều cảm thấy đời có một chiếc Santana là mãn nguyện rồi, nhưng nếu họ bỗng nhiên trở nên giàu có, họ nhất định sẽ không còn nghĩ vậy nữa.

Đại ca Kiện cho rằng trên thế giới này thế nào cũng có người chung thủy như vậy, từ khi sống cho đến lúc chết vạn vật đều giữ một cách nghĩ cố định. Đáng tiếc là anh ấy đã không còn như thế nữa.

Việc giao nhận nhà của chúng tôi diễn ra rất thuận lợi. Lúc chúng tôi chuyển đi có ăn với bà bác một bữa cơm. Bà bác bảo bà giúp đỡ chúng tôi nhiệt tình như thế là vì bà cảm thấy đại ca Kiện trông rất giống con trai bà, hơn nữa vừa đến ở được mấy hôm mà hết gãy chân lại gãy tay, tất nhiên là rất đáng thương. Chúng tôi hy vọng bà sẽ làm ăn phát đạt. Bà bảo: “Phát đạt gì, cũng chẳng có tiền gì để kiếm, mà nếu thực sự muốn kiếm tiền thì đã chuyển qua mở nhà nghỉ ở cạnh trường đại học. Nghe nói yêu cầu của khách ở đó thấp, phòng ốc ra sao, rộng chật, phương hướng thế nào, có ti vi hay không đều không quan trọng, chỉ cần có giường là được.”

Lúc này Vương Siêu nói chen vào một câu: “Không có giường cũng được, chỉ cần có cửa là ổn.”

Cuối cùng đến lúc trời trở nên dịu mát, chúng tôi cũng chuyển được đến chung cư Đại Vinh. Và chúng tôi cũng đã biết nguồn gốc cái tên này. Ở chỗ cách chung cư Đại Vinh khoảng một cây số, trước kia có một trạm hóa lỏng, chung cư này được xây cho cán bộ công nhân viên của trạm. Nhà vừa xây xong thì trạm hóa lỏng Đại Vinh bị cháy nổ, hậu quả nghiêm trọng đến mức không thể sửa chữa được, chỉ còn lại mỗi tòa nhà này. Vụ cháy nổ làm cho trật tự trị an của thành phố bị tê liệt. Bởi vì sau khi cháy nổ, hầu hết dân thành phố đều kéo đến đây để xem, lúc về đã thấy rất nhiều cửa hàng và nhiều nhà bị trộm sạch trơn. Mọi người đều lấy làm quái lạ, kẻ nào mà lại có sức tập trung tinh thần lớn vậy?! Cảnh cháy nổ hay thế mà không được đi xem, lại rồi việc đi ăn trộm, còn trộm nhiều đồ như thế.

Phòng của chúng tôi không hề bài trí sắp xếp gì. Điều này chủ yếu là do không có con gái. Con gái thích làm ột vật trở nên khác hẳn với bộ mặt vốn có của nó. Vương Siêu cũng chuyển đến. Chúng tôi rất hoan nghênh, vì Vương Siêu nói điều kiện kinh tế nhà cậu ấy tương đối khá giả, nên sẽ gán hai trăm đồng một tháng. Do cậu ấy trả nhiều, chúng tôi nhường căn phòng lớn nhất cho cậu ấy, đó là phòng khách. Đối với chúng tôi không tồn tại kiểu bố cục một phòng khách hai phòng ngủ một nhà vệ sinh, chỉ có ba phòng ngủ và một nhà vệ sinh. Nếu có một người nữa bằng lòng bỏ ra năm mươi đồng, chúng tôi sẽ rất vui lòng nhường cho anh ta phòng bếp. Như thế, tôi và đại ca Kiện chỉ mất có một trăm đồng một tháng mà được ở hai phòng ngủ, còn hai bạn họ hai trăm rưỡi lại ngủ phòng khách và nhà bếp.

Chúng tôi lôi về ba cái ti vi 20 inch. Ba cái ti vi này được mua ở chợ phía bắc thành phố với giá hai trăm đồng một cái, đều là loại kỹ thuật khỉ ho co gáy, của Trung Quốc sản xuất. Chúng tôi nói còn cần một cái tủ lạnh, và đồng ý trả ba trăm đồng, nhưng chủ tiệm viện cớ tủ lạnh khó vận chuyển từ chối phát. Lúc này ba chúng tôi mới khẳng định đây đúng là đồ ăn trộm. Nhưng khó khăn của cuộc sống đã khiến chúng tôi mua đồ ăn trộm.

Ba cái ti vi này hầu như còn mới nguyên, đồ ăn cấp mà cũng có điều khiển từ xa và sách hướng dẫn sử dụng. Ba chúng tôi đang định khuan ra ngoài thì chủ tiệm bảo có thể chuyển đồ đến tận nhà miễn phí. Chúng tôi hờn hờ để lại địa chỉ. Ti vi rất nhanh chóng được chuyển đến chỗ ở của chúng tôi. Trên đường về, chúng tôi rút thăm xem ai sẽ dùng cái nào.

Sau khi kê xong ti vi, chúng tôi tắm rửa rất sớm, và bắt đầu cuộc sống có ti vi. Tôi phát hiện ra tâm trạng của con người có khả năng tác động lẫn nhau, vì Vương Siêu cũng xem ti vi một cách rất khoái trá. Tôi bảo: “Cậu đúng là thần kinh, không phải cậu ở nhà ngày nào cũng được xem ti vi à?” Vương Siêu cười hì hì đáp: “Không giống nhau, không giống nhau tí nào, đồ mình tự mua xem phải khác chứ.” Chúng tôi xem ti vi liền ba tiếng một cách rất thú vị. Trước khi ngủ, đại ca Kiện giờ đã đi lại được một tí liền vào bếp rót ba cốc bia, bưng ra nói: “Nào, trăm phần trăm.”

Vương Siêu sờ mó cái ti vi và nói: “Bây giờ ngẫm thấy khoa học đúng là hiện đại, đúng là kỳ diệu, chỉ cần có một sợi dây và điện, thế mà có thể truyền các chương trình vô tuyến vào trong ti vi, thực là không đơn giản tí nào.”

Nói dứt liền uống cạn một hơi.

Đại ca Kiện rót tiếp một cốc và nói: “Nào, tiếp theo là phải lập nghiệp rồi, an cư lạc nghiệp.”

Chúng tôi nâng cốc lên, hòa theo một cách đầy tình cảm: “An cư lạc nghiệp.”

M cuối cùng của lời nói chưa kịp dứt, một tiếng động lớn, cánh cửa ba trăm đồng của chúng tôi bị đá bay, hơn ba mươi công an xông vào, chúng tôi nhìn ngó ra. Trong lúc hoang mang sợ hãi, tôi nghe thấy tiếng máy bộ đàm kêu: “Cả ba đều có mặt, cả ba đều có mặt.” Ba chúng tôi đứng sững tại chỗ, cảnh sát bao vây chặt xung quanh, vẫn còn liên tục có thêm cảnh sát xông vào trong phòng, người đến muộn sẵn giọng khiển trách: “Chen cái gì, không thấy anh em đầy chật cả phòng rồi hay sao?”

Đợi đến lúc lắng xuống, xung quanh đã chi chít toàn cảnh sát. Đội trưởng chỉ huy: “Phạm nhân đã bị khống chế. Phân đội 1 một vào phòng số một, phân đội 2 vào phòng số hai, phân đội 3 vào phòng số ba.”

Loáng một cái lại thấy vào thêm mười lăm người, năm người một đội, lần lượt xông vào các phòng.

Chưa đầy một lúc, máy bộ đàm vọng ra một khẩu hành động: “Báo cáo đội trưởng, hồ dữ đã bị bắt.”

Tôi và đại ca Kiện tuyệt vọng cúi đầu. Còn Vương Siêu ngơ ngác không hiểu, hỏi đại ca Kiện đã xảy ra chuyện gì. Đại ca Kiện khẽ lắc đầu. Viên cảnh sát bên cạnh quát: “Không được nói chuyện!”

Chúng tôi bị khóa trái tay, lặng nhìn xung quanh. Xem chừng lần này không thoát được nạn, chắc là anh chàng bị chúng tôi đâm phải đã chết rồi, nếu không sẽ không có nhiều cảnh sát đến thế. Tôi thở dài trong lòng, thật là nhiều quá, tôi không cả nhìn thấy bức tường xung quanh nữa, lúc chúng tôi bị giải đi, đến quay người cũng rất khó khăn. Chúng tôi bị giải xuống nhà, thấy còn rất nhiều cảnh sát đang đứng ở bên đường đi xuống, khi xuống dưới nhà còn thấy hai xe chỉ huy, ba xe công an, một xe cảnh sát 110, một xe cảnh sát dân sự và một xe tắc xi vũ trang của cảnh sát. Tôi nghĩ, xem ra đã kinh động đến tận bộ Công an rồi.

Sau khi lên xe cảnh sát, tôi phát hiện dưới cửa sổ nhà chúng tôi còn có ba viên cảnh sát, chắc là để phòng trừ trường hợp chúng tôi nhảy lầu. Tôi nghĩ lần này chúng tôi chết chắc rồi, nhất định là kinh động đến cả Quốc hội rồi.

Trên đường đến đồn công an, chúng tôi còn thấy hai xe chống nổ của cảnh sát đến ứng trợ cho đội hình. Tôi nghĩ thôi rồi, chắc là kinh động đến tận lãnh đạo trung ương rồi.

Chúng tôi đến đồn công an trong tâm trí hoang mang tột độ. Sau khi đăng ký xong, chúng tôi bị tách riêng ra xét hỏi.

Viên cảnh sát trước mặt tôi nét mặt nghiêm khắc, to cao và đầy dũng khí, tỏa ra sức mạnh của chính nghĩa, dường như được trung ương cử đến, bởi vì cảnh sát khu vực không thể oai phong lẫm liệt như thế. Còn viên cảnh sát ghi cung có vẻ giống như cục trưởng ở đây. Một giọng nói sang sảng vọng tới: “Anh trung thực khai mau.”

Tôi trả lời theo bản năng: “Tôi không biết, có chuyện gì?”

Giọng nói vang như chuông tiếp tục hỏi: “Anh nên biết rõ mình đã phạm tội gì.”

Tôi nghĩ mình phản kháng thêm một lần cuối cùng nữa rồi thú nhận vậy.

Tôi trả lời: “Thưa ông, tôi thực sự không biết.”

Im lặng đến hai mươi giây.

Đầu bên kia hỏi: “Thế thì anh khai xem cái ti vi của anh có nguồn gốc từ đâu?”

Đầu tôi đột nhiên to ra.

Tôi trả lời: “Là chúng tôi mua.”

Viên cảnh sát hỏi: “Mua ở đâu?”

Tôi trả lời: “Ở chợ phía bắc thành phố.”

Viên cảnh sát hỏi: “Ở quầy số bao nhiêu?”

Tôi trả lời: “Tôi quên rồi.”

Viên cảnh sát nói: “Nghĩ lại xem.”

Tôi nghĩ một tí rồi trả lời: “Ở quầy thứ ba phía tay trái cửa ra vào.”

Viên cảnh sát điểm gì đó lên cuốn sổ ghi chép.

Viên cảnh sát lại hỏi: “Anh có biết là anh đã mua đồ ăn trộm không?”

Tôi trả lời: “Tôi không biết.”

Viên cảnh sát nói: “Sao lại có thể không biết, mua bao nhiêu tiền?”

Tôi trả lời: “Hai trăm.”

Viên cảnh sát hỏi: “Ti vi bao nhiêu inch?”

Tôi trả lời: “Hai mốt inch.”

Viên cảnh sát hỏi: “Mác gì?”

Tôi trả lời: “Sony, Hitachi và Toshiba.”

Viên cảnh sát nói: “Đưa cho anh sáu trăm, anh mua cho tôi ba cái về đây.”

Tôi trả lời: “Tất nhiên là được, đến chỗ đó mua được ngay.”

Viên cảnh sát nói: “Được cái gì, chỗ đó đã bị chúng tôi khống chế rồi, người cũng bắt cả về đồn rồi. Các anh mua đồ ăn trộm, mặc dù tội không nặng nhưng vẫn có tội. Nếu mọi người trên thế giới đều kiên quyết không mua đồ ăn trộm, những kẻ bán đồ ăn trộm ăn cướp sẽ không còn cách tiêu thụ đồ bẩn, nếu mà bọn họ không có cách tiêu thụ đồ bẩn, thì sẽ không đi trộm cướp, cả xã hội sẽ yên bình, cuộc sống của người dân cũng sẽ được đảm bảo hơn.”

Tôi nói: “Ông nói đúng. Nhưng mà tôi đúng là không biết đó là đồ bẩn.”

Viên cảnh sát nói: “Giá cả như vậy, bất cứ người nào có tiếp xúc xã hội đều biết là đồ bẩn.”

Tôi nói: “Chúng tôi là sinh viên, không có tiền, vừa tốt nghiệp.”

Viên cảnh sát nghĩ ngợi giây lát, rồi lẩm bẩm: “Ôi giờ, sinh viên, vừa tốt nghiệp, không có đầu óc cũng là bình thường.”

Tôi nói: “Ngài cảnh sát, chúng tôi xin trả lại đồ.”

Viên cảnh sát mở giọng nói: “Các anh tưởng cơ quan công an là cửa hàng hủ, trả với lại, anh nhận thức chưa đủ. Anh mua hai trăm đồng một cái ti vi, tức là mua đồ bẩn.”

đầu mới chen được vào chính giữa, mua một vé, mở ra xem, hình bên trong là một quả dưa. Tôi hỏi người bán: “Dưa thưởng gì?” Người bán đáp: “Đi sang chỗ so giải đầu kia tự xem.”

Tôi suy đoán về dưa, và lại chen vào đám đông. Có người miệng lẩm bẩm như tụng kinh: Anh đào, dâu tây, dưa hấu... Còn có người ôm cả đồng khăn mặt, tay nắm chặt tờ một trăm tiếp tục xông về phía bán vé. Tôi dừng bước, thấy người đó lại mua năm mươi vé, kết quả trúng ba vé táo. Người đó lắc đầu, chen về phía so giải. Tôi bám sau anh ta, chỉ thấy anh ta cúi đầu thất vọng linh thêm ba cái khăn mặt, tính cả đám khăn đã có trên tay ít nhất cũng phải mười chiếc. Anh ta vừa xoay người liền bị một thanh niên mặt đỏ bừng bồng, mồ hôi đầm lưng chặn lại. Chàng thanh niên vừa rút tiền vừa nói: “May quá, cuối cùng cũng thấy được một người bán khăn mặt.”

Tôi đưa dưa cho nhân viên phục vụ, chưa kịp định thần, đã bị đeo lên một bông hoa đỏ to đùng, lòi lên bụi linh thưởng. Bốn bên chiêm trống rộn rã. Nghe thấy người dẫn chương trình nói: “Hãy chúc mừng chàng trai này, anh ấy đã giành được phần thưởng là năm vạn tệ tiền mặt.”

Tôi vui như mở cờ trong bụng.

Bỗng nhiên, một nhân viên phục vụ đi lên nói với người dẫn chương trình mấy câu. Người dẫn chương trình vội chữa: “Xin lỗi, vị khách đam mê số số này giành được phần thưởng là năm nghìn tệ. Nhân viên của chúng tôi có nhầm một chút, năm vạn tệ phải là dưa to, chàng thanh niên này rút được dưa nhỏ.”

Tôi linh xong năm nghìn tệ liền đi về số một Trường Giang. Tôi cảm thán nhân sinh thật vô thường. Ngay cả khi vô cùng rủi ro, khi cuộc sống không may mắn, tôi cũng chưa bao giờ có những cảm nhận như vậy, tôi thấy thế mới bình thường. Nhưng lần này khi cuối cùng được thái dương phản chiếu, gió xuân phơi phới, tôi lại có những linh ngộ như thế. Lúc tôi đưa tiền cho đại ca Kiện, anh cũng cảm thán một hồi. Tôi còn phát hiện cho dù bạn là người thanh cao đến thế nào, khi nhận được một món tiền giờ ời đất hơi đều vui hơn nhiều so với khi bạn nhận được tiền kiếm bằng sức lao động của mình.

Việc thuê nhà đã được đưa lên nhật trình. Trong quá trình xem nhà và thuê nhà liên miên, đại ca Kiện tất nhiên là kẻ thừa, vì thế tôi vốn định sắp xếp cho anh ở lại nhà nghỉ chờ tin vui. Tôi không rành về thành phố nhỏ này lắm nên buộc phải dẫn thêm cả Vương Siêu. Vương Siêu gần đây cũng rất thích ra ngoài, vì cuối cùng cũng đã hoàn thành việc học lái xe, lấy được bằng lái, tất cả các cơ hội lái xe lên đường có được đều không muốn bỏ phí. Mặt khác ai mới học lái xe cũng đều tỏ ra nhiệt tình giúp đỡ mọi người, nếu được khen một câu đại loại: “Thật không thể nhận ra được cậu lại là lái mới học.” ắt sẽ có thêm động lực cỡ năm trăm cây số. Vì có chiếc xe du lịch Santana cũ của nhà Vương Siêu, đại ca Kiện cũng được đi cùng, còn chiếc ghế lái của anh được để vào khoang chứa đồ phía sau.

Chúng tôi đến một nơi môi giới nhà ở, đón tiếp chúng tôi là một cô gái xinh đẹp vừa tốt nghiệp. Tất nhiên, xinh đẹp chỉ là tương đối. Ví như bạn thường thấy cô phục vụ này hay cô thợ dệt kia thật đẹp, mà chẳng mấy khi thấy những cô tiếp viên hàng không xinh xắn đẹp. Điều này cho thấy chỉ cần hạ thấp tiêu chuẩn, thế giới sẽ trở nên tốt đẹp đến nhường nào.

Cô gái xinh đẹp nói: “Các anh cần thuê nhà giá bao nhiêu tiền, ở chỗ nào, rộng chừng nào?”

Vương Siêu đáp: “Khoảng ba trăm, nội thất sửa đẹp, hai phòng ngủ một phòng khách.”

Cô gái nói rất dứt khoát: “Không có.”

Vương Siêu tiếp: “Thế thì bốn trăm.”

Cô gái lật xem một lượt cuốn sổ đăng ký rồi bảo: “Có một nhà.”

Vương Siêu gật: “Được, chúng tôi thuê căn nhà này.”

Từ đầu đến cuối, tôi và đại ca Kiện đều không kịp có ý kiến gì.

Đại ca Kiện bảo: “Vương Siêu, sao cậu quyết định việc nhanh gọn thế?”

Vương Siêu nói: “Ngân sách của các cậu chỉ có bốn trăm, nhà thuê được cũng chỉ có cái này, điều kiện thế là hợp lý rồi.”

Tôi và đại ca Kiện đành chấp nhận vậy.

Cô gái nhắc điện thoại thông báo cho chủ nhà. Chủ nhà tới trong chốc lát, điều này làm tôi và đại ca Kiện rất yên tâm về vị trí địa lý của căn nhà, hẳn là ở chỗ không xa. Chủ nhà thấy chúng tôi lái xe đến thì rất vui, bảo chỗ đó đúng là phải đi xe đến, thời gian trước chính vì ở xa quá không tiện nên mới chuyển đi, căn nhà đó để không với mục đích cho thuê, không ngờ lại cho thuê được thật.

Xe đi khoảng hơn mười km đến vùng ven thành phố. Cũng may là ở đây còn tạm được coi là sạch, xung quanh cũng có cửa hàng, có điều có vẻ hơi ẩm đạm, nhất là lúc mặt trời sắp xuống núi.

Chủ nhà bảo: “Đây là khu quy hoạch mới của chính quyền, sau này chắc chắn sẽ phát triển.”

Ngôi nhà đồ dẫn đứng giữa một đám công trình kiến trúc thấp lè tè, dáng vẻ vô cùng kỳ quặc. Đây là một tòa nhà dân dụng phổ thông, xem chừng cũng không phải là cũ lắm, nhưng xung quanh không có bất kỳ một khu dân cư nhỏ nào. Đường như tiền và lực của chủ đầu tư có hạn, chỉ có thể đầu tư xây một tòa như thế, lại còn xây ở một nơi mà sách về nhà ở cũng không thể miêu tả rõ được. Điều làm người ta ngạc nhiên hơn nữa là cửa vào khóa bằng mật mã, có điều lâu năm chưa sửa, chỉ cần đẩy nhẹ cửa đã mở. Chủ nhà dặn: “Tuyệt đối không được bấm bất cứ con số nào, như thế cửa sẽ bị khóa. Nếu bị khóa như vậy, phải kéo đẩy tới năm chục lần mới mở ra được.”

Chúng tôi đi theo chủ nhà lên lầu, nội thất trong nhà được trang trí khá cẩn thận, ở giữa phòng khách và phòng ngủ còn có một khuôn cửa sổ thông sáng đang mở. Cả căn nhà đều rất sáng, phóng mắt nhìn ra ngoài thấy lác đác mấy cái cây bé và một con sông nhỏ, gió thổi qua là nghe được âm thanh của thế giới tự nhiên.

Chủ nhà bảo: “Điều kiện chỗ này rất tốt, cậu có thể vòng ra phía sau ngắm xem.”

Vương Siêu lái xe vòng ra phía sau nhà, tôi nhìn thấy khu ban công rộng kéo từ phòng khách sang phòng ngủ thì rất thích, trong lòng nhẹ nhõm thư thái. Quan trọng nhất là tôi rất thích tiếng gió thổi qua cây cối, nó làm tôi cảm thấy bình yên, giống như được nằm ở một nơi nào đó trong mấy bức tranh lịch treo tường: Cưỡi ngựa chần cừ, lưng dựa vào núi, bốn bên đều là rừng đại ngàn, vừa hay phía trước căn nhà lại có một cái hồ. Bản thân tôi không hề có suy nghĩ như thế, là cô người yêu đã bỏ đi không nói một lời của tôi có một hôm cầm một tờ lịch đến trước mặt tôi và nói những lời đó. Lúc ấy tôi bảo: “Em thật ngốc, căn nhà như thế, không có điện, không có nước máy, không có ga, đường dây điện thoại cũng chả có, tối đến em sẽ sợ chết khiếp.”

7. Chương 03 Phần 3

Nhưng mỗi lần nghe thấy tiếng xào xạc của gió và cây, tôi lại nghĩ tới cảnh tượng đó. Mặc dù chần chẫn tôi không thích người đó chút nào, nhưng tôi dám khẳng định mỗi một người con gái đều có thể để lại trong lòng người khác một chút gì đó.

Vương Siêu lái xe ra về. Lúc sắp xa khuất, tôi nhìn lại một lần cái ban công mà tôi thích, phát hiện ra cửa sổ phòng ngủ đã mở. Trong trí nhớ của tôi hình như nó bị đóng. Chẳng lẽ trong nhà còn có người nào khác? Tôi nghĩ đến tê cả da đầu. Lại có một cơn gió thổi tới, tôi nghĩ có thể do gió thổi.

Lúc xe đi qua cửa, chúng tôi đều phát hiện thấy một người đàn ông độ tuổi trung niên đang ra sức lay cửa ở phía trước cầu thang của tòa nhà.

Buổi tối chúng tôi ăn cơm. Ăn cơm xong, Vương Siêu nhiệt tình lái xe, chở chúng tôi lòng vòng qua tất cả các góc ngách của thành phố, chúng tôi thậm chí còn biết trụ sở của một số cơ quan không ai ngờ tới, ví như viện một nghiên cứu chỉ nghiên cứu một loại động vật tuyệt chủng, một công ty chuyên đo đạc diện tích thực tế của nhà ở để tính toán chuẩn xác và dự đoán được rằng chiếc giường mà bạn mua chắc chắn nhỏ hơn phòng ngủ của bạn, nhà máy chuyên sản xuất dải phản quang trên bàn đạp xe đạp và bộ thiết bị chống bụi ột số loại kính hiển vi có kích thước to nhỏ nhất định mà nhà máy sản xuất nó chế tạo, một văn phòng chính phủ có chừng gần ba mươi người chuyên phụ trách giám sát quá trình điều tra nhân khẩu có chính

xác hay không, đồng thời còn tự điều tra toàn diện thêm một lần. Sau khi dạo một vòng, chẳng còn gì để làm nữa, chúng tôi đành phải ăn thêm một bữa đêm.

Đã nửa đêm rồi nhưng đại ca Kiện vẫn chưa muốn về khách sạn, Vương Siêu dường như vẫn chưa được lái xe thỏa thích, tôi thì không ý kiến, thế là chúng tôi dừng xe ở một con phố khuất vắng.

Tôi đem chuyện kỳ quặc lúc chiều xem nhà nói với Vương Siêu và đại ca Kiện.

Đại ca Kiện sợ đến mức bảo không thể ở căn nhà đó được. Vương Siêu nói: “Cậu toàn nói liên thuyên, lúc mình đi xem rõ ràng là cái cửa sổ đó mở, mình còn vớt một cái đầu lọc thuốc lá ra ngoài mà lại.”

Tôi bảo lúc tôi ngẩng từ phía dưới lầu chắc chắn là đóng hết, tôi sợ trời mưa nên để ý xem lại một lần rất kỹ, đến lúc nhìn lần sau cùng mới phát hiện là mở.

Đại ca Kiện là người sợ nhất, nghĩ tới nếu mà có chuyện đáng sợ gì đó xảy ra, thì sợ nhất là đại ca Kiện không chạy được cũng không đánh được, dạng chuẩn nhất của ngồi chờ chết. Vương Siêu nói: “Mình chẳng tin bất cứ câu chuyện ma quỷ nào hết.”

Thực ra tôi cũng chưa bao giờ tin vào quỷ thần. Nhưng từ nhỏ tôi đã nhận định một cách rất ngoan cố rằng không gian thì cố định, còn thời gian thì trừu tượng. Có nghĩa là có những sự vật khác nhau cùng chúng ta chia sẻ những khoảng thời gian khác nhau. Chúng ta không thể nhìn thấy lẫn nhau, hầu hết mọi lúc đều như vậy. Chúng ta không thể chia sẻ thời gian với những sự vật ở thì tương lai, cũng giống như trong quãng thời gian khác, những sự vật đó luôn chia sẻ thời gian với các sự vật trong quá khứ.

Thực ra thời gian là thứ bất động. Có điều chúng ta đã hiểu nhầm ý nghĩa thời gian, mà cho rằng thời gian không ngừng tiến về phía trước. Sự cố định của không gian và sự bất động của thời gian là hai trạng thái tĩnh hoàn toàn khác nhau. Giống như một lúc nào đó tôi nhìn thấy được sự việc xảy ra trong quá khứ, thực ra đối với chúng ta, đó là vì sự việc đó đã thu hút quá nhiều sức mạnh tinh thần, làm cho nó có thể lưu lại rất lâu ở một điểm giao nào đó giữa thời gian và không gian. Đồng thời, lúc mà chúng ta cảm thấy sợ hãi vì nhìn thấy sự việc xảy ra trong quá khứ, sự việc đó lại đang thực sự xảy ra trong hệ thời gian của những vật đó. Cho dù là chiến tranh, mưu sát hay là sự cố giao thông, bởi vì tâm linh của một người hoặc nhiều người được giải thoát trong khoảnh khắc, hay nói cách khác là họ đã chết, nhưng lại không phải là chết một cách bình thường, nên sẽ để lại những tín hiệu mãnh liệt.

Những tín hiệu này có những lúc mãnh liệt một cách khác thường, nhưng anh ta không thể làm được bất cứ việc gì. Có nghĩa là anh ta chỉ có thể mượn vào sức mạnh của mình giữa vô hạn các sự vật trong khoảng thời gian vô hạn đó để hoàn thành một số việc nhất định. Điều này phụ thuộc vào liệu các tín hiệu có mạnh đến mức khống chế được một sinh vật khác trong cùng không gian nhưng không cùng thời gian hay không.

Như thế chúng ta có thể dễ dàng hiểu được rất nhiều sự việc đáng sợ. Đó không phải là những sự việc xảy ra trong cùng một thời gian, nhưng lại xuất hiện trong cùng một không gian.

Lúc tôi diễn đạt xong ý nghĩ của mình, Vương Siêu và đại ca Kiện đã ngủ say tới mức chẳng còn biết đang ở trong khoảng thời gian nào nữa rồi. Phản hồi duy nhất thu được trong quá trình tường thuật là một câu “Đ. mẹ nó” của Vương Siêu.

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, thành phố đã đi ngủ, nhưng xung quanh vẫn có xe cảnh sát không ngừng chạy qua. Tôi nghĩ hôm nay chắc là “ngày quét vàng”[2] được tuyên truyền từ bấy lâu nay, cảnh sát đều ra quân chống mại dâm rồi đây. Từ lúc tôi bắt đầu đến thành phố này, chương trình quảng cáo đầu tiên mà tôi xem đã tuyên truyền hôm nay là “ngày quét vàng”, ngày hôm nay không chỉ tuyên truyền về cách phòng chống và điều trị căn bệnh HIV và các loại bệnh giới tính ở các khu dân cư, mà bắt đầu từ 10 giờ tối còn phải tiến hành quét dọn các ổ mại dâm với quy mô lớn. Vì lần quét vàng này, cơ quan công an chắc chắn đã chuẩn bị rất nhiều, tất nhiên, KTV, tắm hơi và khách mãi dâm cũng đã chuẩn bị rất nhiều.

Trong ánh đèn vụt qua vụt lại của cảnh sát, tôi không biết đã ngủ thiếp đi từ lúc nào. Ba chúng tôi ngủ cả đêm trong xe như thế. Lúc tỉnh dậy, ban quản lý thành phố đã dán báo mới lên bảng thông báo. Tôi xuống xe, người toàn mùi hôi, đọc lướt qua tờ báo mới một chút, kinh ngạc phát hiện ra mục tin đầu tiên “Hoạt động quét vàng đã giành được thành công lớn”. Tôi thấy thật kỳ quặc, bởi vì hiệu ích của báo chí ở đây rất thấp, thông thường người chết hỏa táng rồi thì trên báo mới xuất hiện bố cáo mời tham dự lễ truy

điều. Mà mỗi lần tôi ra đường, chỉ cần xem qua nhật báo ngày hôm đó là biết được chủ tịch nước đã làm gì vào vài hôm trước đó.

Bài báo nói, diện mạo tinh thần của thành phố đã có những thay đổi to lớn, nhân dân thành phố đều thích đến thư viện thành phố đọc sách hoặc đi tham quan viện bảo tàng mỗi khi có thời gian rảnh, hiện tượng mại dâm lan tràn trước kia đã có sự chuyển biến lớn do ảnh hưởng từ các phong trào tích cực của thành phố. Trong hoạt động quét vàng ngày hôm qua, lực lượng công an đã tập hợp hơn một nghìn nhân lực, tiến hành kiểm tra bất ngờ hơn một trăm cơ sở giải trí, kết quả phát hiện không có cơ sở nào có dấu hiệu vi phạm. Để kỷ niệm ngày nao nức lòng người này, Đảng ủy và chính quyền thành phố quyết định đặt ngày này hằng năm là “ngày quét vàng”, đồng thời thông qua hàng loạt các biện pháp tuyên truyền, phân đấu sao ôi lần quét vàng đều quét không ra vàng, để làm quà cho sinh nhật của tổ quốc.

Bài tin này rất có tính nhìn xa trông rộng, vì thư viện và viện bảo tàng thành phố đều chưa xây xong. Tất nhiên là cũng có thể hiểu được tâm lý của người dân vì nóng lòng mong mỗi nên lũ lượt tự mang sách đến công trường xây dựng thư viện để đọc, hay là đến thăm quan các hiện vật đào được trong quá trình thi công viện bảo tàng.

Nhưng có thể khẳng định một điều rằng, từ đây về sau lại có thêm một ngày lễ chung, đó là “ngày nghỉ của gái điếm” — các cô gái điếm sẽ nhất loạt nghỉ làm vào ngày này. Hiểu theo ngôn ngữ của người Bắc Kinh, thì ngày đó mọi người đều được bắt nghỉ.

Đây cũng là một thắng lợi của “Luật lao động”.

Vương Siêu lười biếng chui ra khỏi xe, có thể nhận ra lưng cậu đã mỏi nhức ê ẩm. Vương Siêu bảo vốn không định ngủ sớm thế, vẫn còn muốn nhân lúc đường vắng phóng nhanh, chẳng ngờ không may bị bài thôi miên của tôi làm cho ngủ đi mất. Vương Siêu vừa dụi mắt vừa xem báo, vừa đọc thấy hôm qua là “ngày quét vàng”, liền tỉnh táo hẳn, lập tức chạy ra trạm điện thoại công cộng gọi điện. Vài phút sau cậu quay lại. Tôi hỏi: “Cậu gọi điện cho ai mà vội vã thế?”

Vương Siêu đáp: “Gọi cho bố, mình hỏi xem ông ấy có bị bắt không.”

Tôi bảo không phải là báo đã nói là thành tích đáng mừng không có ai bị bắt đấy thôi? ”

Vương Siêu hối hận bảo: “Thế mà cậu không nói sớm. Mình đọc thấy thành tích đáng mừng lại tưởng bắt được mấy nghìn người. Ừ mà mình nghĩ, người có cách như bố mình cũng không thể bị bắt được.”

Cùng lúc đó, đại ca Kiện nói to: “Lôi mình ra nào, đưa mình về, mình phải đi vệ sinh.”

Chúng tôi quay về trong tình trạng người đầy mùi hôi.

Mùa thu năm đó, tôi và đại ca Kiện sống cách biệt hoàn toàn với thế giới. Đại ca Kiện cũng không liên lạc lại được với cô người yêu của cậu ấy thêm lần nào nữa. Đại ca Kiện nói, đợi đến lúc cậu ấy trở về thì người ta cũng đi lấy chồng rồi. Suy nghĩ được như thế chứng tỏ người đàn ông đã thực sự trưởng thành, lũ trẻ ranh thường rêu đại cho rằng cô nàng mà mình thích sau khi mất liên lạc sẽ cứ ở yên chỗ cũ chung thủy chờ đợi. Nhiều năm sau gặp lại, nếu đối phương còn một mình thì lý do duy nhất là đã lại thất tình thêm vài lần và đúng thời gian đó chưa tìm được người phù hợp.

Thời gian từ từ trôi đi, đại ca Kiện cũng dần dần chấp nhận hiện thực này. Bởi vì đây rút cuộc cũng là hiện thực, không chấp nhận thì còn làm được gì nữa? Nhưng đại ca Kiện vẫn rất bứt rứt trong lòng. Đây là lần yêu đầu tiên của đại ca Kiện, anh cảm thấy mình không đau khổ đến mức phải tự vẫn hoặc giả vờ tự vẫn thì thật có lỗi với mối tình này. Đại ca Kiện nói, trước đây nếu mất đi cô gái này thì cuộc sống chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Nhưng bây giờ thấy rằng sống vô nghĩa dường như không phải vì con gái gây nên, hơn nữa sống vô nghĩa cũng chưa thể trở thành lý do để kết thúc sinh mệnh của mình, bởi nếu nhìn rộng ra thì mọi người đều sống vô nghĩa.

Về tự tử, một anh bạn học luật của tôi trước đây cho rằng ý nghĩa duy nhất của việc tự tử nằm ở chỗ đó là cách duy nhất để người ta giết người mà lại không bị tòa án xử tử hình. Theo như tính cách của đại ca Kiện thì nếu có ý tưởng tự sát, chắc chắn khả năng không thành công chiếm đến 80%. Mặt khác cứ từ việc

dù chân tay đều bị gãy nhưng mỗi ngày anh ấy đều kiên trì tập luyện trên giường các động tác xấu xí nhằm chống teo cơ theo lời căn dặn của bác sĩ, cũng có thể thấy được khát vọng sống trong anh vẫn còn rất lớn.

Nhưng đại ca Kiện vẫn rất buồn rầu, vì anh không ngờ suy nghĩ của bản thân lại có thể bị lật đổ một cách dễ dàng đến như vậy. Tôi bảo điều này hết sức bình thường, bởi đã gọi là suy nghĩ, nếu so sánh một cách tương đối với hiện tại, nó hẳn là những ý niệm đã hình thành trước đây, mà đã là cách nghĩ trước đây thì không thể coi là việc gì quá đổi quan trọng, cũng giống như hầu hết những người nghèo đều cảm thấy đời có một chiếc Santana là mãn nguyện rồi, nhưng nếu họ bỗng nhiên trở nên giàu có, họ nhất định sẽ không còn nghĩ vậy nữa.

Đại ca Kiện cho rằng trên thế giới này thế nào cũng có người chung thủy như vậy, từ khi sống cho đến lúc chết vạn vật đều giữ một cách nghĩ cố định. Đáng tiếc là anh ấy đã không còn như thế nữa.

Việc giao nhận nhà của chúng tôi diễn ra rất thuận lợi. Lúc chúng tôi chuyển đi có ăn với bà bác một bữa cơm. Bà bác bảo bà giúp đỡ chúng tôi nhiệt tình như thế là vì bà cảm thấy đại ca Kiện trông rất giống con trai bà, hơn nữa vừa đến ở được mấy hôm mà hết gãy chân lại gãy tay, tất nhiên là rất đáng thương. Chúng tôi hy vọng bà sẽ làm ăn phát đạt. Bà bảo: “Phát đạt gì, cũng chẳng có tiền gì để kiếm, mà nếu thực sự muốn kiếm tiền thì đã chuyển qua mở nhà nghỉ ở cạnh trường đại học. Nghe nói yêu cầu của khách ở đó thấp, phòng ốc ra sao, rộng chật, phương hướng thế nào, có ti vi hay không đều không quan trọng, chỉ cần có giường là được.”

Lúc này Vương Siêu nói chen vào một câu: “Không có giường cũng được, chỉ cần có cửa là ổn.”

Cuối cùng đến lúc trời trở nên dịu mát, chúng tôi cũng chuyển được đến chung cư Đại Vinh. Và chúng tôi cũng đã biết nguồn gốc cái tên này. Ở chỗ cách chung cư Đại Vinh khoảng một cây số, trước kia có một trạm hóa lỏng, chung cư này được xây cho cán bộ công nhân viên của trạm. Nhà vừa xây xong thì trạm hóa lỏng Đại Vinh bị cháy nổ, hậu quả nghiêm trọng đến mức không thể sửa chữa được, chỉ còn lại mỗi tòa nhà này. Vụ cháy nổ làm cho trật tự trị an của thành phố bị tê liệt. Bởi vì sau khi cháy nổ, hầu hết dân thành phố đều kéo đến đây để xem, lúc về đã thấy rất nhiều cửa hàng và nhiều nhà bị trộm sạch trơn. Mọi người đều lấy làm quái lạ, kẻ nào mà lại có sức tập trung tinh thần lớn vậy?! Cảnh cháy nổ hay thế mà không được đi xem, lại rồi việc đi ăn trộm, còn trộm nhiều đồ như thế.

Phòng của chúng tôi không hề bài trí sắp xếp gì. Điều này chủ yếu là do không có con gái. Con gái thích làm ột vật trở nên khác hẳn với bộ mặt vốn có của nó. Vương Siêu cũng chuyển đến. Chúng tôi rất hoan nghênh, vì Vương Siêu nói điều kiện kinh tế nhà cậu ấy tương đối khá giả, nên sẽ gán hai trăm đồng một tháng. Do cậu ấy trả nhiều, chúng tôi nhường căn phòng lớn nhất cho cậu ấy, đó là phòng khách. Đối với chúng tôi không tồn tại kiểu bố cục một phòng khách hai phòng ngủ một nhà vệ sinh, chỉ có ba phòng ngủ và một nhà vệ sinh. Nếu có một người nữa bằng lòng bỏ ra năm mươi đồng, chúng tôi sẽ rất vui lòng nhường cho anh ta phòng bếp. Như thế, tôi và đại ca Kiện chỉ mất có một trăm đồng một tháng mà được ở hai phòng ngủ, còn hai bọn họ hai trăm rưỡi lại ngủ phòng khách và nhà bếp.

Chúng tôi lôi về ba cái ti vi 20 inch. Ba cái ti vi này được mua ở chợ phía bắc thành phố với giá hai trăm đồng một cái, đều là loại kỹ thuật khi ho co gáy, của Trung Quốc sản xuất. Chúng tôi nói còn cần một cái tủ lạnh, và đồng ý trả ba trăm đồng, nhưng chủ tiệm viện cớ tủ lạnh khó vận chuyển từ chối phắt. Lúc này ba chúng tôi mới khẳng định đây đúng là đồ ăn trộm. Nhưng khó khăn của cuộc sống đã khiến chúng tôi mua đồ ăn trộm.

Ba cái ti vi này hầu như còn mới nguyên, đồ ăn cắp mà cũng có điều khiến từ xa và sách hướng dẫn sử dụng. Ba chúng tôi đang định khuân ra ngoài thì chủ tiệm bảo có thể chuyển đồ đến tận nhà miễn phí. Chúng tôi hơn hớn để lại địa chỉ. Ti vi rất nhanh chóng được chuyển đến chỗ ở của chúng tôi. Trên đường về, chúng tôi rút thăm xem ai sẽ dùng cái nào.

Sau khi kê xong ti vi, chúng tôi tắm rửa rất sớm sửa, và bắt đầu cuộc sống có ti vi. Tôi phát hiện ra tâm trạng của con người có khả năng tác động lẫn nhau, vì Vương Siêu cũng xem ti vi một cách rất khoái trá. Tôi bảo: “Cậu đúng là thần kinh, không phải cậu ở nhà ngày nào cũng được xem ti vi à?” Vương Siêu cười hì hì đáp: “Không giống nhau, không giống nhau tí nào, đồ mình tự mua xem phải khác chứ.” Chúng tôi

xem ti vi liền ba tiếng một cách rất thú vị. Trước khi ngủ, đại ca Kiện giờ đã đi lại được một tí liền vào bếp rót ba cốc bia, bưng ra nói: “Nào, trăm phần trăm.”

Vương Siêu sờ mó cái ti vi và nói: “Bây giờ ngẫm thấy khoa học đúng là hiện đại, đúng là kỳ diệu, chỉ cần có một sợi dây và điện, thế mà có thể truyền các chương trình vô tuyến vào trong ti vi, thực là không đơn giản tí nào.”

Nói dứt liền uống cạn một hơi.

Đại ca Kiện rót tiếp một cốc và nói: “Nào, tiếp theo là phải lập nghiệp rồi, an cư lạc nghiệp.”

Chúng tôi nâng cốc lên, hòa theo một cách đầy tình cảm: “An cư lạc nghiệp.”

m cuối cùng của lời nói chưa kịp dứt, một tiếng động lớn, cánh cửa ba trăm đồng của chúng tôi bị đá bay, hơn ba mươi công an xông vào, chúng tôi nhìn ngó ra. Trong lúc hoang mang sợ hãi, tôi nghe thấy tiếng máy bộ đàm kêu: “Cả ba đều có mặt, cả ba đều có mặt.” Ba chúng tôi đứng sững tại chỗ, cảnh sát bao vây chặt xung quanh, vẫn còn liên tục có thêm cảnh sát xông vào trong phòng, người đến muộn sẵn giọng khiển trách: “Chen cái gì, không thấy anh em đầy chật cả phòng rồi hay sao?”

Đợi đến lúc lắng xuống, xung quanh đã chi chít toàn cảnh sát. Đội trưởng chỉ huy: “Phạm nhân đã bị khống chế. Phân đội 1 một vào phòng số một, phân đội 2 vào phòng số hai, phân đội 3 vào phòng số ba.”

Loáng một cái lại thấy vào thêm mười lăm người, năm người một đội, lần lượt xông vào các phòng.

Chưa đầy một lúc, máy bộ đàm vọng ra mật khẩu hành động: “Báo cáo đội trưởng, hồ dữ đã bị bắt.”

Tôi và đại ca Kiện tuyệt vọng cúi đầu. Còn Vương Siêu ngơ ngác không hiểu, hỏi đại ca Kiện đã xảy ra chuyện gì. Đại ca Kiện khẽ lắc đầu. Viên cảnh sát bên cạnh quát: “Không được nói chuyện!”

Chúng tôi bị khóa trái tay, lặng nhìn xung quanh. Xem chừng lần này không thoát được nạn, chắc là anh chàng bị chúng tôi đâm phải đã chết rồi, nếu không sẽ không có nhiều cảnh sát đến thế. Tôi thở dài trong lòng, thật là nhiều quá, tôi không cả nhìn thấy bức tường xung quanh nữa, lúc chúng tôi bị giải đi, đến quay người cũng rất khó khăn. Chúng tôi bị giải xuống nhà, thấy còn rất nhiều cảnh sát đang đứng ở bên đường đi xuống, khi xuống dưới nhà còn thấy hai xe chỉ huy, ba xe công an, một xe cảnh sát 110[3], một xe cảnh sát dân sự và một xe tắc xi vũ trang của cảnh sát. Tôi nghĩ, xem ra đã kinh động đến tận bộ Công an rồi.

Sau khi lên xe cảnh sát, tôi phát hiện dưới cửa sổ nhà chúng tôi còn có ba viên cảnh sát, chắc là để phòng trừ trường hợp chúng tôi nhảy lầu. Tôi nghĩ lần này chúng tôi chết chắc rồi, nhất định là kinh động đến cả Quốc hội rồi.

Trên đường đến đồn công an, chúng tôi còn thấy hai xe chống nổ của cảnh sát đến ứng trợ cho đội hình. Tôi nghĩ thôi rồi, chắc là kinh động đến tận lãnh đạo trung ương rồi.

Chúng tôi đến đồn công an trong tâm trí hoang mang tột độ. Sau khi đăng ký xong, chúng tôi bị tách riêng ra xét hỏi.

Viên cảnh sát trước mặt tôi nét mặt nghiêm khắc, to cao và đầy dũng khí, tỏa ra sức mạnh của chính nghĩa, dường như được trung ương cử đến, bởi vì cảnh sát khu vực không thể oai phong凛冽 như thế. Còn viên cảnh sát ghi cung có vẻ giống như cục trưởng ở đây. Một giọng nói sang sảng vọng tới: “Anh trung thực khai mau.”

Tôi trả lời theo bản năng: “Tôi không biết, có chuyện gì?”

Giọng nói vang như chuông tiếp tục hỏi: “Anh nên biết rõ mình đã phạm tội gì.”

Tôi nghĩ mình phản kháng thêm một lần cuối cùng nữa rồi thú nhận vậy.

Tôi trả lời: “Thưa ông, tôi thực sự không biết.”

Im lặng đến hai mươi giây.

Đầu bên kia hỏi: “Thế thì anh khai xem cái ti vi của anh có nguồn gốc từ đâu?”

Đầu tôi đột nhiên to ra.

Tôi trả lời: “Là chúng tôi mua.”

Viên cảnh sát hỏi: “Mua ở đâu?”

Tôi trả lời: “Ở chợ phía bắc thành phố.”

Viên cảnh sát hỏi: “Ở quầy số bao nhiêu?”

Tôi trả lời: “Tôi quên rồi.”

Viên cảnh sát nói: “Nghĩ lại xem.”

Tôi nghĩ một tí rồi trả lời: “Ở quầy thứ ba phía tay trái cửa ra vào.”

Viên cảnh sát điểm gì đó lên cuốn sổ ghi chép.

Viên cảnh sát lại hỏi: “Anh có biết là anh đã mua đồ ăn trộm không?”

Tôi trả lời: “Tôi không biết.”

Viên cảnh sát nói: “Sao lại có thể không biết, mua bao nhiêu tiền?”

Tôi trả lời: “Hai trăm.”

Viên cảnh sát hỏi: “Ti vi bao nhiêu inch?”

Tôi trả lời: “Hai mốt inch.”

Viên cảnh sát hỏi: “Mác gì?”

Tôi trả lời: “Sony, Hitachi và Toshiba.”

Viên cảnh sát nói: “Đưa cho anh sáu trăm, anh mua cho tôi ba cái về đây.”

Tôi trả lời: “Tất nhiên là được, đến chỗ đó mua được ngay.”

Viên cảnh sát nói: “Được cái gì, chỗ đó đã bị chúng tôi khống chế rồi, người cũng bắt cả về đồn rồi. Các anh mua đồ ăn trộm, mặc dù tội không nặng nhưng vẫn có tội. Nếu mọi người trên thế giới đều kiên quyết không mua đồ ăn trộm, những kẻ bán đồ ăn trộm ăn cướp sẽ không còn cách tiêu thụ đồ bẩn, nếu mà bọn họ không có cách tiêu thụ đồ bẩn, thì sẽ không đi trộm cướp, cả xã hội sẽ yên bình, cuộc sống của người dân cũng sẽ được đảm bảo hơn.”

Tôi nói: “Ông nói đúng. Nhưng mà tôi đúng là không biết đó là đồ bẩn.”

Viên cảnh sát nói: “Giá cả như vậy, bất cứ người nào có tiếp xúc xã hội đều biết là đồ bẩn.”

Tôi nói: “Chúng tôi là sinh viên, không có tiền, vừa tốt nghiệp.”

Viên cảnh sát nghĩ ngợi giây lát, rồi lẩm bẩm: “Ôi giời, sinh viên, vừa tốt nghiệp, không có đầu óc cũng là bình thường.”

Tôi nói: “Ngài cảnh sát, chúng tôi xin trả lại đồ.”

Viên cảnh sát mở giọng nói: “Các anh tưởng cơ quan công an là cửa hàng hủ, trả với lại, anh nhận thức chưa đủ. Anh mua hai trăm đồng một cái ti vi, tức là mua đồ bẩn.”

Tôi nói: “Ngài cảnh sát, chúng tôi thực sự là không biết. Nếu mà cái cửa hàng đó bán giá gốc cho chúng tôi, chúng tôi lại càng không biết. Chúng tôi đúng là chỉ muốn mua ti vi.”

Viên cảnh sát nói: “Anh đúng là tư duy của bọn trộm cướp, đặc điểm của bọn bán đồ bẩn là bán rẻ. Theo quan sát của chúng tôi, hầu hết đều bán thấp hơn 50% so với giá trên thị trường, để tẩu tán bằng chứng phạm tội và có được tiền mặt một cách nhanh nhất. Xã hội thường có những kẻ ham lợi vật đến mua, biết rõ là đồ bẩn nhưng vẫn mua. Các anh mua đồ bẩn, mặc dù tội không nặng, nhưng cũng có tội. Nếu mọi người trên thế giới đều kiên quyết không mua đồ ăn trộm, những kẻ bán đồ ăn trộm ăn cướp sẽ không còn cách tiêu thụ đồ bẩn, nếu mà bọn họ không có cách tiêu thụ đồ bẩn, thì sẽ không đi trộm đi cướp, cả xã hội sẽ yên bình, cuộc sống của người dân cũng sẽ được đảm bảo hơn.”

Tôi hỏi: “Thế thì phải thế nào?”

Viên cảnh sát trả lời: “Tạm giam hoặc nộp tiền phạt.”

Tôi hỏi: “Còn ti vi thì sao?”

Viên cảnh sát nói: “Anh vẫn còn muốn xem ti vi à, tịch thu.”

Tôi hỏi: “Tịch thu cả ba cái á?”

Viên cảnh sát nói: “Thái độ của anh không nghiêm túc, cẩn thận nếu không anh sẽ vừa bị tạm giam vừa bị phạt tiền.”

Tôi nói: “Vâng, đúng thế, nên trả lại cho người bị mất, nên trả lại cho người bị mất.”

* * *

[1] Một đồng nhân dân tệ xấp xỉ hai nghìn đồng Việt Nam

[2] Ngày chống mại dâm

[3] Loại xe hình sự khẩn cấp của Trung Quốc

8. Chương 04 Phần 1

Viên cảnh sát nói: “Không cần anh phải nhắc, cảnh sát chúng tôi sẽ xử lý.”

Tôi hỏi: “Thế cuối cùng thì là tạm giam hay nộp phạt?”

Viên cảnh sát đáp: “Còn phải xem thái độ của anh.”

Tôi hỏi: “Hai hình thức này có gì khác nhau, có thể giới thiệu qua cho tôi biết được không?”

Viên cảnh sát đáp: “Tạm giam có nghĩa là tạm giam theo mức xử lý hình sự, khoảng mười lăm ngày.”

Tôi thì thào: “Ái chà, mười lăm ngày. Thế còn phạt tiền?”

Viên cảnh sát nói: “Theo quy định, phải nộp khoảng năm nghìn đồng tiền phạt.”

Tôi kinh ngạc: “Năm nghìn, có thể mua được hẳn hai cái ti vi 34 inch rồi.”

Viên cảnh sát nói: “Đúng thế, nhưng thái độ của anh tương đối tốt, có thể miễn giảm một phần.”

Tôi hỏi: “Thế nghĩa là thế nào?”

Viên cảnh sát đáp: “Có thể giảm 20%, đồng thời trả lại một tấm phiếu trị giá một nghìn đồng để lần sau anh bị bắt có thể dùng nộp thay tiền mặt, nhưng tờ phiếu này không đổi thành tiền mặt được.”

Tôi nói: “Mức miễn giảm lần này của các anh không nhiều lắm, tôi có khả năng sẽ chọn tạm giam.”

Viên cảnh sát cuống lên nói: “Tạm giam cũng được. Nhưng tạm giam không phải là miễn phí đâu, trong thời gian tạm giam phải nộp rất nhiều khoản, ví dụ như phí ở, phí quản lý, phí giáo dục.”

Tôi hỏi: “Thế khoảng bao nhiêu tiền?”

Viên cảnh sát trả lời: “Căn cứ vào biểu hiện của anh, ước tính phải tạm giam mười lăm ngày, phí ăn ở tính theo mức mỗi ngày hai trăm là vào khoảng ba nghìn, thêm phí quản lý hai trăm, phí giáo dục một nghìn, tất cả khoảng bốn nghìn.”

Tôi kinh ngạc: “Đắt thế, sao còn đắt hơn cả nộp phạt?”

Viên cảnh sát nói: “Không có cách nào khác, chỗ chúng tôi quy định như thế.”

Tôi hỏi: “Thế tạm giam không có miễn giảm gì à?”

Viên cảnh sát đáp: “Cái này tôi phải gọi điện thoại hỏi lãnh đạo đã.”

Viên cảnh sát nói xong liền gọi điện thoại, sau vài câu đã dập máy và nói với tôi: “Lần này mức độ miễn giảm không nhiều lắm, vì tính ra anh phải ăn ở tới mười lăm ngày, những khoản này đều là vốn đầu tư bắt buộc, theo giá của khi trước, có thể giảm cho anh 20%, phí quản lý chúng tôi có thể không thu, nhưng phí giáo dục thì không rẻ được.”

Tôi hỏi: “Tại sao phí giáo dục lại không rẻ được?”

Viên cảnh sát bực mình nói: “Vớ vẩn, anh đã thấy học phí được giảm giá bao giờ chưa?”

Tôi đáp: “Chưa, nhưng mà phí giáo dục của các anh cũng đắt quá.”

Viên cảnh sát nói: “Vớ vẩn, anh có thấy phí giáo dục rẻ bao giờ chưa? Anh đừng có chê đắt, nếu ở trong đó anh bị bệnh gì thì tiền khám bệnh còn đắt hơn tiền giáo dục nhiều.”

Tôi bảo: “Thế cũng không thể đắt đến như vậy, mà không phải là có giáo dục nghĩa vụ à?”

Viên cảnh sát đáp: “Hừ, đây là chế độ giáo dục nghĩa vụ chín năm, cái này không thuộc phạm vi giáo dục nghĩa vụ chín năm. Loại giáo dục này của chúng tôi đắt vì giáo dục của chúng tôi có trọng tâm, mặt khác trình độ của cảnh giáo ở đây đều rất cao, tất cả đều đạt cấp giáo sư, thậm chí còn có cả giáo viên mời từ ngoài.”

Tôi nói: “Tôi đang suy nghĩ xem chọn tạm giam hay là nộp phạt, tôi có thể hỏi vay bạn tôi, anh ấy có vài nghìn.”

Viên cảnh sát nói: “Anh vay rồi thì bạn anh làm thế nào?”

Tôi hỏi: “Chẳng nhẽ người nào cũng phải nộp phạt à?”

Viên cảnh sát đáp: “Tất nhiên rồi.”

Tôi nói: “Thế thì chúng tôi không thể gom đủ bấy nhiêu tiền.”

Viên cảnh sát nói: “Gom không đủ thì chỉ còn cách tạm giam.”

Tôi nói: “Tạm giam cũng cần tiền cơ mà, không có tiền cũng tạm giam à?”

Viên cảnh sát nói: “Không có tiền tất nhiên là không thể tạm giam, anh như thế là lách luật.”

Tôi hỏi: “Thế có phải là sẽ được tha về không?”

Viên cảnh sát nói: “Tất nhiên là không, tha về thì lợi cho các anh quá à, các anh thế là lách luật. Chúng tôi sẽ giải các anh về quê.”

Tôi hỏi: “Thế thì vé xe tính cho bên nào?”

Viên cảnh sát trả lời: “Trước khi bị giải về quê, các anh sẽ phải đi đào than, đào một tháng là kiếm được tiền về quê rồi.”

Tôi nói: “Không ổn, vé đi Thượng Hải chỉ khoảng một trăm đô lại, phải đào than tận một tháng cơ à?”

Viên cảnh sát nói: “Anh nghĩ là đào than kiếm được nhiều tiền hả, người kiếm được tiền là chủ mỏ, anh đào một tháng kiếm được bấy nhiêu là khá lắm rồi.”

Tôi nói: “Thế thì tôi tự trả tiền xe, các anh giải luôn tôi về có được không?”

Viên cảnh sát nói một cách kiên quyết: “Không được.”

Tôi hỏi: “Tại sao? Thế không phải là mâu thuẫn à?”

Viên cảnh sát đáp: “Quy định không được là không được. Quá trình lao động đối với các anh thực ra cũng là một lần rửa tội, nâng cấp tư tưởng. Nhìn đông đảo nhân dân đang lao động vì sự phồn vinh của đất nước kia kia, còn anh, anh lại là cận bã của xã hội, là nhân tố bất ổn định, tư tưởng của anh cần được giáo dục.”

Tôi vừa nghe đến giáo dục đã sợ giật cả mình, liền hỏi: “Thế lần này có thu phí giáo dục nữa không?”

Viên cảnh sát trả lời: “Phí giáo dục đã được trừ rồi. Thực ra mỗi tháng anh kiếm được năm trăm, nhưng sau khi trừ đi ba loại tiền, thêm tiền bảo hiểm và tiền giáo dục nữa còn vừa đủ tiền vé xe.”

Tôi hỏi: “Thưa ngài cảnh sát, tôi chỉ làm có một tháng, sao cũng phải đóng tiền đường lão?”

Viên cảnh sát đáp: “Tất nhiên, quy định là như thế. Tiền đường lão không phải chỉ để đường lão cho anh mà có khả năng là để đường các lão khác, không còn cách nào khác.”

Tôi hỏi: “Thế thì tôi nộp phạt, các anh không cần phải giải tôi về nữa.”

Viên cảnh sát nói: “Thế có phải là ổn không? Quy định tổng giải của chúng tôi là đi đào than rồi lập tức giải đi luôn, nhưng hầu hết các đối tượng tổng giải đều phải quay lại một lần nữa, hao tiền tốn sức của nhân dân.”

Tôi hỏi: “Tại sao những người bị xử đi đào than rồi lập tức tổng giải lại còn phải quay trở lại lần nữa?”

Viên cảnh sát trả lời: “Vớ vẩn, đồ đạc của anh không cần nữa à? Còn phải quay lại một lần để thu dọn đồ đạc. Anh xem, thế có phải là gây ra sự bất ổn định của xã hội, làm tăng thêm gánh nặng cho các cơ quan vận tải, lãng phí hiệu ích giao thông, dẫn đến sức vận hành giảm sút.”

Tôi vừa gật đầu liên tục vừa nói: “Đúng thế, tôi còn có lý do chưa thể về Thượng Hải được.”

Viên cảnh sát bảo: “Thế là đúng rồi. Cho nên mà, nộp phạt là cách tốt nhất.”

Tôi hỏi: “Có thể cho tôi đi ngân hàng rút tiền không, có máy ATM không?”

Viên cảnh sát trả lời: “Không vấn đề gì, chỗ chúng tôi ở đây xoẹt thẻ ngân hàng được.”

Nói rồi lôi từ ngăn kéo ra một cái máy POSE và hỏi: “Thẻ của anh là của ngân hàng gì?”

Tôi trả lời: “Ngân hàng Trung Quốc.”

Viên cảnh sát nói: “Không vấn đề, nào đưa thẻ cho tôi.”

Tôi đưa thẻ ra.

Xoẹt thẻ xong, viên cảnh sát yêu cầu tôi nhập mật mã.

Tôi liền nhập mật mã.

Viên cảnh sát nói: “Chi phí là bốn nghìn đồng, nhưng tôi xoẹt bốn nghìn bốn mươi đồng, vì thẻ tín dụng cần nộp một phần trăm tiền phí thủ tục, mà chỗ chúng tôi không phải là cửa hàng, không kiếm lãi, nên phí thủ tục anh phải tự trả. Xem đi, nếu không có vấn đề gì thì ký vào đây.”

Tôi ký xong tên.

Viên cảnh sát xem qua, cười cười, đột nhiên đổi mặt nói: “Anh, là tội phạm truy nã, pháp luật cho tôi quyền bắn chết anh ngay tại chỗ, tôi bắt buộc phải thi hành.” Vừa nói vừa rút súng ra.

Một tiếng súng vang lên, tôi giật mình tỉnh dậy, mồ hôi đầy đầu, nhìn bốn xung quanh, thấy Vương Siêu và đại ca Kiện vẫn đang ngủ say. Đại ca Kiện còn ôm ti vi với gương mặt mỉm cười. Vương Siêu thì ôm chai rượu, nhưng mặt cũng mỉm cười. Tôi nghĩ, không biết có gì làm cho hai cậu ôn này vui thế.

Mặt trời ngoài cửa sổ rất lớn, mùa thu không nở ra đi. Tôi đứng ở cái ban công cũng rất rất lớn như thế ngắm quang cảnh tấp nập bên ngoài, và không ngừng nhớ lại giấc mơ khi nãy, để ỉn khỏi quên, không lại không kể được cho đại ca Kiện và Vương Siêu nghe.

Vương Siêu đã tỉnh giấc, đi ra ban công, vỗ vai tôi nói: “Đang làm gì đấy?”

Tôi đáp: “Căn phòng này thích thật, ban công dài như thế.”

Vương Siêu nói: “Thế thì có gì mà vui chứ, cậu không thấy là chẳng phải chỉ có một mình nhà mình ban công dài thế, cả cái lầu này tất cả các hộ ban công đều dài như thế à?”

Tôi bảo: “Thì ít nhất cái ban công tớ ở cũng rất dài.”

Vương Siêu hà một hơi, tự nghĩ, rồi thủng thẳng nói: “Mình nghĩ khác cậu. Mình thì phải chỉ có nhà mình ban công rất lớn, các nhà khác đều không có ban công, mới vui.”

Chiều hôm đó Vương Siêu phải thi, anh mời chúng tôi đến trường ngắm nhìn các cô gái xinh đẹp. Ngắm nhìn tất nhiên là tiện thì ngắm, nhưng cả tôi và đại ca Kiện đều cảm thấy ngắm rồi cũng chẳng có ý nghĩa hay ho gì. Thường ngày đại ca Kiện rất hoạt bát, nhưng thực ra lại rất trầm, đến hỏi đường người lạ cũng là cả một vấn đề, thêm nữa giai đoạn này chẳng khác gì người tàn tật, nên trừ phi gặp được cô gái có bản năng làm mẹ đặc biệt mạnh, nếu không, đi ngắm rồi cũng chỉ sốt ruột vô tích sự. Còn ý của Vương Siêu là không sao, chỉ cần nói: “Đi nào cô bé, anh lái xe chở em đi hóng gió.”, chắc chắn là đưa đi được. Nhưng nhận thức về hiện thực của Vương Siêu cũng rất sâu sắc, anh nói vì xe mình lái chỉ là Santana, nên về mặt lý thuyết lần đầu tiên gặp mặt chỉ có thể ăn uống, có tiến triển thuận lợi, nhiều nhất cũng chỉ được cầm tay, nhưng nếu là Peugeot hay Yake thì có thể tiến triển xa hơn, còn Mercedes hoặc Roll-royce thì muốn làm cái gì thì làm.

Đại ca Kiện hỏi: “Thế nào gọi là ‘muốn làm cái gì thì làm’?”

Vương Siêu thao láo nhìn đại ca Kiện, đáp: “Cậu cứ bỏ hai chữ ‘cái gì’ đi là hiểu được ngay.”

Đại ca Kiện phần nộ bảo: “Thật không biết những cô gái đó yêu người hay yêu xe.”

Vương Siêu lại lườm đại ca Kiện một cái và bảo: “Thế mà cũng gọi được là yêu ấy hả?”

Đại ca Kiện thở dài: “Chẳng lẽ không còn cô gái tốt nào hay sao?”

Vương Siêu bảo: “Nếu mà cậu có tiền, cậu sẽ không nghĩ thế nữa đâu. Hơn nữa, các cô gái muốn cải thiện điều kiện ẩm thực, nâng cao chất lượng cuộc sống, cũng có gì là sai đâu. Không phải là cậu cũng muốn cải thiện điều kiện ẩm thực đó thôi?”

Đại ca Kiện không nói nữa.

Tôi im lặng nhìn phía ngoài cửa sổ, nói vu vơ một câu: “Cô này rất đẹp.”

Vương Siêu dừng xe, cũng quay đầu lại nhìn một cái, bảo: “Cô này thì cậu đừng có mơ nữa.”

Tôi bảo: “Tớ không mơ, đại ca Kiện có thích không?”

Đại ca Kiện nhìn thoáng một cái rồi vội đáp: “Thích, thích chứ.”

Vương Siêu nói: “Người ta đã được chủ mỏ than tư nhân lớn nhất ở đây bao rồi, cậu hết cơ hội rồi.”

Đại ca Kiện nói: “Thế không phải là vợ bé à?”

Vương Siêu đáp: “Chính là vợ bé, thì đã làm sao?”

Đại ca Kiện nói: “Trường đại học bây giờ sao lại có sinh viên đi làm vợ bé được nhỉ?”

Vương Siêu bảo: “Cậu mà nghĩ như thế tất nhiên là không hiểu nổi rồi, cậu cứ coi như vợ bé nhà người ta có tinh thần tiến bộ nên đi học đại học là được.”

Đại ca Kiện khề gật đầu, lại hỏi: “Thế người ta đã không cần lo lắng ăn mặc, thì còn học đại học làm gì?”

Vương Siêu bảo: “Nữ sinh đại học cao giá mà, cho nên mới nói tri thức chính là của cải. Nữ sinh đại học, mới nghe thôi đã thấy sexy lắm rồi.”

Tôi hỏi: “Thế còn nam sinh viên thì làm thế nào?”

Vương Siêu thở dài đáp: “Chẳng còn cách nào, chỉ có mỗi nước ăn cơm thừa.”

Tôi bảo: “Thành phố đúng là này kinh tế thị trường ghê quá, lúc trước tớ học đại học, hình như các cô gái đều trong sáng hơn ở đây.”

Vương Siêu nói: “Quanh đây toàn là những người mở nhà máy, mở mỏ khai thác, người nhiều tiền sẵn lắm. Mà chỗ của các bạn không hẳn đã thế nào, các cô gái ở đó cũng giống như mỏ than dưới lòng đất, thực ra đều có thị trường, có điều chưa có người đến khai thác thôi.”

Vương Siêu tổng kết: “Ai mà chẳng muốn dùng La e.”

Đại ca Kiện bảo: “Tớ không muốn dừng.”

Vương Siêu đáp: “Đúng rồi, cho nên cậu mới nghèo như thế.”

Vương Siêu cho xe dừng ở chỗ đỗ xe đạp rồi đi thi. Tôi và đại ca Kiện vốn định ngồi trong xe, nhưng vì không chịu nổi ánh mắt khó chịu của những sinh viên muốn dựng xe đạp xung quanh nên xuống xe đi lại. Mặc dù dáng đi của đại ca Kiện còn rất xấu, nhưng cũng tạm coi được là có thể đi động.

Ngôi trường đại học công nghiệp này cũng bẩn thỉu và loạn xạ như các trường đại học lấy tên là công nghiệp khác của cả nước. Tất cả các công trình kiến trúc đều chưa qua thiết kế công nghiệp đã ra đời, lâu mới và lâu cũ đan xen lẫn nhau, còn thêm mấy cái hồ phun nước nhưng vĩnh viễn không bao giờ phun nước chen vào giữa, sau mấy đợt mưa gió lớn, chúng chỉ còn chức năng tích nước. Những cây cối mọc lẫn giữa các giảng đường cũng khó mà được coi là có nhân công chăm sóc, có vẻ giống cây dại hơn. Bên cạnh sân vận động của học viện có một vạt rừng hoang, cứ mỗi mùa hè đến, nghe nói chỗ này lại biến thành nơi tìm kiếm hoan lạc của đám học sinh, và cứ đến bảy giờ sau khi trời tối, đúng là danh bất hư truyền, sân vận động lại biến thành sân để “động”.

Tôi và đại ca Kiện ngơ ngác đi xuyên qua cái học viện lạ lẫm này. Đây đúng là một nơi bảo thủ. Các cô nữ sinh cô nào cũng ăn mặc rất diện, tươi cười rạng rỡ, còn các cậu nam sinh thì đầu bù tóc rối, mặt mũi râu rí. Rất nhiều sinh viên nam mặc đồ nhái nhếch nhếch qua chỗ đông người, trước ngực còn in thương hiệu to đùng, có REEBOK, PUME, NLKE, ADIDIS, BQSS... Thật không thể hiểu nổi suy nghĩ thực của những người này. DJ trong trường chẳng bao giờ nghỉ ngơi, không ngừng bật các bài hát. Điều may mắn trong vô số những điều bất hạnh là cậu DJ đó dường như không rock lắm, từ cái đài phát thanh tôi tệ ấy không ngờ lại vọng ra tiếng của Đặng Lệ Quân:

Nếu như không gặp anh

Em sẽ ở nơi đâu

Ngày tháng trôi đi ra sao

Cuộc sống liệu có cần quý trọng

Có thể quen một ai đó

Sống một cuộc sống bình dị

Không biết liệu sẽ có

Tình yêu ngọt như mật

Mặc cho thời gian vội vã trôi đi

Em chỉ quan tâm đến anh thôi

Nguyện hòa vào không khí tỏa ra từ nơi anh

Cuộc đời mấy lúc có được người tri kỷ

Mất đi sức mạnh của sự sống cũng chẳng hề đáng tiếc

Bởi thế em xin anh

Đừng để em cách xa anh

Ngoài anh ra em không thể cảm nhận được chút tình mong manh nào

Cũng có tình yêu ngọt như mật

Xung quanh chợt có tiếng sục, còn nghe thấy có người nói: “Bài hát nghe chết cả người.”

Đây là một bài hát mà thầy giáo âm nhạc của chúng tôi thời tôi còn đi học đặc biệt thích, và đã được thầy tự chỉ định là bài hát thi. Còn vì sao con người ấy lại thích bài hát này, tất nhiên là chẳng ai biết. Nhưng bài hát đã giúp ích cho chúng tôi rất nhiều, bởi chúng tôi phát hiện thấy thể thức đoạn trước của nó giống như thơ cổ, nếu tự mình điền thơ cổ vào và hát đi hát lại, hiệu quả ghi nhớ sẽ tốt hơn nhiều so với học

thuộc một cách cứng nhắc. Và thế là, “Nhật chiếu Hương Lô sinh tử yên” và “Bất cập Vương Luân tổng ngã tình” ... đều được chúng tôi hát đến thuộc lầu lầu. Điểm hạn chế duy nhất của cách làm này là lúc đọc thuộc trên lớp sẽ không kim được mà hát lên.

9. Chương 04 Phần 2

Tôi đi về phía trước mấy bước, phát hiện ra một trạm điện thoại. Tôi chợt nhớ đến một cô gái, mà bỗng nhiên lại nhớ một cách dữ dội. Tôi đã nghĩ sẵn nội dung mình cần nói.

Tôi nói: “A lô.”

Cô hỏi: “Anh cần tìm ai?”

Tôi đáp: “Anh tìm em, anh muốn hẹn em ra ngoài, chiều ngày kia, ở khách sạn Hòa Bình.”

Kết quả sau đó không thể dự đoán được.

Đại ca Kiện hỏi tôi: “Cậu làm sao mà về được, làm sao lại có thể đưa ra một cuộc hẹn ở Thượng Hải vào ngày kia cơ chứ?”

Tôi đáp: “Nếu chẳng may cô ấy đồng ý, ít nhất cô ấy cũng phải chuẩn bị hai ngày, đến lúc đó tớ thoái thác là xong.”

Tôi bình tĩnh nhắc ống nghe lên, phát hiện thấy không có tín hiệu chỉ dẫn cách gọi. Trong lòng tôi cảm giác như có thứ gì đó lùi lại. Sau khi chắc chắn là điện thoại bị hỏng, tôi không hề cam tâm kết thúc như thế, tôi giả vờ như điện thoại đã thông và nói: “Này, là anh đây, chỗ của anh xa lắm, em có thể đi tàu qua đây thăm anh được không?”

Đại ca Kiện quan sát ở bên cạnh, mắt chữ A miệng chữ I.

Tôi nói: “Anh ở đây đợi em. Em mua vé ngày mai nhé.”

Đại ca Kiện há hốc miệng.

Tôi nói: “Thế à, hôm nay cũng được. Anh đợi em.”

Nói rồi dập máy.

Đại ca Kiện lắp bắp hỏi: “Thế làm sao mà được?”

Tôi lắc lắc điện thoại, dây điện thoại đung đưa phía dưới. Tôi bảo: “Tất nhiên là không thể được, đến đường dẫn điện thoại cũng đứt rồi còn đâu.”

Đại ca Kiện thở phào một hơi: “Thế chứ, làm tớ cứ thất vọng.”

Tôi ném ống nghe điện thoại sang bãi cỏ bên cạnh và nói: “Tổ chức của sinh viên đại học đúng là cao, nếu ở bên ngoài, cái ống nghe này đã bị lấy đi từ lâu rồi.”

Đại ca Kiện cười cười nói: “Cậu bảo, bọn mình ở đây đến bao giờ?”

Tôi hỏi: “Ở đây khó chịu à?”

Đại ca Kiện đáp: “Được, cũng được, nhưng mà cái việc đó vẫn chưa được làm rõ. Mấy hôm nay tối nào tớ cũng nghĩ, tớ cảm thấy hình như tớ không hề chém. Tất nhiên, không có nghĩa là cậu chém, có khả năng cả hai đứa mình đều không chém, mà là cái thằng ôn đấy giả vờ nằm chết! Tớ thấy nên quay về xem thế nào.”

Tôi bảo: “Tớ thấy khá ổn, cứ tiếp tục ở đây đi.”

Lúc này, một cô gái đi qua trước mắt tôi và đại ca Kiện, dáng phía sau của cô rất đẹp. Tôi và đại ca Kiện không nén được muốn đi lên nhìn phía trước. Đây chính là điểm yếu lớn nhất của đàn ông, thực ra có đôi khi bạn nhìn thấy một bóng dáng đẹp và cảm thấy trong lòng nhẹ nhàng thư thái là được rồi.

Nhưng kế hoạch ngấm phía trước cô gái của chúng tôi xem ra rất khó khăn. Cô gái ấy đi phăm phăm, mà tốc độ của đại ca Kiện thực làm cho người khác buốt lòng. Mặc dù đại ca Kiện đã ra sức đi, nhưng vì chức năng vẫn chưa hồi phục, không còn cách nào, khác đành nhìn bóng hồng càng lúc càng xa. Đại ca Kiện đi đến mức đầu tóc nhể nhại mồ hôi, bảo: “Mau đi, cậu mau đi chặn cô ấy lại.”

Tôi đáp: “Tớ làm sao dám, cái loại việc vợ vẫn như thế này.”

Đại ca Kiện bảo: “Bọn mình đều là người như thế nào cơ chứ, có gì mà ngại, giết người còn dám, chẳng lẽ không dám chặn cướp à?”

Tôi bảo: “Rồi, được rồi, tớ đi chặn.”

Sải mấy bước dài, tôi đã đến trước mặt cô gái.

Cô gái dừng lại, ngấm tôi từ trên xuống dưới, tôi cũng ngấm cô từ trên xuống dưới, chúng tôi nhìn nhau một lúc. Cô nói một cách rất lịch sự: “Cậu bạn học, có việc gì không?”

Tôi theo như tôi tưởng tượng lúc đầu thì phải nói: “Cô bé, đại ca của tôi có chút việc tìm cô.”, nhưng tiếng gọi “cậu bạn học” của cô khiến tôi lắp bắp nói: “Bạn này, cậu bạn học của tớ có chút việc tìm bạn.”

Cô gái cười đáp: “Thế sao cậu ấy không tự đến?”

Tôi bảo: “Xin lỗi, cậu ấy đang trên đường đến.”

Cô gái nói: “Thế à, thế thì khi nào đến? Tôi đang vội lên lớp.”

Tôi bảo: “Đến ngay bây giờ, cậu ấy sợ đuổi không kịp bạn nên để tôi qua nói với bạn một tiếng, bạn nhìn đằng sau kìa.”

Cô gái quay đầu lại nhìn, trông thấy đại ca Kiện ở phía sau chừng khoảng mấy chục mét. Cô gái hỏi: “Chân anh ấy bị làm sao thế?”

Tôi trả lời: “À, bị thương vì một học sinh. Sẽ khỏi ngay thôi, các bác sĩ nói là sẽ không để lại di chứng đâu, bạn cứ yên tâm.”

Cô gái nói: “Ra thế.”

Trong lúc đó, đại ca Kiện lại tiến được thêm một mét. Tôi sợ cô gái cảm thấy chán, quyết định nói chuyện với cô vài câu. Tôi hỏi: “Bạn này, bạn tên là gì nhỉ?”

Cô gái đáp: “À, để lần sau nếu có dịp, tôi sẽ nói cho bạn biết tên tôi.”

Tôi hỏi: “Thế bạn học ngành gì?”

Cô gái đáp: “Điều này có quan trọng lắm không?”

Tôi bảo: “Không quan trọng, không quan trọng, thế bạn là người ở đâu?”

Cô gái có vẻ bực mình, nói: “Điều này cũng có quan trọng lắm không?”

Tôi đáp: “Không quan trọng, không quan trọng.”

Tôi tiện thể nghiêng đầu nhìn đại ca Kiện một cái, thì thấy anh đang khập khiễng từng bước đi tới ở cách khoảng hơn năm mét, cái tinh thần đó thật làm cho người ta phải cảm động. Tôi quyết định liều mạng tiếp tục những câu hỏi vô vị với cô gái mặc dù nguy cơ có thể sẽ bị ăn tát.

Tôi hỏi: “Bạn này, trường này cũng được đấy nhỉ.”

Cô gái nói: “Ừ, cũng được.”

Tôi hỏi: “Thế bạn ở đây bao lâu rồi?”

Cô gái đáp: “Điều này có quan trọng lắm không?”

Tôi vội nói: “Xin lỗi, không quan trọng, không quan trọng. Thế bạn thích ăn gì nhất?”

Cô gái đáp: “Điều này có quan trọng lắm không?”

Tôi xua tay nói: “Không quan trọng, không quan trọng.”

Đúng lúc cô gái đang sắp nổi cơn thịnh nộ thì đại ca Kiện đến rất kịp thời.

Đại ca Kiện thở dốc hỏi: “Chào bạn, bạn tên là gì?”

Cô gái đã phát câu: “Lần sau tôi sẽ nói cho anh biết, bây giờ tôi phải lên lớp đây.”

Đại ca Kiện lại thổi bùng ngọn lửa đã tắt bằng câu hỏi thứ hai: “Ồ, thế bạn học chuyên ngành gì?”

Cô gái nói: “Điều này có quan trọng lắm không?”

Câu trả lời của đại ca Kiện giống y như tôi, anh lắc đầu nói: “Không quan trọng, không quan trọng.”

Cô gái đã bị làm cho bực mình tột độ, bảo : “Hai các anh thật là vô công rồi nghề, đồ thần kinh.” Nói rồi chạy đi.

Đại ca Kiện bất lực đưa tay ra, gọi khẽ: “Này.”

Tôi bảo: “Thôi, đại ca Kiện, đằng nào thì cậu cũng đuổi không kịp đâu.”

Đại ca Kiện đứng chờ tại chỗ. Một chiếc lá nhẹ nhàng bay xuống, không một chút tiếng động mà ý nghĩa hơn cả có động, cái cây trên đầu đại ca Kiện đã trụi sạch. Vào buổi chiều hơi se lạnh này, gió lạnh thổi tới xen lẫn cả bụi than. Đại ca Kiện ngồi xuống đất và nói: “Tớ không đi nổi nữa rồi.”

Tôi bảo: “Thế thì cậu cứ ngồi đó một lúc.”

Đại ca Kiện hỏi: “Tớ ngồi như thế này có kỳ quặc không?”

Tôi đáp: “Không, cậu cứ yên tâm, cái đại học Công nghiệp này còn có mở một học viện Nghệ thuật, người ta sẽ nghĩ cậu là học sinh của học viện Nghệ thuật, không thấy kỳ quặc đâu.”

Lúc này, một cậu chàng to đùng trên người buộc tới mười con gà mái bước tới, dáng vẻ đó làm đại ca Kiện trợn tròn cả mắt nhìn. Cậu chàng đó nói với đại ca Kiện bằng thứ giọng thô thể đầy hơi sữa: “Chào anh, phiền anh tránh ra một chút được không. Tôi là sinh viên của học viện Nghệ thuật, hôm nay ở đây chúng tôi có một buổi biểu diễn hành vi nghệ thuật với chủ đề về phòng chống trái đất bị sa mạc hóa.”

Đại ca Kiện đáp sảng: “Tôi đi không nổi.”

Cậu chàng nói: “Thế thì làm thế nào được cơ chứ, không kịp đổi địa điểm rồi, chúng tôi đều đã phát thanh rồi, người tình nguyện cũng đều đến rồi. Anh bạn cùng học ơi, mong anh hợp tác một chút.”

Đại ca Kiện đáp: “Tôi không thể đi nổi rồi, tôi là người tàn tật, tôi biểu diễn cùng các cậu vậy nhé.”

Cậu chàng nói: “Hay quá, hay quá, tiết mục biểu diễn của chúng tôi vốn là rất tự do, thực ra bất cứ một động tác vô tình nào cũng đều là nghệ thuật. Nào, để tôi giúp anh thiết kế một chút.”

Cậu chàng đi xung quanh đại ca Kiện ngắm một hồi lâu rồi nói: “Thật tuyệt quá, anh lại là người tàn tật, vừa hay, anh tượng trưng cho cát trên sa mạc.”

Đại ca Kiện nghe mà đầu óc ù ù cạc cạc.

Cậu chàng lại nói: “Nào, tôi cho anh hai con gà nhé.”

Đại ca Kiện hỏi: “Anh lấy đâu ra hai con gà?”

Cậu chàng bảo: “Anh xem, tôi có mười con.”

Đại ca Kiện bảo: “Anh rõ ràng là có mười một con.”

Cậu chàng có vẻ dẫn ra, sờ lần khắp một lượt đám gà mái già đang kêu cục cục trên người, nói: “Làm tôi giật cả mình, là mười con. Nếu mà là mười một con, ngụ ý sẽ khác đấy.”

Đại ca Kiện hỏi: “Mười con tượng trưng cho cái gì?”

Cậu chàng đáp: “Mười con tượng trưng cho bảy châu lục.”

Tôi và đại ca Kiện cùng lơ mơ, hỏi: “Tại sao?”

Cậu chàng đáp: “Đây chính là cảm giác nghệ thuật. Người ta thường nghĩ bảy con gà tượng trưng cho bảy châu, thực ra không phải vậy, thực ra phải là mười con mới tượng trưng được, vì con số mà anh trông thấy không hẳn đã là con số chân thực.”

Đại ca Kiện bảo: “À ra vậy, thế thì anh cho tôi hai con đi.”

Cậu chàng nói rất vui vẻ: “Được được, vốn là một mình tôi mười con cơ, cũng hơi mệt, vừa may cho anh hai con, một lát nữa anh cứ ngồi, hai con gà thì___năm riêng từng con trong hai tay anh, điều này tượng trưng cho sự bi thương.”

Đại ca Kiện đáp: “Được, được.”

Nói rồi lại có hai nam một nữ đi tới, cô gái mặc áo gi lê bông, chân mang dép lê, mặt đắp mặt nạ. Hai anh chàng kia mỗi người công hai cái lốp xe đạp.

Đại ca Kiện hỏi: “Cô gái này tượng trưng cho cái gì?”

Cậu chàng giờ chỉ còn tám con gà đáp: “Con gái tượng trưng cho sự sống.”

Đại ca Kiện hỏi: “Thế tại sao sự sống lại mang dép lê?”

Cậu chàng trả lời: “Dép lê tượng trưng cho sự thỏa hiệp.”

Đại ca Kiện nói: “Ra vậy, thế áo bông thì sao?”

Cậu chàng đáp: “Áo bông tượng trưng cho hiệu ứng nhà kính toán cầu.”

Đại ca Kiện hỏi: “Thế còn mặt nạ?”

Cậu chàng ngớ ra, hỏi cô gái: “Mặt nạ là do ai sắp xếp đây?”

Cô gái trả lời hàm hồ: “Đây là vừa nãy làm mặt trong phòng ngủ chưa kịp bóc ra. Cậu cuống cái gì, buổi biểu diễn vẫn chưa bắt đầu mà, lát nữa sẽ bóc.”

Cậu chàng nói: “Ấy đừng, đừng bóc, cái cảm giác này hay đấy, rất hay, đúng là rất hay.”

Cô gái nói: “Thần kinh à, cậu muốn mặt tớ bị nướng cháy hử, đây là mặt nạ ốt đấy.”

Cậu chàng nói: “Không được bóc, mặt nạ tượng trưng cho...”

Cô gái bóc luôn mặt nạ, ném xuống đất nói: “Năm mươi đồng của cậu tớ không cần nữa, tớ không làm nữa.”

Nói rồi liền đi về phía phòng ngủ.

Đại ca Kiện bảo: “Sự sống của cậu chạy mất rồi.”

Cậu chàng vội bảo: “Thôi chả cần, cô ấy không hiểu nghệ thuật. Không sao. Nào nào, hai cậu đứng đây, đứng rồi, đứng sát một tí.”

Dưới sự chỉ huy của anh ta, hai anh chàng công lốp xe đạp đứng cạnh hai con gà của đại ca Kiện.

Xung quanh dần dần cũng có mấy người đi qua, chỉ chỉ trỏ trỏ vào cái đám hai lốp xe bốn thanh niên mười gà. Đại ca Kiện cũng rất vui, thỉnh thoảng còn nhắc gà lên. Hành vi nghệ thuật của họ cuối cùng cũng hấp dẫn được một học sinh, học sinh đó ngồi xổm xuống nhìn chăm chú rất lâu, rồi hỏi đại ca Kiện: “Gà của anh bán thế nào đây?”

Đại ca Kiện đáp: “Hai mươi.”

Người đó lắc lắc đầu, nói: “Đắt quá.”

Nói rồi đi đến bên cạnh cậu chàng có tám con gà, hỏi: “Bán thế nào đây?”

Cậu chàng nói: “Chúng tôi đang biểu diễn?”

Người đó lùi lại ba bước, cuối cùng cũng thấy được toàn cảnh, vội nói: “Xin lỗi, xin lỗi. Tôi cứ nghĩ là cạnh hàng vá xăm lốp lại có hàng bán gà, xin lỗi nhé.”

Đại ca Kiện hỏi: “Phải biểu diễn đến bao giờ?”

Cậu chàng đó đáp: “Chương trình biểu diễn này của chúng tôi còn phải cho thêm tình tiết ‘Mặt đất trong màn đêm và bình minh cuối cùng’ nữa, ngày mai lúc trời rạng sáng là chúng ta có thể...”

Chưa nói hết, đại ca Kiện đã đứng dậy, “xoạch” một tiếng và chạy mất.

Tôi theo sau nói: “Đại ca Kiện, không ngờ cậu chạy ác phết.”

Đại ca Kiện bảo: “Cậu xem thằng ôn ấy bắt tớ đứng cả đêm, không chạy không được.”

Tôi nói: “Cậu cần gì chạy, chỉ cần nói với người đó là được, vốn cũng chỉ định đùa tí thôi mà.”

Đại ca Kiện đáp: “Không chạy không được, trong tay tớ vẫn còn hai con gà, cần cải thiện ăn uống.”

Tôi bảo: “Ừ, thế thì phải nhanh lên, cậu chạy được không hả?”

Chúng tôi phóng vù vù chừng một phút. Tôi quay đầu lại nhìn thì thấy cái đám đó cách chúng tôi khoảng mười mét.

10. Chương 05 Phần 1

Tôi bảo: “Đại ca Kiện, cậu chạy chậm quá.”

Đại ca Kiện đáp: “Không ổn rồi, cổ hết sức rồi.”

Tôi nghe thấy phía sau đột nhiên có một trận tiếng gà mái già kêu, cảm giác tình hình bất ổn, quay đầu lại nhìn, cậu chàng đó quả nhiên đã đuổi tới, người bọc trong tám con gà. Trận thế gà bay chó chạy dàn trời ngập đất đó làm chúng tôi sợ đến mức đỡ ra tại chỗ.

Đại ca Kiện bỗng nhiên bừng tỉnh, nhét gà vào tay tôi bảo: “Cậu chạy nhanh, cứ kệ tớ.”

Tôi còn chưa kịp cảm động, cậu chàng đó đã lao đến trước mặt, mặt mũi dữ tợn nói: “Tôi cứ nghĩ là các anh hứng lên biểu diễn, hóa ra là chạy.”

Đại ca Kiện nổi giận: “Thằng mẹ nào cần ăn trộm gà của cậu hả, mẹ nó tôi diễn biểu diễn chẳng nhẽ không có thù lao ra sân khấu à?”

Cậu chàng đáp: “Không phải đã nói trước đây là biểu diễn công ích hay sao?”

Đại ca Kiện nói: “Biểu diễn công ích cũng phải có thù lao ra sân khấu chứ, cậu chưa làm ca sĩ nổi tiếng bao giờ à?”

Cậu chàng đáp: “Tôi không có tiền.”

Đại ca Kiện nói: “Biết là cậu không có tiền, cho nên mới lấy gà của cậu chứ.”

Cậu chàng nói: “Gà đó sau khi biểu diễn phải phóng sinh đấy.”

Đại ca Kiện bảo: “Phóng ở đâu mà không được bắt ăn chứ.”

Cậu chàng nói: “Người khác ăn tôi không biết, nhưng tôi chưa ăn.”

Đại ca Kiện nói: “Có giỏi thì cậu giữ mười con gà đến lúc chết già, bảo vệ chúng từ bây giờ đi.”

Cậu chàng nói: “Làm sao mà được?”

Đại ca Kiện bảo: “Đúng rồi, cậu xem, cậu thả gà ra, để cho người khác ăn, không bằng để tôi ăn.”

Cậu chàng bảo: “Không được, những con gà này không phải là gà, trong đội ngũ này mọi người đều bình đẳng.”

Đại ca Kiện hỏi: “Thế đám này là cái gì?”

Cậu chàng đáp: “Đám này là diễn viên. Anh làm sao có thể ăn diễn viên của chúng tôi được cơ chứ?”

Đại ca Kiện ngó ra, nghĩ một hồi lâu rồi nói: “Đúng thế, cậu xem, lát nữa cậu thả những diễn viên này ra, để người khác ăn, không bằng để tớ ăn.”

Cậu chàng đáp: “Thế không phù hợp với hình ảnh đoàn thể của chúng ta.”

Đại ca Kiện bảo: “Cậu xem, tớ cũng không được tính là thành viên trong đoàn thể của cậu, tớ chỉ là diễn viên quần chúng, các cậu thì là nghệ thuật gia. Diễn viên quần chúng ăn diễn viên quần chúng, điều này hết sức bình thường.”

Cậu chàng nói: “Tóm lại là không được.”

Đại ca Kiện nói: “Sao cậu lảm chuyện thế nhỉ, thế là tôi diễn không công à?”

Cậu chàng móc túi, nói: “Tôi chỉ có hai mươi đồng.”

Tôi không thể nhịn tiếp được nữa liền nói: “Người anh em, cậu xem thế này nhé, gà thì chẳng nào cậu cũng thả, chúng tớ bắt về hai con, chúng tớ cũng không ăn, ăn cũng chẳng hay ho gì, chúng tớ nuôi. Cậu nhìn người anh em này, tay chân đều không linh hoạt, bác sĩ bảo nên ăn nhiều trứng gà, vừa hay, con gà này có thể đẻ trứng, chúng tôi chỉ ăn trứng gà, cậu xem có được không?”

Cậu chàng đó suy nghĩ hồi lâu, không nói gì.

Lúc này, cô gái khi nãy bị tôi và đại ca Kiện quấy nhiễu từ từ đi tới. Đại ca Kiện tay xách hai con gà trông thực lúng túng. Cô gái đi đến trước mặt cậu chàng đó hỏi: “Anh Hùng, sao thế?”

Tôi và đại ca Kiện cùng hiểu ra, hóa ra cô gái này là người yêu của nhà nghệ thuật tên Hùng này.

Hùng đáp: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì, họ muốn lấy gà của anh.”

Cô gái nói: “Không phải là để biểu diễn à?”

Hùng nói: “Ừ, nhưng anh ấy giúp anh biểu diễn một lúc rồi nói muốn lấy gà đi.”

Đại ca Kiện ở bên cạnh nói xen vào: “Ăn trứng gà, ăn trứng gà.”

Cô gái dịu dàng nói: “Anh xem, người ta giúp anh biểu diễn rồi, cũng không phải là muốn ăn con gà này, anh cho người ta đi, nhé? Đừng cứng đầu thế nữa nào.”

Hùng nói: “Nhưng biểu diễn cần dùng mười con gà.”

Cô gái bảo: “Tám con cũng thế thôi, ngoan nào.”

Lúc này, một con gà mái già buộc trên người Hùng kêu lên một tiếng.

Đại ca Kiện nói: “Thực ra không phải là như thế, đùa một chút thôi, chúng tôi muốn ăn gà có thể tự mua, cũng chả thiếu hai con gà này. Chỉ là đùa thôi, chỉ là đùa thôi.”

Cô gái không để ý đến đại ca Kiện, tiếp tục nói với Hùng: “Cho người ta đi nhé.”

Đại ca Kiện nói: “Không cần.”

Cô gái lườm đại ca Kiện một cái, nói: “Thấy người ta thật thà thì bắt nạt chứ gì, hai con này cho anh.”

Đại ca Kiện nói: “Thôi thôi, tám con thì không còn gọi là nghệ thuật nữa. Cần mười con, cần mười con.”

Cô gái nói: “Cho anh rồi là anh phải mang đi, không lấy không được.”

Lúc này Hùng thì thầm nói: “Triển lãm nghệ thuật này phải mười con mới được.”

Cô gái thực sự nổi cáu, nói: “Sao anh lảm lời thế cơ chứ, tám con là tám con, còn nói nữa, em sẽ thịt hết đám còn lại trên người anh.”

Hùng sợ đến mức cúi đầu không dám nói gì thêm nữa.

Tôi và đại ca Kiện đi thẳng đến cạnh xe, không cả dám ngoảnh đầu lại. Vương Siêu đã đang chờ ở đó, anh trông thấy chúng tôi mỗi người xách một con gà thì rất ngạc nhiên, hỏi: “Trong trường có bán gà à?”

Đại ca Kiện đáp: “Gà thì không ít, nhưng không có loại dễ trứng được.”

Vương Siêu hỏi: “Thế hai con trong tay cậu là ở đâu ra thế?”

Đại ca Kiện bảo: “Thôi đừng nói nữa, lên xe đi.”

Vào trong xe rồi, đại ca Kiện mãi không nói gì. Vương Siêu hỏi: “Này, hỏi cậu đấy, gà ở đâu ra vậy?”

Tôi bảo: “Thôi cậu đừng nhắc nữa, ăn trộm gà không được thì nhặt một nắm gạo đấy mà.”

Vương Siêu không tài nào hiểu được, nói: “Không phải là trộm được rồi đấy à?”

Tôi bảo: “Bọn tớ trông thấy một thằng hấp, dùng mười con gà để biểu diễn nghệ thuật hành vi trong trường, đại ca Kiện cũng góp phần làm diễn viên, muốn ăn trộm hai con gà...”

Đại ca Kiện ngắt lời nói: “Tớ không phải là muốn ăn trộm, tớ chỉ là nhìn thằng ấy thì nổi cáu thôi, dớ dẩn dẫn dẫn, nhìn thế nào cũng thấy ngứa mắt, nên muốn lấy đi của hai con gà của nó.”

Vương Siêu tiếp lời nói: “Ra vậy, thế là muốn trộm hai con gà bỏ chạy, ha ha ha. Rồi sao nữa?”

Tôi nói: “Tiếp đó người yêu của cậu ta xuất hiện, trông cũng xinh phết, đại ca Kiện trước đó đã chằm rồi đấy, không ngờ lại là người yêu của hần.”

Vương Siêu nói: “Ái chà chà, cái thằng mà cậu nói có phải là thấp thấp bé bé, còn để râu nữa?”

Đại ca Kiện đáp: “Đúng rồi, sao cậu biết, cậu từng biểu diễn à?”

Vương Siêu nói: “Biểu diễn cái chết tiệt, cái thằng đấy ở đây tiếng tăm oai lắm, mỗi tuần đều diễn một lần, tuần trước mượn của phòng ngủ mấy chục cái chậu rửa mặt, sau đó tự mình chân trần nhảy hết từ cái này sang cái kia, cứ nhảy như thế một tiếng đồng hồ, nói là muốn làm một khái niệm toàn cầu nhất thể hóa.”

Đại ca Kiện hỏi: “Kết quả thế nào?”

Vương Siêu trả lời: “Có được cái kết quả gì, người nào cho nó mượn chậu rửa mặt đều hối hận chết đi được, thế xong rồi rửa mặt làm sao được chứ, đều đòi nó phải đền chậu rửa mặt.”

Tôi hỏi: “Sau thế nào?”

Vương Siêu trả lời: “Sau đó hần tự đền mấy cái chậu rửa mặt, đến cơm cũng không đủ tiền mà ăn.”

Đại ca Kiện nói: “Đúng vậy, người như thế, làm sao mà kiếm được người yêu nhỉ, mà lại còn không tệ nữa.”

Vương Siêu và tôi cùng vỗ đùi nói: “Đúng thế, không chỉ cậu không hiểu nổi, mọi người đều không hiểu nổi. Cậu bảo, cô gái đó nhé, đáng trông ngời ngời, thông minh khéo léo, đem đi bán chắc chắn được giá, thật không ngờ.”

Đại ca Kiện nói: “Đúng thật là...”

Vương Siêu bảo: “Không có gì đâu, cậu nghĩ vài hôm là hiểu thôi. Thằng đó tớ nghi là đầu óc có vấn đề, tuần đầu tiên năm trước nữa đến trường, đã đào một cái hố ở giữa sân vận động của trường, cắm đầu xuống, dựng ngược người bằng đầu hơn một tiếng. Vài nghìn người vây quanh nhìn, cứ tưởng là người ngoài hành tinh đến trái đất, vì hạ cánh không tốt nên cắm đầu xuống đất đấy. Hơn một tiếng sau, hần tự bò dậy, lòi ra từ trong quần lót một dải biểu ngữ, bên trên có viết: ‘Bảo vệ thực vật.’”

Tôi hỏi: “Thế mọi người trường cậu không có phản ứng gì à?”

Vương Siêu đáp: “Mọi người cũng quá đỗi ngạc nhiên, chẳng kịp phản ứng gì. Cậu chàng đó giương xong biểu ngữ là đi luôn, mọi người vẫn còn ngơ ra đó, sau đó chỉ có đội bóng đá của trường đi tìm hần.”

Tôi hỏi: “Không lẽ là thấy cổ hần khỏe thế, đánh đầu tốt, tìm hần tham gia thi đấu?”

Vương Siêu trả lời: “Cứ tưởng bỏ, loại người đấy, loại nào đấy, hôm nào hứng chí có mà sút thẳng vào gôn nhà, còn nghĩ là nghệ thuật ấy chứ.”

Tôi hỏi: “Thế đi tìm hần làm gì?”

Vương Siêu đáp: “Hỏi vớ vẩn quá, đào một cái hố to như thế ở sân vận động, định không lấp mà chạy được à?”

Đại ca Kiện bỗng nhiên cất tiếng: “Thế cậu có quen hẳn không?”

Vương Siêu đáp: “Biết thôi, không quen lắm. Cô gái ấy, cậu đừng có tơ tưởng nữa nhé, người muốn theo đuổi đây ra, cứ nghĩ đối thủ cạnh tranh là một thằng thần kinh, mình không thần kinh chắc chắn mạnh hơn người ta.”

Đại ca Kiện hỏi một cách rất quan tâm: “Kết quả thế nào?”

Vương Siêu trả lời: “Cậu xem đây, kết quả không phải là cô ấy vẫn gắn với thằng đó đấy thôi.”

Đại ca Kiện hỏi: “Tại sao?”

Vương Siêu bảo: “Hỏi vớ vẩn, tớ làm sao mà biết được! Ở bên cạnh một kẻ thần kinh được, chắc là bản thân đầu óc cũng không bình thường, bọn mình những người bình thường không hiểu được đâu.”

Ngày hôm đó đại ca Kiện có vẻ rầu rầu ít vui. Về đến chung cư Đại Vinh, ba chúng tôi không có sách lược gì đối với hai con gà. Đại ca Kiện bảo: “Tạm thời cũng chả biết chén thế nào, nhét tử lạnh vậy nhé.”

Vương Siêu mắng: “Cậu tưởng là cua à. Chén luôn đi, tươi ngon bao nhiêu. Bọn mình xuống dưới xem nào.”

Chúng tôi men theo cái cầu thang cũ nát, như thể có mùi hỏa hoạn đi xuống. Mở cánh cửa sắt ra, màu trời đã tối, gió bắc đã thổi ù ù, một đám côn trùng chưa đi ngủ đông cuối cùng vây chung quanh ngọn đèn đường. Chúng tôi xách hai con gà và nghĩ không biết đi đâu để chế biến đây? Đại ca Kiện muốn xem xung quanh liệu có tiệm cơm nhỏ nào có thể chế biến cho khách không, nhưng tình hình xung quanh chỉ cần nhìn thoáng một cái là rõ toàn bộ. Tôi nói với Vương Siêu: “Chỉ còn cách lái xe đi tìm thôi.”

Vương Siêu tỏ ra nghĩa hiệp không từ chối, anh không bỏ qua bất cứ cơ hội nào không dùng chân mình mà cũng di động được. Tôi chưa dứt lời, anh đã phóng lên xe. Chúng tôi mở cửa vào xe, mặc dù có hơi lọt gió, nhưng ít nhất cũng đã ngăn được gió bắc ở bên ngoài. Vương Siêu rút chìa khóa ra, mở máy một lần, xe rồ lên một tí nhưng không khởi động được, lại mở máy lần nữa, xe lại rồ lên một tí, vẫn không khởi động được. Vương Siêu bảo: “Quái thật.”

Tôi và đại ca Kiện chẳng biết gì về mặt này, hoang mang luống cuống. Gà hình như cũng hiểu được tình thế, khẽ đập đập hai cánh.

Tôi hỏi: “Làm sao thế?”

Vương Siêu đáp: “Không việc gì, tớ thấy lúc trời lạnh bố tớ cũng toàn không khởi động được, chắc là hôm nay phải nổ máy thêm vài lần.”

Đại ca Kiện phụ họa theo: “Đúng đấy, trời lạnh rồi, phải nổ thêm mấy lần.”

Vương Siêu rút chìa khóa ra, trịnh trọng cầm lại, hít sâu một hơi, nổ máy thêm lần nữa với thái độ hy vọng khẩn thiết. Xe phát ra mấy tiếng mô tơ khàn khàn, vẫn chưa được.

Vương Siêu nói: “Có khả năng hỏng rồi, để tớ xem thế nào.”

Nói rồi anh mở nắp động cơ, sờ soạn vỏ đỡ một hồi lâu cuối cùng cũng chống được nắp lên, chăm chăm nhìn vào động cơ.

Gió lạnh thổi làm cho xe hơi lắc lư, thấy Vương Siêu rét run lên ở bên ngoài, tôi và đại ca Kiện cũng xuống xe đứng cạnh Vương Siêu quan sát động cơ.

Tôi hỏi Vương Siêu: “Xe sao thế?”

Và tôi nhận thấy, miệng chúng tôi đã có thể phả ra hơi trắng.

Vương Siêu xoa xoa tay nói: “Không biết, nhìn thì thấy máy phát còn khá tốt, những thứ cần đều có ở đó.”

Tôi nói: “Thế làm thế nào, hay là cậu lại vào xe khởi động thêm lần nữa xem?”

Vương Siêu không nói tiếng nào chui liền vào xe, lại khởi động thêm lần nữa, phát hiện lần này đến tiếng mô tơ cũng rất bé. Tôi đứng ở bên ngoài xe nói to: “Này, sao cậu vừa vặn chìa khóa mà đèn xe cứ như sắp tắt ấy.”

Vương Siêu vỗ lên trán nói: “Ái chà, quên mất, xe mà chưa khởi động thì không được bật đèn. Thôi xong rồi, lần này thì tuyệt đối không khởi động được nữa rồi, đến điện cũng hết hẵn.”

Tôi hỏi: “Hết điện rồi à? Có bình xạc điện không?”

Vương Siêu bảo: “Cái đó bình điện tự xạc, xe cứ bắt đầu chạy là tự xạc điện.”

Mọi người đứng trong gió, vò đầu bứt tai.

Bỗng nhiên, Vương Siêu nói: “Đúng rồi, tớ nghe nói nếu mà xe không khởi động được thì có thể cho người đẩy từ phía sau, có thể đẩy cho xe khởi động được. Tớ từng tận mắt trông thấy rồi.”

Tôi hỏi: “Có đẩy được không?”

Vương Siêu đáp: “Không vấn đề gì, một người cũng đẩy được.”

Tôi bảo: “Được, thế thì cậu ở trong xe điều khiển phương hướng, tớ và đại ca Kiện ở bên ngoài đẩy. Đại ca Kiện, cậu đẩy được không?”

Đại ca Kiện đáp: “Cũng cố ra được tí sức, không phải Vương Siêu vừa nói một người cũng đẩy được à? Bọn mình dù sao cũng là một người rưỡi, chắc chắn được.”

Tay chúng tôi chạm vào thân xe lạnh toát, lòng cũng lạnh theo đến một nửa. Tôi đẩy một cái và bảo: “Không được.”

Vương Siêu từ trong xe nói vọng ra qua cửa đã đóng: “Chờ một tí, vẫn chưa về số không đâu.”

Vài giây sau, Vương Siêu bảo đẩy được rồi, tôi và đại ca Kiện cùng ra sức. Xe bị đẩy đi hết sức nhẹ nhàng, Vương Siêu vẫn cứ để số không lái về phía trước. Đẩy được chừng một trăm mét, tôi hỏi: “Sao vẫn chưa khởi động được?”

Vương Siêu đáp: “Không biết, cậu đẩy thêm một tí nữa, có thể là khoảng cách vẫn chưa đủ, chắc là khởi động được đấy.”

Tôi và đại ca Kiện đẩy xe về phía trước trong ánh mắt ngạc nhiên của mấy công nhân lác đác tan ca. Trong lòng tôi cứ đợi cái khoảnh khắc xe đột nhiên nổ máy. Đại ca Kiện rõ ràng là không dùng sức, chỉ bám vào xe đi về phía trước, và đây chính là nội dung luyện tập để hồi phục mà bác sĩ đã hướng dẫn__đưa tay lên và đi chậm.

Vương Siêu ở bên trong mãi không nói gì, tôi cũng không biết đã đẩy được bao lâu, đằng nào thì trời cũng đã tối hẵn. Trên con đường thênh thang trong đêm tối, một chiếc xe tối màu không bật đèn, lại từ từ tiến lên phía trước không nhờ vào động lực, làm người ta cảm thấy sợ hãi. May sao đường không có dốc. Tôi kiên trì đẩy xe đi rất xa, bỗng nhiên đại ca Kiện bảo tôi dừng đẩy nữa.

Tôi buông tay dừng lại. Vương Siêu ở trong xe hét to: “Sao lại không động đấy gì nữa thế?”

Đại ca Kiện nói: “Nhìn bên cạnh xem.”

Tôi nhìn bên đường, thấy có một quán cơm nhỏ có tên “Quán cơm Trùng Khánh”.

Vương Siêu xuống xe, hỏi: “Làm sao thế?”

Tôi đáp: “Bên đường có một quán cơm.”

Vương Siêu bảo: “Thế à, thế thì tốt, tớ ở trong xe có gần chết rồi đây, chẳng có tí hơi ấm nào, hai cậu chắc cũng bị cóng gần chết rồi.”

Tôi lau mồ hôi nói: “Vẫn chịu được.”

11. Chương 05 Phần 2

Vì chúng tôi đến nơi bằng một cách thức thần kỳ nên nhân viên phục vụ của quán đã ngênh đón ở cửa từ rất lâu. Họ nhìn Vương Siêu như nhìn thượng đế. Còn một bàn khách đang dùng bữa dưới ánh đèn chao đảo. Bà chủ quán đi một vòng quanh chiếc Santana, rồi trở lại đón tiếp chúng tôi.

Vương Siêu không quên lôi trong xe ra một con gà. Nét mặt người phục vụ tỏ ra khó chịu, chỉ cho Vương Siêu hàng chữ trên cửa quán: Không được tự mang bia rượu đồ uống. Không để cho Vương Siêu kịp lên tiếng, đại ca Kiện đã thể hiện tài ăn nói của mình, trách: “Không thấy đây là gà à, đồ uống của quán các anh hình dáng như thế này ấy hử.”

Bà chủ quán lịch sự mời Vương Siêu vào trong quán, có người mời một điều thuốc và đưa thực đơn đến.

Vương Siêu liếc mấy cái rồi nói: “Ba cốc nước lọc.”

Bà chủ quán cười đơn đả: “Nước lọc ở tiệm chúng tôi miễn phí.”

Vương Siêu nói: “Thế à, tốt, ột suất cải xanh xào.”

Bà chủ quán nói: “À, quán chúng tôi đang có hoạt động, chỉ cần ăn cơm ở quán, dù tiền ăn nhiều ít thế nào cũng đều tặng miễn phí một suất cải xanh xào.”

Vương Siêu bảo: “Hay quá, cho tôi ba bát cơm, mỗi người một bát. Rồi chị xem con gà này có thể giúp chúng tôi chế biến được không?”

Bà chủ quán ra mặt khó chịu.

Vương Siêu nói: “Không sao, chúng tôi có thể trả tiền công chế biến.”

Bà chủ quán vội xua tay nói không có ý như thế.

Vương Siêu hỏi: “Thế là có ý gì?”

Bà chủ quán đáp: “Chủ yếu là vì đầu bếp ở chỗ chúng tôi đang vội về, sợ là chế biến gấp quá vị sẽ không ngon, không thể làm cho ba vị hài lòng được.”

Lúc này, đại ca Kiện xen vào một câu: “Đại ca Siêu, cái thằng ôn lần trước bị em chém nói muốn tìm em tính sổ, anh xem làm thế nào, có cần hện nó không?”

Vương Siêu hiểu ý đáp: “Thôi, cậu lần trước tuy chém hai mấy thằng nhưng cũng bị đánh đòn rồi, cũng nên để thằng đệ tử út thể hiện tí, cậu đi nhé.”

Tôi nói: “Đại ca Siêu, thế thịt luôn hay thế nào?”

Vương Siêu đáp: “Thôi, số người chúng ta thịt cũng nhiều quá rồi. Mấy tay xem bói bảo năm nay là năm bản mệnh của cậu, không được nhìn thấy máu, cậu cứ xin nó một cái chân là được rồi.”

Tôi đáp: “Vâng.”

Tôi quay người hỏi bà chủ quán: “Gà của chúng tôi rốt cuộc có chế biến được không?”

Bà chủ quán hoàn hồn, đáp: “Được, được chứ, để tôi đi hỏi đầu bếp.”

Tôi nói: “Nhanh lên.”

Bà chủ quán tất tưởi chạy mấy bước.

Lúc này Vương Siêu lại nói một câu: “Nhớ lấy, anh bảo chú xin của nó một cái chân, chứ không phải chỉ làm gãy chân là được, phải mang cả cái chân về cho anh xem, hiểu chưa?”

Tôi vội đáp: “Em hiểu rồi, luật cũ mà.”

Một phút sau bà chủ quán từ trong bếp đi ra, nói: “Làm được, làm được. Mau đưa gà cho tôi. Anh xem còn cần gọi món gì khác nữa không?”

Vương Siêu đáp: “À, không cần, món nguội là mình gà, thêm cánh gà kho, những thứ khác đều nấu canh, món chính làm một bát mì xương gà.”

Bà chủ quán nghiêng răng ghi lại, nói: “Tạm đủ rồi, có cần thêm phong vị gì khác không? Món trứng hấp của tiệm chúng tôi là món nổi tiếng ở đây đây, gia vị đặc biệt, là bí quyết gia truyền.”

Ba chúng tôi vẫn còn đang do dự thì bỗng nhiên con gà “cục tác” một tiếng và đẻ ra một quả trứng. Chúng tôi mừng rỡ nhìn qua, nói: “Được, ột quả trứng hấp.”

Bà chủ quán như muốn khóc, nhặt trứng lên và quay người đi.

Chúng tôi chọn một chỗ gần cửa ngồi xuống, mỗi người ủ trong tay một cốc nước nóng, hơi nóng bay lên không rồi nhanh chóng tan đi, nhiệt độ xung quanh dường như cũng vì thế mà tăng lên. Tấm lưới chắn bụi cũ trên cửa sổ kêu lách cách, chốc lát lại để lọt vào chút hơi lạnh. Cậu phục vụ bé con trong quán phàn nàn thời tiết quỷ quái của phương bắc, mùa thu chưa sang, mùa đông đã đến, mà lại còn có gió cát, vài năm nữa chắc ở đây hóa sa mạc. Đại ca Kiện ngồi thẫn thờ dựa vào cửa sổ, chắc lại nghĩ đến anh chàng phòng chống trái đất sa mạc hóa. Xem ra con gà của anh chàng đó thực tận tụy, trước lúc bị bỏ vào nồi, còn có biểu hiện sáng chói như vậy, thật là “Con tầm đến chết mới hết tở, thường làm cho người anh hùng nước mắt đầm ồng tay áo” .

Con đường này rộng khác thường, không biết tại sao, xe cộ qua lại rất thưa thớt, đèn đường sáng yếu ớt, theo sự chuyển lạnh của thời tiết, cả vùng xung quanh toát ra vẻ không hề có sức sống. Bỗng nhiên tôi thấy lòng nghèn nghẹn, bước ra ngoài cửa quán, đi lên con đường rộng thênh thang. Trên đường bỗng nhiên xuất hiện một đám chó hoang, màu sắc to nhỏ khác nhau, đi tuần một cách buồn tẻ. Tôi quay đầu lại nhìn cái quán cơm Trùng Khánh với tấm biển hết sức cũ nát, bỗng nhiên thấy cuộc sống của những con người này tẻ nhạt đến nhường ấy, từ bà chủ quán đến cậu bồi bàn, hết bận rộn tất bật rồi nhàn rỗi thơ thẩn, kiếm miếng ăn ở cái chỗ chỉ có mười mấy mét vuông này, thật không hiểu nổi những con người này làm thế nào mà tự phát tập hợp lại một chỗ được.

Một chiếc máy bay ù ù bay qua, tôi ngược đầu lên nhìn, thấp thoáng cũng thấy các vì sao. Máy bay vụt sáng rồi biến mất trong màn đêm. Cái đám ôn đó không biết liệu có tỉnh ngộ ra tí nào chưa, tôi thầm nghĩ.

Vương Siêu gọi tôi vào, bảo món cải xanh xào miễn phí của chúng tôi đã được mang lên rồi. Cả ba chúng tôi đều chưa ăn cơm, vừa đói vừa rét, nhanh chóng ăn hết chỗ rau cải. Hai nhân viên phục vụ trong quán một nam một nữ nom ngó đặc, nhìn một cách chăm chú. Đại ca Kiện hỏi: “Này, ở đây có nói là tặng miễn phí mấy đĩa không?”

Cô gái vội lắc đầu.

Vương Siêu bảo: “Mau đi hỏi bà chủ quán xem, bình thường bọn này chém người một lăm, không thấy bọn này đã đói đến mức này rồi hả!”

Cô nàng phục vụ vội vã nấp vào phía sau cậu bồi bàn. Anh chàng lấy hết dũng khí, nghĩ bụng cô em đang trông cậy vào mình, nhất định phải dũng cảm một tí, thế là nói bằng giọng điệu nghe như cần ăn chém: “Chỗ chúng tôi quy định chỉ tặng một đĩa, nếu thiếu phải tự mua.”

Tôi gọi to: “Bà chủ.”

Bà chủ quán run rẩy bước ra, tôi định hỏi bao nhiêu tiền một đĩa, bà chủ đã lên tiếng chặn trước: “Anh bạn, chỗ chúng tôi rau cải đều tặng miễn phí, tôi bảo họ làm thêm một đĩa ngay đây.”

Nói dứt lời liền dẫm lên chân cậu bồi bàn, nói gắt: “Không biết gì thì đừng có nói liên thuyên.”

Sau khi chờ mòn mỏi một hồi lâu, rốt cuộc món gà của chúng tôi cũng được đem lên. Đại ca Kiện đã phải trải qua muôn vàn gian khổ, nói dối không ít, diễn vô số màn kịch, chạy bao nhiêu quãng đường, đẩy xe rất xa, còn phá hỏng cả hình tượng của mình trong tim của cô gái mình thích, quá trình biến con gà thành thức ăn chín chứa đầy gian lao vất vả, tóm lại, cho đến giờ phút này có được miếng ăn thật không dễ dàng chút nào. Ba chúng tôi đột nhiên nước mắt tràn mi. Mà con người thay đổi quan niệm cũng nhanh chóng đến thế, trong sương khói tràn đầy vị thơm của món canh gà, thế giới huyền ảo bỗng nhiên trở nên đẹp đẽ, thời tiết cũng ấm áp theo, cái lạnh của đêm cũng đỡ buốt giá, cuộc sống của con người ta cũng tràn đầy ý nghĩa. Đây đúng là một bát “canh gà tâm hồn”.

Một bát canh gà đã có thể làm cho cuộc sống tràn đầy ý nghĩa, điều này cho thấy cuộc sống đúng là chẳng có ý nghĩa gì sất.

Rất nhanh, những món phụ khác cũng được mang lên, chúng tôi ăn cùng với cơm một cách ngon lành. Vương Siêu bỗng nói với chúng tôi một câu làm mọi người cụt hứng: “Ăn nhiều một tí, chốc nữa vẫn còn phải phiền các cậu đẩy xe về.”

Đại ca Kiện thần thờ bưng bát cơm, nói: “Đằng nào cậu cũng phải sửa thôi, nếu không đi đâu cũng thành đây.”

Vương Siêu nghĩ một lát rồi nói: “Cũng đúng, đẩy về rồi xe cũng vẫn là xe hỏng, để xem xem bên đường có chỗ nào chữa xe cấp tốc không. Cái xe chết tiệt này! Bố tớ vừa đổi Audi, hôm nào lái đến cho các cậu ngắm. Xe lãnh đạo quốc gia ngồi, các cậu trông thấy chưa?”

Tôi và đại ca Kiện gật đầu, nói: “Thấy rồi.”

Vương Siêu vỗ lên trán nói: “Quên mất, các cậu đến từ Thượng Hải.”

Bỗng nhiên, tôi sa vào cảm giác hư vô như thể bị rút chân không. Tôi và đại ca Kiện nhớ đến Từ Gia Hội, nhớ đến Bãi Ngoài và cái tháp truyền hình Minh Châu Đông Phương được xây dựng không hề có tí phong cách nào, rồi còn xe Mercedes đầy đường, lúc may mắn còn có thể trông thấy cả Ferrari. Thế mà lúc này chúng tôi lại đang ở quán cơm Trùng Khánh.

Tôi nghĩ, thôi vậy.

Vương Siêu hỏi: “Sao thế?”

Tôi đáp: “Không sao.”

Vương Siêu hỏi: “Muốn về rồi à?”

Tôi đáp: “Không về.”

Vương Siêu bỗng nói một câu: “Hai cậu, thôi cứ nhập đất cho bình an.”

Tôi và đại ca Kiện nghe mà toát cả mồ hôi hột.

Vương Siêu ngó ra một lúc, vội nói: “Xin lỗi, tớ vốn định nói là ‘Nhập gia tùy tục’, sau lại muốn nói ‘Đã đến rồi, thì cứ an cư lạc nghiệp’, cuối cùng chẳng biết sao lại nói thành ‘Nhập đất cho bình an’.”

Đại ca Kiện bảo: “Cậu đúng là có văn hóa.”

Chúng tôi thông thả ăn hết, nhìn bàn ăn đầy bát đĩa và xương xẩu, lau miệng rồi gọi: “Chủ quán, tính tiền.” Bà chủ quán bảo bốn bát cơm hai đồng, bát mì hai đồng, tất cả bốn đồng.

Vương Siêu móc túi lấy ra năm đồng, nói: “Không cần trả lại.”

Đám nhân viên phục vụ của quán tiễn chúng tôi đi ra bằng vẻ kính cẩn giả tạo. Chúng tôi trở lại với vấn đề đau đầu, không biết làm thế nào với cái xe. Tôi phát hiện ra mình luôn có hy vọng lạc quan trước mọi chuyện, tôi đề nghị Vương Siêu khởi động thêm lần nữa, xem liệu có thể xảy ra kỳ tích. Tôi nghĩ tính cách như thế này rất không phù hợp với nghề bác sĩ, nếu tôi là bác sĩ, chắc sẽ tiến hành cấp cứu vô số lần cho những bệnh nhân đã chết, cấp cứu một thì ngủ một giấc rồi dậy cứu tiếp. Vương Siêu cũng ôm hy vọng như thế về chiếc xe, vào trong xe, lục cục một hồi lâu rồi thất vọng xuống xe và nói: “Chẳng còn cách nào cả, chẳng có động tĩnh gì.”

Đại ca Kiện bỗng phát hiện bên đường có một hàng chữa xe cấp tốc, trước cửa hàng còn đỗ một chiếc Xiary màu đỏ. Vương Siêu mừng rỡ hết sức, đi lên phía trước mời thợ sửa xe ra. Cậu thanh niên đó tay cầm mỏ lết, đi đến phía trước chiếc xe của Vương Siêu, thử khởi động rồi bảo: “Động cơ hỏng rồi, phải lắp cái mới.”

Vương Siêu hỏi: “Không phải là máy phát điện cũng khá đắt à?”

Thợ nói: “Rất đắt.”

Vương Siêu nói: “Thế thì tạm thời tớ không sửa, để bố tớ sửa, đằng nào thì cũng được thanh toán.”

Đột nhiên, tay thợ giờ mở lết lên nói: “Hôm nay anh không sửa cũng phải sửa, hôm nay tôi chưa làm được vụ nào, thế nào cũng phải sửa được một cái xe.”

Vương Siêu lấp bắp nói: “Đại ca, anh xem không phải là chỗ anh có việc đây rồi hay sao?”

Tay thợ nói: “Đó là xe của tôi, đã sửa mấy hôm rồi, vẫn đang sửa.”

Vương Siêu nói: “Đại ca, thế anh xem xe của tôi sửa phải hết bao nhiêu tiền?”

Tay thợ trả lời: “Phải sửa xong rồi mới biết, vừa sửa vừa tính, có thể phải thay không ít thứ.”

Vương Siêu càng hoang mang, nói: “Thế thì tôi không sửa nữa đâu, thật sự không sửa nữa đâu.”

Tay thợ nói: “Không sửa không được. Không sửa, thằng nào cũng đừng có nghĩ đến chuyện đi khỏi đây.”

Vương Siêu nói: “Đại ca, anh nói thế là không có đẳng cấp rồi, chúng tôi dù sao cũng ba người.”

Lúc này tôi bước ra khỏi xe, đồng thời cố gắng hết sức để mình trông to cao lực lưỡng. Đại ca Kiện cũng nhấp nhúm muốn ra, nhưng tôi ấn anh lại cửa xe, nói: “Cậu chỉ cần thò đầu ra là được rồi.”

Thế là, Vương Siêu và tôi cùng với cái đầu của đại ca Kiện nhất loạt xuất hiện trước mặt tay chủ hàng. Thời gian này gió bụi cũng cao, xung quanh tĩnh lặng không bóng người, phía sau là một đám nhà cửa đổ nát.

Tay thợ nói: “Sửa xe là như thế, anh có đủ tiền mua xe đi thì cũng đừng ngại sửa xe đắt. Mà linh kiện của General Motor Thượng Hải rất đắt, không tin anh cứ hỏi bọn đồ đệ của tôi.”

Tay thợ vẫy một cái, năm cậu đồ đệ bước ra.

Vương Siêu bảo: “Được, anh nói rất đúng, sửa sớm hưởng sớm, nhưng tôi không mang nhiều tiền.”

Tay thợ hỏi: “Anh mang bao nhiêu tiền?”

Vương Siêu đáp: “Tất cả ba trăm.”

Tay thợ nói với đám đồ đệ: “Mau xem xem.”

Năm cậu đồ đệ mở nắp máy, cầm năm cái đầu vào nhòm ngó. Ánh mắt Vương Siêu dò dẫm, tôi nghĩ lúc này chắc anh rất muốn cái khung đỡ nắp động cơ rạn gãy, chụp lên năm cái đầu, sau đó mình sẽ nhảy lên trên nắp động cơ nhảy dầm thỏa thích.

Năm thằng đồ đệ nghiêng ngó một hồi lâu rồi nói: “Bình điện hỏng rồi.”

Tay thợ bảo: “Thay.”

Vương Siêu hỏi: “ Bao nhiêu tiền?”

Tay thợ đáp: “Ba trăm.”

Vật lộn hơn nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng thay được cái bình điện. Vương Siêu chán chường lái xe, lúc mới chạy còn chết máy một lần. Trên đường anh về cứ nói đi nói lại: “Nếu chúng ta có ba người, hôm nay nhất định sẽ chơi.”

Đại ca Kiện rất không bằng lòng, bảo mình đã gần như hồi phục hoàn toàn rồi.

Vương Siêu nói: “Cậu có đánh cũng chẳng đánh được, chạy cũng chẳng chạy được xa. Mà thôi, hảo hán không chịu thiệt vì không nhịn những chuyện vặt trước mắt.”

Tôi kéo cửa kính xe xuống và nghĩ đây đúng là ý trời. Xem ra không thể ăn cơm miễn phí được, sớm muộn gì cũng phải trả, nhưng hình như lần này hiệu suất của ông trời hơi cao. Xe đi được mấy trăm mét, Vương Siêu bảo: “Cậu mau kéo cửa xe lên, phải bật điều hòa rồi, cậu không thấy mùa đông đến rồi hay sao.”

Tôi nằm co trong chỗ ngồi, hơi ẩm từ từ thổi ra, cửa kính dần dần mờ ảo. Tôi khẽ lau tấm kính chắn gió, ngắm nhìn cảnh vật bị ngăn cách ngoài cửa và nghĩ về quang cảnh lúc cái mùa đáng ghét này đến vào năm trước nữa.

Đối với bản thân tôi, vào mùa đông tôi ghét mùa đông, nhưng vào các mùa khác tôi dường như lại rất nhớ mùa đông, vì các mùa khác chẳng thể mang lại cho tôi cảm giác được bước vào một nơi ấm áp giữa mùa đông. Tuy nói thế, nhưng mùa đông của tôi phần nhiều là phơi ra ở những nơi lạnh giá, nên cứ đến mùa đông, là tôi lại mất đi sức sống, làm tất cả mọi việc đều không theo được ý muốn của mình. Tôi còn nhớ lúc học đại học có mấy đợt lạnh ẩm, buốt đến mức cơn đồ lưu manh cũng không muốn chui ra khỏi ổ làm việc bất lương.

Nhưng bất hạnh thay, tôi vẫn phải dậy sớm để đến cái lớp học hở gió. Lúc đó tôi vô cùng ngưỡng mộ cậu bạn cùng bàn, cậu này là người nông thôn chất phác, vì có năng khiếu nhảy xa nên được trường tuyển, nhưng thời gian đó nhà trường chưa có chế độ được ở ký túc xá, nên trường thuê cho cậu một căn phòng tầng mười ở khu tập thể công nhân của nhà máy cách một bức tường bên cạnh. Cậu bạn cùng bàn là đối tượng được nhà trường chú trọng đào tạo, cậu ta nói cũng chẳng mấy khi lưu loát, cho nên trong giờ học, các thầy cô giáo hầu như không gọi cậu trả lời câu hỏi, mà cho dù cậu học như thế nào, thì cuối cùng cũng được tốt nghiệp, điểm này làm các học sinh bình thường rất ngưỡng mộ. Chúng tôi mãi không hiểu nổi tại sao chỉ vì nhảy xa được hơn chúng tôi nửa mét mà cậu ta không cần chịu khổ.

Hầu hết mọi lúc, tôi đều khinh miệt cậu bạn cùng bàn, bởi vì người này ngoài nhảy xa ra thì chẳng có bất kỳ năng khiếu gì khác, cậu ta thậm chí không nhảy cao được. Trong khoảng thời gian đó, trông cậu ta rất lỗi mốt, rất không hài hước. Lúc đó tôi cảm thấy mình nhất định không thể trở thành một người như thế. Nhưng hễ mùa đông đến, tôi lại rất ngưỡng mộ cậu bạn cùng bàn, vì cậu ta ở quá gần. Tôi phải dậy sớm hơn cậu ta đến nửa tiếng đồng hồ, rồi lại còn phải khổ hạnh đạp xe một quãng đường ngược gió dài lê thê mới đến được trường. Và trong đầu tôi thường nghĩ, với khoảng cách giữa cậu ta và trường, cậu ta chỉ cần đứng trên ban công, nếu hứng lên buông mình nhảy xuống là có thể chết ở trên nóc của lớp học.

12. Chương 06

Trước khi cậu bạn cùng bàn của tôi chết trên nóc lớp học nửa năm có thích một cô gái rất lẳng lơ. Chuyện này bây giờ nghĩ lại mới thấy chắc chắn không thể kết thúc có hậu. Tên của cô gái đó giờ tôi đã quên hoàn toàn, mà tôi cũng thường tránh không nghĩ về người này, bởi cô đúng là rất đẹp, chúng tôi đều thích cô, hoặc có thể nói đó không phải là một kiểu đẹp, mà là một phong điệu không phù hợp với tuổi lúc đó, lúc mà những cô gái trong lòng lẳng lơ vẫn còn đang làm mình làm mẩy thì cô đã giải phóng bản thân từ rất lâu rồi, đi lại với rất nhiều cậu con trai. Những cậu này cậu thì rất đẹp trai, cậu thì rất nhiều tiền, cậu thì rất thông minh, cậu thì rất hoạt bát, cậu thì rất bẽn lèn, cậu thì rất thâm trầm, tóm lại, cô chọn những nhân vật đại biểu cho tất cả các tính từ làm bạn trai của mình, và các cậu trai này đều rất vui mừng vì được trở thành một thành viên trong số đó. Còn cô làm thế nào phân phối được thời gian, lại là một bí ẩn muôn thuở, nhưng cậu bạn cùng bàn của tôi sau một lần vô tình gặp ở cửa nhà vệ sinh đã thực lòng thích cô.

Lúc đó tôi cảm thấy cậu bạn cùng phòng rất có cơ hội, tuy cậu không có tiền cũng không đẹp trai, nhưng ít nhất cậu cũng là người nhảy xa nhất trong đám con trai đó, mặc dù cũng như những cái gọi là kiến thức mà chúng tôi đã được học, nó chẳng có tác dụng gì trong cuộc sống hiện thực. Có điều cậu bạn cùng bàn của tôi hoàn toàn không biết bày tỏ tình ý của mình bằng cách nào.

Lúc đó một cô gái ngồi phía sau tôi là chuyên gia tình yêu, mặc dù cô chưa từng yêu ai. Trong cái thời buổi biết người biết mặt không biết lòng này, chỉ có cô gái ngồi phía sau đó tôi mới dám cam đoan vẫn còn là trinh nữ, nửa sau cuộc đời chắc 80% sẽ là tu sĩ, vì cô thực sự quá xấu. Do ảnh hưởng của tiểu thuyết tình yêu, cô cảm thấy nụ hôn đầu của mình nhất định phải hiến dâng ột anh chàng cao trên mét tám, hình thức lấy Kim Thành Vũ làm tiêu chuẩn xét thấp nhất, mà phải có xuất thân quý tộc, có gia thế, là con trưởng của một gia tộc kiểu phú quý ba đời trở lên. Như thế vẫn còn chưa đủ, anh chàng đó còn phải là con lai, mà phải mang dòng máu Anh Quốc, điều này quy định mẹ của anh chàng bắt buộc phải là người Anh, nhưng không được là con gái nông thôn, nhất định phải là con gái của quý tộc nơi đó. Chúng tôi bảo anh chàng đó chẳng qua cũng chỉ là con của một cô gái phi nông thôn Anh, và anh ta bắt buộc phải có bằng lái máy bay,

chúng tôi dự tính như thế sẽ tiện đưa cô gái trông giống con lai của người ngoài hành tinh và người trái đất ngồi phía sau chúng tôi đi thăm bà ngoại ở hành tinh khác của cô.

Tôi thường nghĩ, nếu mà anh chàng như thế chọn cô gái ngồi sau tôi, thì đúng là cả con người và thần thánh đều phần nộ.

Chính là cô bạn cùng lớp, người mà kinh nghiệm về bạn khác giới chỉ giới hạn ở mức từng dắt chó được dạo phố như thế, lại đọc rất nhiều sách cùng vô số bài văn, và được chúng tôi gọi là “chuyên gia tình yêu”. Tất nhiên biệt hiệu này có mang sắc thái châm biếm. Nhưng không may, cậu bạn cùng bàn của tôi không hiểu được điều này, lại mở miệng hỏi cô làm thế nào để giành được sự yêu mến của cô nàng lẳng lơ kia.

Tôi còn nhớ lúc đó cô nói: “Thật không ngờ cậu lại thích cái “khung chậu viêm” đó!”

Cậu bạn cùng bàn của tôi ngớ ra, cậu hỏi một câu, câu hỏi này cũng chính là nỗi nghi hoặc của tôi, cậu hỏi: “Cái gì là khung chậu viêm? Sao người ta lại là khung chậu viêm?”

Cô gái phía sau đáp: “Bởi vì cô nàng đó có quá nhiều chàng, tất nhiên là thường xuyên sảy. Cũng không trách được người ta, làm sao mà thuyết phục được hết bấy nhiêu người để người nào cũng dùng bao cao su cơ chứ. Sảy nhiều, nên khung chậu bị viêm, ngày nào cũng phải đi bệnh viện Nhân Dân truyền nước muối, bình thường lúc nào trên người cũng có mang thuốc chống viêm.”

Cậu bạn cùng phòng không nói được ra lời, còn tôi thì hỏi một câu như hỏi chủ hàng hoa quả loại dưa này có ngọt không: “Thật hay giả?”

Cô gái phía sau đáp một cách nghiêm túc: “Tất nhiên là thật rồi, con trai các cậu, toàn bị hình thức bên ngoài lừa gạt, những điều này bọn con gái chúng tôi lưu truyền cho nhau biết lâu rồi.”

Xem chừng, lưu truyền còn đáng sợ hơn sảy thai.

Dù không biết xuất phát từ mục đích gì, và tôi tin cái sự thật đó, nhưng tôi bắt buộc phải an ủi cậu bạn cùng bàn một cách giả dối. Tôi nói: “Cậu cũng đừng tin hết, bọn con gái thường hay đổ kỵ. Cậu xem, đối tượng của cậu một mình chiếm lĩnh nhiều tài nguyên như thế, bị ghen ghét, bị người ta nói ra nói vào cũng phải thôi.”

Cậu bạn cùng bàn nói: “Tớ không phải là chưa từng nghĩ như thế, nhưng tớ cũng đã nghĩ thế này. Dân gian có câu, mắt nhìn là thực, tai nghe là hư, những điều nghe thấy là hư, tớ chưa nhìn thấy thì tớ không thể tin được.”

Tôi bảo: “Này người anh em, cậu vẫn còn muốn nhìn tận mắt xem có phải đúng là người ta bị viêm khung chậu không ấy hả?”

Cậu bạn cùng bàn “suyt” một cái, mặt đỏ như, nói: “Đâu có, thực ra tớ có định yêu đương gì với cô ấy đâu. Tớ tuy thích, nhưng tớ còn người nhà, còn phải xem thái độ của mọi người nữa.”

Tôi bảo: “Cậu khoan đừng tính đến người nhà, cô gái ấy có biết cậu không?”

Cậu bạn cùng bàn đáp: “Không biết.”

Tôi bảo: “Thế là được rồi còn gì.”

Cậu bạn cùng bàn nói: “Chuyện này còn phải xem duyên số nữa.”

Tôi bảo: “Cũng cần cậu tự tạo ra một chút, nào, tớ dạy cậu một cách, chắc chắn có thể giành được cảm tình của người ta.”

Cậu bạn cùng bàn hỏi: “Cách gì?”

Tôi đáp: “Cậu xem, cậu rất thân với thầy giáo dạy thể dục của bọn mình, người ta coi cậu như bảo bối, một lòng muốn huấn luyện cậu thành vận động viên cấp quốc gia, nên nếu cậu có việc cần nhờ thầy chắc là không vấn đề gì. Cậu xem, người ta con gái yếu đuối, khổ đến mức nào, mới tí tuổi mà đã viêm khung chậu, chắc là không nhảy được xa, có nghĩa là môn nhảy xa không đạt yêu cầu, cậu giúp người ta đi cửa sau, để người ta không phải thi nữa, tất nhiên người ta sẽ biết ơn cậu.”

Cậu bạn cùng bàn tự nhiên tươi tỉnh hẳn lên: “Cậu nói rất rất chí lý, nhưng bố tớ bảo, không được tùy tiện đi cửa sau.”

Tôi nói: “Cậu thế có bị coi là đi cửa sau đâu, đây là cậu giúp người ta. Mà việc này liên quan đến hạnh phúc cả cuộc đời cậu, việc này mà cậu không đi cửa sau, thì còn việc gì đi được cửa sau nữa cơ chứ!”

Cậu bạn cùng bàn nghĩ ngợi hồi lâu rồi gật đầu một cách kiên định nói: “Ừ, cậu nói rất chí lý.”

Tôi nói: “Nhưng cậu cũng phải để cho cô gái ấy biết là cậu đã giúp người ta, nếu không người ta lại nghĩ là thầy giáo thể dục ngầm giúp, đến lúc đó người ta bị thầy thể dục cười về nhà mất thì làm thế nào?”

Cậu bạn cùng bàn nói: “Không có chuyện đó đâu, thầy Quách đã có đối tượng rồi.”

Tôi nói: “Chẳng có tác dụng gì, chơi gái có phải là lái xe đâu, không thể lái hai chiếc xe một lúc, nhưng có thể một lúc quan hệ với nhiều cô.”

Cậu bạn cùng bàn bỗng trở nên căng thẳng bảo: “Cậu lại nói rất chí lý thế thì tớ phải làm thế nào để cô ấy biết là tớ đi cửa sau cho cô ấy.”

Tôi nghĩ một lúc lâu, nghĩ anh chàng này đúng là kỳ quặc, hình như chẳng hề để ý đến cách nói “viêm khung chậu”.

Tôi nói: “Cậu cứ trực tiếp nói với cô ấy là: ‘Anh biết là em bị viêm khung chậu, không nhảy được, anh đã giúp em nói với thầy dạy thể dục, em qua rồi. Anh chỉ là muốn giúp bạn bè thôi, em đừng nghĩ ngợi. Nếu em muốn tập nhảy xa, anh có thể giúp em, anh nhảy rất xa.’”

Cậu bạn cùng bàn chép lại lời tôi nói hết sức cẩn thận. Điều này khiến tôi rất không yên. Tôi nghĩ thẳng góc này chắc không đến nỗi làm theo lời tôi. Kết quả sau khi chép xong cậu ta nói: “Cậu nói thật là có lý quá.”

Tôi hỏi: “Cậu không để ý chuyện người ta viêm khung chậu à?”

Cậu bạn cùng bàn đáp: “Không, mọi người đều có bệnh, chẳng qua là khung chậu bị viêm chứ có gì!”

Tôi nói: “Tư tưởng của cậu thoáng thật.”

Cậu bạn cùng bàn nói: “Đúng thế, đừng có thấy bình thường tớ không hiểu những điều các cậu nói, nhưng tư tưởng của tớ thực ra rất thoáng. Viêm gan cái loại bệnh có khả năng truyền nhiễm, tớ còn không sợ, nói gì viêm khung chậu. Mà đúng rồi, khung chậu là cái gì nhỉ?”

Đầu tôi “ùng” một tiếng, tư duy ngừng lại mất khoảng năm phút, hóa ra anh chàng này không hề biết nguyên do của bệnh viêm khung chậu. Tôi thấy không thể làm tổn thương một người trong sáng như thế, vội nói: “Khung chậu, là một chỗ trên cơ thể người, còn gọi là khoang miệng. Viêm khung chậu, có nghĩa là viêm khoang miệng.”

Cậu bạn cùng bàn nói: “À, chính là lợi bị sưng tấy. Chỉ cần đi hàn răng là khung chậu khỏi viêm chứ gì. Chỗ các cậu đúng là lảm chuyện, viêm khoang miệng là viêm khoang miệng, lại còn phải tên học thuật nữa.”

Tôi cười cười bảo: “Ừ, người ta con gái chắc hay thèm ăn, kết quả là viêm khoang miệng.”

Cậu bạn cùng bàn hỏi: “Thế nếu tớ yêu cô ấy, liệu tớ có bị viêm khung chậu không?”

Tôi đáp: “Cậu yên tâm, chú ý vệ sinh thì không bị viêm khung chậu đâu, sức đề kháng của cậu tốt thế cơ mà.”

Cậu bạn cùng bàn nói: “Ái chà, cậu nói rất chí lý, quan trọng là sức đề kháng. Xem ra tớ không thể đưa cô ấy về nhà ngay được, bố tớ sức khỏe không tốt, thấy cô ấy đến, chắc chắn đề kháng không nổi, lại bị lây bệnh viêm khung chậu mất. Bố tớ mà bị viêm khung chậu, thì u tớ, chị tớ, em tớ đều sẽ bị viêm khung chậu.”

Tôi nói một cách rất nghiêm túc: “Đúng rồi. Cậu phải để cô ấy chữa trị cẩn thận đấy.”

Cậu bạn cùng bàn nói: “Phải đấy, tớ còn một câu hỏi nữa muốn hỏi cậu, cái gì là sảy?”

Tôi đã tính trước là cậu ta sẽ hỏi cái này, liền đáp: “Sảy, là di chứng để lại do mắc bệnh cảm cúm, viêm khung chậu là một loại trong số đó.”

Cậu bạn cùng bàn nghĩ ngợi hồi lâu, có vẻ băn khoăn đáp: “Ra vậy, cô này sức đề kháng đúng là không ổn, tớ chưa bao giờ bị sảy cả.”

Tôi nói: “Đúng thế, cậu khỏe thật.”

Cậu bạn cùng bàn nói: “Cô này đúng là phải chăm sóc chu đáo.”

Tôi bảo: “Đúng thế, cậu tự xem phải làm thế nào.”

Mấy ngày sau, cậu bạn cùng bàn của tôi cứ ngơ ngẩn như người mất hồn, chờ mong vô tình được gặp lại cô gái đó, thế mà cuối cùng ngày đó cũng đến. Một lần chúng tôi tan học sớm, đến nhà ăn ăn xong cơm từ rất sớm, đúng lúc chúng tôi thu dọn đồ chuẩn bị về, bỗng nhiên phát hiện “viêm khung chậu” đang bưng đồ ăn nhìn khắp nơi tìm chỗ ngồi, mà xung quanh thì đã ngồi chật người, chỉ có bên cạnh cậu bạn cùng bàn còn có thể ngồi được một người. Trong sự chờ đợi thấp thỏm của chúng tôi, rốt cuộc cô cũng chậm rãi ngồi xuống bên cạnh cậu bạn cùng bàn.

Bỗng nhiên, tôi và cậu bạn cùng bàn không còn muốn về một tí nào nữa, nhưng cũng không thể cứ ngồi yên bên bàn ăn cơm, thế là anh chàng cầm cái xương gà khi nãy gặm rồi lên từ từ gặm lại một lượt. Cuối cùng, tôi cảm thấy cậu muốn nói chuyện, nhưng tôi có linh cảm không tốt, không cả dám hướng về phía họ, đành lì lì ăn cơm.

Cậu bạn cùng bàn của tôi, tay cầm xương, miệng còn dính một hạt cơm, say sưa nhìn cô gái, hồi lâu không nói gì.

Không khí này lan truyền sang tất cả những người xung quanh, trừ tôi cúi đầu ăn cơm, còn mọi người đều ngẩng đầu nhìn cậu bạn cùng bàn của tôi, đến cô gái cũng nhìn cậu một cách khó hiểu.

Cậu bạn cùng bàn của tôi đỏ lựng cả mặt, nói bằng thứ tiếng phổ thông mang khẩu âm địa phương: “Bạn này, bệnh viêm khung chậu của bạn đã đỡ tí nào chưa?”

Tôi phì cười ra đầy bàn, may mà phạm vi phun cơm lần này của tôi khá lớn, bề mặt tiếp xúc rộng, nên ở một mức độ nhất định cũng gỡ được thế khó xử cho cậu bạn cùng bàn.

Cậu bạn cùng bàn của tôi lúng túng đứng lên.

Tôi nhìn dáng vẻ đáng thương của cậu bạn cùng bàn, bỗng thấy mình đã hài hước rất thấp cấp. Mặc dù trước đó tôi luôn nghĩ rằng sự hài hước có thấp cấp đi nữa cũng có giá trị tồn tại hơn so với đau thương cao cấp, nhưng hôm nay tôi đã kết hợp hai điều này lại một cách hoàn hảo. Tôi thấy “viêm khung chậu” sắp điên lên.

Kết quả “viêm khung chậu” khóc và bỏ đi.

Từ hôm đó, cậu bạn cùng bàn từ nổi tiếng trong giới thể dục trở thành nổi tiếng toàn trường, thậm chí cả ở các trường anh em. Đi trên đường, mọi người đều ngắm cậu với ánh mắt khâm phục một dũng sĩ. Cùng lúc, những lời nói trước đây của cậu đều được bới ra, trở thành chủ đề mọi người đàm luận.

Và rất tự nhiên, cuối cùng cậu cũng hiểu được sảy và viêm khung chậu là gì. Mọi người xung quanh hỏi cậu làm thế nào mà không thấy tự hiểu, cậu nói là tìm ở trên mạng.

Thế là cả trường lan truyền thông tin rằng hóa ra cậu chàng này biết lên mạng.

Tất nhiên có rất nhiều người giữ thái độ nghi ngờ, cảm thấy thông tin này chắc chắn là nói cậu bạn cùng bàn của tôi biết chơi tennis hoặc bóng chày[1]. Sau đó tennis bị loại trừ vì mọi người khẳng định cậu không thể mua nổi bất cứ loại vợt tennis nào, nên cậu nói lên mạng chắc có nghĩa là lên lưới chần bóng chày.

Thế là mọi người chạy đi nói với nhau: “Hóa ra dũng sĩ biết chơi bóng chày.”

Sau đó cậu bạn cùng bàn của tôi có thêm một biệt danh khác: “bóng chày nam”.

Trong một khoảng thời gian khá dài, “bóng chày nam” và “viêm khung chậu” là cặp nhân vật đình đám nhất trường. Dù hai người này chỉ gặp có một lần, chỉ nói có một câu. Và cái câu “Bạn này, bệnh viêm

khung chậu của bạn đã đỡ tí nào chưa?” đã trở thành cách nói phổ biến mà mọi người chào hỏi khi gặp nhau.

Cuối cùng có một ngày kỳ tích đã xảy ra, cậu bạn cùng bàn của tôi và “viêm khung chậu” nắm tay nhau đi trong trường. Ngày hôm đó, tất cả các tin thời sự trong nước và quốc tế đều bị chúng tôi bỏ qua, mọi người chỉ đàm luận duy nhất một chủ đề, đó chính là “bóng chuyền nam” và “viêm khung chậu” đúng thật là đã yêu nhau. “Viêm khung chậu” cuối cùng đã gặp được trình nam.

Thế là, lại lan truyền một cách nói khác rằng “viêm khung chậu” thực ra không hề thích “bóng chuyền nam”, nhưng khi “viêm khung chậu” đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe, bác sĩ nói với cô “bệnh viêm khung chậu của cô đã đến giai đoạn cuối, nếu không dùng cách điều trị tuyệt độc thì chỉ còn cách làm phẫu thuật cắt bỏ khung chậu. Mà cách duy nhất này chính là nước giải của trình nam.

Đây chính là lý do duy nhất khiến “viêm khung chậu” và “bóng chuyền nam” thành đôi.

Trước khi việc xảy ra, cậu bạn cùng bàn hỏi tôi: “Cậu có tin là cô gái ấy bị viêm khung chậu không?”

Tôi bảo: “Cậu thân cô ấy thế, cậu tự hỏi đi.”

Cậu bạn cùng bàn nói: “Đằng nào tớ cũng chẳng tin, cậu biết là tớ rất ngốc, những người mà tớ quý chắc đều chất phác. Tớ thấy cô ấy tốt.”

Tôi bảo: “Chẳng qua là gió lùa hang trống thôi, cậu đừng có dễ tâm.”

Cậu bạn cùng bàn bảo: “Cậu nói chí lý.”

Sáng ngày hôm sau, “bóng chuyền nam” không lên lớp. Chúng tôi đều cảm thấy rất lạ, vì “bóng chuyền nam” chưa bao giờ đến muộn. Mọi người trong lớp bàn tán sôi nổi, nói rằng có thể “bóng chuyền nam” cũng bị viêm khung chậu rồi, không dậy được. Có người nói: “Đừng có liên thuyên, ‘bóng chuyền nam’ chắc đêm qua bị suy thận.” Đột nhiên trên nóc nhà có tiếng động rất lớn, trần nhà rơi xuống rất nhiều bụi. Mọi người rối loạn. Thầy giáo quản lý việc tự học nói: “Các em đừng cuống, hãy giữ trật tự, ở trong lớp tự học, để thầy đi xem thế nào. Không có việc gì đâu, chắc là có vật gì rơi trên nóc nhà.”

“Viêm khung chậu” tỏ ra vô cùng đau khổ, cô thậm chí khóc đến ngất ba lần, và suốt một tuần không đến trường, sau đó còn tự vẫn hai lần, đều là uống thuốc an thần, kết quả đều là được cấp cứu kịp thời. Đám học sinh bàn tán rôm rả: “Xem đấy, ‘viêm khung chậu’ diễn kịch giỏi thật, nếu muốn tự vẫn cứ nhảy từ trên cao xuống là xong, lại còn giả vờ uống thuốc an thần, có trời mới biết cô nàng uống thuốc an thần hay là vitamin C.”

Cái chết của cậu bạn cùng bàn có thể nói là hết sức thê thảm, may là bản thân cậu cũng ý thức được điểm này. Đôi chân mà cậu dùng để tranh đoạt vinh quang bị ngã gãy làm mấy khúc, tất cả các khớp xương đều bị gãy và lộ ra ngoài, khung chậu tất nhiên là vỡ vụn, còn mặt mũi thì không thể nhận được ra.

Cậu ta đúng là nhảy từ tầng mười ở phía đối diện xuống, và đúng là đã được hạ cánh trên đỉnh lớp học. Mọi người đều rất thương tiếc, cảm thấy cú nhảy cuối cùng của cuộc đời chứng minh cậu ta thực sự rất có khả năng nhảy xa. Mà vì lan can bảo vệ tầng mười rất cao nên không chạy lấy đà được. Đây là lần nhảy xa tính tại chỗ không có đà.

Trong lúc hơi nóng của mùa hè phải đến, cậu bạn cùng bàn của tôi đã kết thúc hai mươi năm tựa một giấc mơ bằng khả năng đặc biệt duy nhất của mình. Việc này làm hương vị mùa hè năm ấy có mang mùi của máu.

Trừ tôi ra, đám bạn học của chúng tôi không hề bỏ qua, vẫn tiếp tục đoán già đoán non về sự việc này. Có người nói, hôm đó “bóng chuyền nam” nhìn thấy trong ví tiền của “viêm khung chậu” đúng là có một gói thuốc chống viêm, ảo tưởng cuối cùng cũng tan vỡ, nên đã rời xa thế giới.

Tôi nghĩ, người này chưa hề rời xa thế giới, cậu ấy chỉ rời xa nhân gian mà thôi.

Cậu ấy nhất định đang chia sẻ cùng một thế giới với chúng ta, bằng một vỏ bọc sống khác.

Vì việc này, phòng giáo dục còn làm không ít các chuyên đề về vấn đề tâm lý học sinh, đồng thời đột kích đào tạo ra không ít bác sĩ tâm lý lang băm. Đám bác sĩ tâm lý này, có kẻ đánh bài thua, cầu đến mức đốt

luôn nhà ở của người ta, kẻ thì nổi tiếng vì đánh vợ, kẻ thì trộm cắp bị bắt không dưới ba lần, buổi tối bọn họ hành đủ loại nghề, ban ngày thoát biến trở thành bác sĩ tư vấn tâm lý cho chúng tôi.

Dưới sự tư vấn của họ, lại có thêm học sinh tự vẫn. May mà không chết. Việc này làm phòng giáo dục vô cùng đau đầu căng thẳng. Dù là kẻ đáng chết cuối cùng tất phải chết, trong quá trình cách mạng tất phải có kẻ góp xác, nhưng đã thực hiện sinh đẻ có kế hoạch, mỗi nhà chỉ có một con, nếu mà chết như thế các bậc phụ huynh ắt sẽ đau lòng muốn chết. Từ câu nói “Tao nuôi mày thật phí công!” mà chúng tôi hay nghe thấy có thể đoán được, nỗi đau này tương đương với công trình đầu tư hai mươi năm bị thất bại, hơn nữa vốn đầu tư một đi không trở lại.

* * *

[1] Trong tiếng Trung, “mạng” đồng nghĩa với “lưới”.

13. Chương 07 Phần 1

Cô bạn ngồi bàn sau tôi nói một cách giả dối: “Sức chịu đựng tâm lý của cậu ấy quá kém, con người sống ở trên đời phải chịu đựng các loại áp lực và dâm tiểu. Cậu xem Trương Quốc Vinh là đồng tính luyến ái, bị mọi người dâm tiểu bao nhiêu năm rồi, vẫn sống tươi tỉnh đầy thôi, có tí biểu hiện muốn chết nào đâu. Đây chính là tố chất tâm lý mà những người thành công phải có, đó chính là sự khác biệt giữa chúng ta và những ngôi sao lớn. Cậu cứ chờ xem, người ta vẫn có thể thọ trăm tuổi trong cuộc sống đầy lời ra tiếng vào như thế đấy.”

Tôi đáp: “Tớ đang xem đây.”

Ba năm sau, “viêm khung chậu” kết hôn với một người bạn của tôi. Một hôm bạn tôi lật đật chạy đến, mời tôi một điều thuốc, hít một hơi dài rồi nói: “Thật không ngờ cô ấy vẫn là trinh nữ.”

Tôi hỏi: “Cậu làm thế nào tán đổ được người ta vậy?”

Anh trả lời: “Có phải tán gì đâu, bày ra đó cũng chẳng ai thèm. Tớ thực sự chẳng còn cách nào khác, lúc còn đi học đã ghen tị với người ta, nhưng thầy bối bảo trong năm năm này tớ không được cưới, hoặc là cưới ngay, hoặc là năm năm nữa. Tớ nghĩ ngợi rồi đi cầu hôn cô ấy. Cô ấy hỏi tớ sao lại dám theo đuổi cô, tớ nói bữa là anh thích em năm năm rồi, thế mà lại thành. Cô ấy nói có một món quà cho tôi, không ngờ cô ấy vẫn là trinh nữ. Thôi, không nói chuyện với cậu nữa, tớ phải đi nói việc này với thằng Lưu béo đây, cậu nhất định phải tuyên truyền giúp tớ nhé.”

Tương phản, một cậu bạn khác sau cùng yêu cô bạn ngồi sau tôi nói: “Mẹ nó, bị lừa rồi, lẳng lơ khủng khiếp, mà còn không phải là trinh nữ. Nó còn cố nói là đi xe đạp làm rách, mẹ kiếp xe đạp nhà nó yên đều lấp nhon hoắt chống ngược lên chắc, sau đó đi bệnh viện khám, nang ta còn từng sảy thai.”

Chuyện này ở một góc độ nhất định đã làm tôi thay đổi cách nghĩ về bề ngoài thế này thế khác của rất nhiều vật trên thế giới. Nhưng lạ thay, về cái chết của cậu bạn cùng bạn, tôi lại vô cùng đau lòng. Khi mùa hè đến đầy sức sống, tôi toàn nghe thấy cậu ấy nói: “Tớ không phải tập nữa, tớ bây giờ nhảy được rất xa rồi. Không tin cậu đến mà xem, tớ nhảy cao được mười tầng đấy.”

Những lời đó làm tôi không rét mà run trong cái nóng ba mươi chín độ của mùa hè. Tôi cảm giác được là cậu ấy mãi không rời xa nơi đó, đến tận một năm sau cậu ấy mới đi khỏi chỗ đó. Tôi nghĩ, chắc là cậu ấy tốt nghiệp sớm. Và như lời cậu ấy nói, nếu cậu ấy có thể nhảy được xa như thế cao như thế, cậu ấy nhất định đã đến một nơi lý tưởng rồi.

Trong một thời gian rất dài, chỉ cần xung quanh yên lặng xuống là tôi lại cố hết sức nghĩ đến cảm giác trong hai giây mà cậu bạn cùng bàn nhảy xuống. Khiến tôi không thể đứng bên cửa sổ trong khoảng thời gian dài hơn. Tôi thấy mình chỉ cần ở chỗ cao hơn tầng ba là trong lòng có cảm giác rất mãnh liệt muốn nhảy xuống, và tôi phát hiện đây ra là một loại cảm giác sinh lý, vì trong đầu tôi không hề có ý nghĩ đó, mà cuộc đời tôi cũng chưa có lần vấp ngã nào, chỉ có cơ thể tôi muốn nhảy xuống.

Cảm giác mạnh mẽ đó suýt làm ột lần tôi ở tầng hai mươi trở thành hiện thực. Tôi nhìn xe cộ như vùng như đồ xanh và đám đông không thấy rõ ở ngoài cửa sổ, đột nhiên nảy sinh cảm giác mãnh liệt muốn nhảy xuống, nhưng ý thức của tôi nỗ lực nói với cơ thể, ngày mai trường nghỉ học, có thể tự tập đánh bài, hơn nữa tối hôm nay nhà ăn của trường có món chim bồ câu. Cho dù có những việc tươi đẹp như thế, cơ thể tôi vẫn từ từ bò ra ngoài cửa sổ dưới sự chỉ dẫn của sức mạnh vô hình nào đó. Não bộ của tôi ngừng làm việc như thể bị co rút. Tôi nghĩ là lần này chắc phải đi cùng cậu cùng bàn cho có bạn rồi, nhưng đột nhiên tôi nhìn thấy mặt đất phía dưới có một cánh cửa sắt, và phía trên cửa dựng lên rất nhiều những thanh sắt nhọn để phòng có người trèo qua. Tôi nói với cơ thể mình, xuống như thế này nếu mà bị mắc ở phía trên thì sẽ rất đau, nếu mà mắc vào những bộ phận khó xử còn đau hơn. Cơ thể của tôi do dự, tôi cảm thấy cơ thể mình bỗng nhiên tự mang một bộ não, suy xét và đo lường những mệnh lệnh mà não mình phát ra, vẫn may tốc độ suy ngẫm của bộ não kia tương đối chậm, trong quá trình suy ngẫm tôi đã bị bác dọn vệ sinh lôi xuống.

Từ sau đó, tôi không bao giờ dám lên tầng cao nữa, cũng không đến gần cửa sổ. Tôi nói với mọi người là mình mắc chứng sợ độ cao, nhưng sự thật lại trái ngược.

Ảnh hưởng của cái chết của cậu bạn cùng bàn đối với tôi kéo dài khoảng một năm. Trong năm đó, có những người đau buồn, như bố mẹ cậu, huấn luyện viên và người yêu cậu; Có những người không có cảm giác gì, như hầu hết các bạn học xung quanh tôi; Có những kẻ vui mừng, như người trước đó chỉ luôn đứng ở vị trí thứ hai trong các cuộc thi nhảy xa của trường. Nhưng tất cả những tâm trạng này sau một năm đều biến mất không còn dấu vết. Cuộc sống tựa như tàu hỏa kẹp chết một con mèo rồi vẫn kiên quyết tiến về phía trước không hề có bất kỳ thay đổi nào. Một năm sau, tất cả đều lắng xuống, kể cả truyền thuyết “viêm khùng chậu” và “bóng chuyện nam”. Minh tinh còn chẳng khác được, hướng hồ là hai người bình thường của thế gian.

Sau một năm, tôi phát hiện ra nếu nghĩ về cậu bạn cùng bàn, tôi chỉ có thể tĩnh xuống, nhắm mắt lại, nghĩ xa xôi hồi lâu mới nhớ được giọng nói và nụ cười của cậu. Nhưng mỗi lần cậu nói mấy câu, là trong đầu lại bị một âm thanh rất lớn phá vỡ, mở mắt ra dường như vẫn còn trông thấy bụi rơi xuống từ trần nhà.

Điều mà tôi muốn nói là, rất nhiều sự việc thường xuyên tự dưng bắt gặp hiện ra trong ý thức của tôi trước kia, bây giờ cần trải qua một khoảng thời gian ngâm ỉ.

Trước khi tốt nghiệp, tôi có quen một cô gái. Chúng tôi cuốn hút lẫn nhau, phát triển nhanh chóng. Chúng tôi đều hứa đến lúc có thể cưới được là cưới. Cô gái tên là A, nhưng khi yêu, tôi nhận thấy cô dường như rất hào hứng với những chuyện về cậu bạn cùng bàn với tôi khi còn sống, hào hứng hơn nhiều so với việc tôi tại sao mất tám ba ngày liền, đã làm những gì. Cuối cùng tôi cũng hiểu được, hóa ra A đã thích cậu bạn cùng bàn của tôi từ lâu. Điều này làm tôi rất khó lý giải, A là một cô gái rất thời thượng, như thể mỗi tuần đều đi Paris một chuyến, lúc nào cũng mua được quần áo và những đồ mỹ phẩm mới nhất trước khi hàng có mặt ở Thượng Hải, còn cậu bạn cùng bàn với tôi chẳng biết gì ngoài chuyện mình còn kém vận động viên cấp kiện tướng quốc gia mấy cm.

Nhưng A lại thích cậu bạn cùng bàn của tôi đến thế, điều này làm tôi rất khó chịu. Một mặt, tôi không hề lợi dụng lúc người khác yếu thế, hơn nữa tình hình lại là lợi dụng cái chết của người khác; Mặt khác, bỗng nhiên tôi thấy mình không hề hiểu được nổi tất cả những suy nghĩ và hành động của cô, tôi thậm chí không hiểu được tại sao cô lại có thể quan hệ với tôi một thời gian như thế, không lẽ thấy bói phán là cô nhất định phải tìm cái người ngồi chỗ này trong lớp.

Rất tự nhiên, chúng tôi chia tay không một lời trách móc. Khi chúng tôi đôi tình nhân không chút lãng mạn chia tay, ông trời còn thi vị cho rơi một trận mưa thu. Chúng tôi đều không mang ô, hình như còn nói mấy lời lưu luyến chia ly và những lời chúc giả dối.

Sau nhiều năm, dò tìm lại ký ức, phát hiện thấy ngày hôm đó chẳng còn đọng lại gì, chẳng còn lời nói nào

được ghi lại trong nếp nhăn của não bộ, nếu thực sự còn lưu lại gì đó, thì chỉ hiện được ra ba chữ, đó là “Dư Thu Vũ[1]”.

Và sau mưa thu, lại đến mùa đông hiu hắt, trong cơ thể chẳng có chút sức sống nào, tất cả sức lực dường như chỉ dùng để ỉnh tiếp tục sinh tồn. So với những loại động vật ngủ đông trong các hang động, chúng ta thật đau khổ.

Tôi thường hay ở bên cửa sổ ngắm hai người thích nhau vai kề vai đi qua, hoặc là đi mùa đông, hoặc là đi lấy nước nóng, thực khiến người ta không cam tâm. Bọn họ lại có thể đi đi lại lại ở ngoài trời khi nhiệt độ là âm mấy độ, mặc dù ở vùng phía nam trong phòng cũng chẳng lên được hơn không độ, nhưng dường như người nào cũng tràn đầy sức sống, thậm chí cả những người chưa yêu, mới chỉ có đối tượng thôi, cuộc sống cũng tràn đầy hy vọng. Tôi thật không thể hiểu nổi những người ấy mong mỏi gì, hay nói cách khác là ở đó tràn đầy những cái vớ vẩn gì.

Tôi cảm thấy có những lúc cái gọi là “tình yêu trên thế gian” đều như nhau hết, thậm chí tình cảm cũng như nhau. Một số người dạt dào tình cảm cũng chỉ là dùng cả cuộc đời để chứng minh điều đó hai mươi lần mà thôi. Còn về cái loại “như nhau” này rốt cuộc là như thế nào, có trời mới biết!

Lúc tôi hoàn hồn lại thì đã đến cửa chung cư Đại Vinh. Chúng tôi dường như có đôi chút lưu luyến không muốn rời khỏi cái khoang xe ấm áp. Căn phòng mà chúng tôi thuê cố nhiên là đẹp, ti vi cố nhiên cũng đẹp, nhưng nhiệt lượng mà ti vi tỏa ra trong phòng dường như không thể chống cự được cái giá lạnh này.

Vương Siêu nói: “Đi, xuống xe nào, thế này gọi gì là mùa đông, rõ là chưa đến. Thế này gọi gì là gió tây bắc, rõ là gió ấm.”

Đại ca Kiện bảo: “Không đến nỗi lạnh thế đâu nhỉ. Thế này là tương đối rồi, chắc là đóng băng rồi nhỉ.”

Vương Siêu nói: “Làm sao mà đóng băng được. Theo kinh nghiệm của tớ, thế này cùng lắm là năm độ. Bao nhiêu độ thì đóng băng nhỉ, hồi cấp ba tớ học rồi đấy, âm mấy độ ấy nhỉ?”

Đại ca Kiện bảo: “Nói vớ vẩn, thế gọi là băng khô.”

Vương Siêu nói: “Đúng đúng, là băng khô. Băng là do nước kết thành, không độ là đóng băng rồi. Còn băng khô là do cacbonic kết thành.”

Tôi nói: “Thế có phải là cứ đủ lạnh là cacbonic sẽ đóng hết thành băng khô rồi rơi xuống à? Nếu thế không phải là chúng ta được hít thở toàn oxy à?”

Vương Siêu gãi đầu bảo: “Đúng thế, nhưng hình như chỗ bọn mình chưa có băng khô rơi bao giờ. Nhiều nhất là đóng băng, ở dưới lòng có một cái hồ, cùng lắm là cả hồ bị đóng băng.”

Tôi bảo: “Thế không phải là biến thành ‘hồ Đóng Đình’ hay sao!”

Vương Siêu nói: “Không to bằng hồ Động Đình, không to bằng hồ Động Đình.”

Đại ca Kiện nói: “Ở Thượng Hải, lúc lạnh nhất, sông Hoàng Phố cũng đóng băng hết.”

Vương Siêu hỏi: “Sông Hoàng Phố có lớn không?”

Đại ca Kiện bảo: “Cậu không biết sông Hoàng Phố là gì à?”

Vương Siêu nói: “Không biết.”

Đại ca Kiện nói: “Sông Trường Giang cậu có biết không?”

Vương Siêu nói: “Biết, biết chứ.”

Đại ca Kiện bảo: “Sông Trường Giang chảy vào địa phận Thượng Hải thì gọi là sông Hoàng Phố.”

Tôi nói: “Đại ca Kiện, không phải thế, sông Hoàng Phố hình như chính là sông Hoàng Phố. Trường Giang là Trường Giang. Hoàng Phố hình như là một con sông chảy ra từ Thái Hồ.”

Đại ca Kiện nói với vẻ mặt rất nghiêm túc: “Cậu nhớ sai rồi, cái con sông chảy ra từ Thái Hồ mà cậu nói tên là sông Tô Châu, mấy hôm nay đang được khơi thông.”

Tôi co vào trong ghế ngồi và nghĩ về quan hệ giữa chúng.

Vương Siêu hỏi: “Thượng Hải lạnh thế cơ á?”

Đại ca Kiện đáp: “Tất nhiên, người ta đều trượt băng trên sông Trường Giang.”

Vương Siêu tiếp tục hỏi: “Sông Trường Giang chảy đến Thượng Hải là sắp đến cửa biển rồi mà còn đóng băng, thế thì phía Vũ Hán làm thế nào?”

Đại ca Kiện đáp: “Lũ lụt chứ còn gì nữa, trận lụt lớn năm kia cậu có biết không?”

Vương Siêu sờ đi sờ lại vô lăng xe, nghĩ ngợi hồi lâu và nói: “Không phải đâu, đại ca Kiện, lũ lụt xảy ra vào mùa hè chứ, tớ vẫn nhớ là mùa hè tớ đã quỳn góp tiền, tiền uống nước giải khát bố mẹ cho đều quỳn hết.”

Đại ca Kiện bảo: “Nghĩ kĩ lại xem, rốt cuộc là mùa hè hay mùa đông, khả năng là mùa ở chỗ hai bọn mình khác nhau. Ví dụ như bây giờ, Thượng Hải chắc vẫn đang ẩm áp.”

Vương Siêu và tôi cùng lúc đều trở nên mơ hồ.

Đại ca Kiện nói một mình: “Lạnh thật.”

Vương Siêu bảo: “Trong xe tớ có nhiệt kế đấy, xem xem bây giờ bao nhiêu độ rồi.”

Đại ca Kiện nói: “Tớ nghĩ là không độ.”

Tôi bảo: “Tớ đoán là phải dưới không độ.”

Vương Siêu nói: “Các cậu đều không có kinh nghiệm, năm độ.”

Vương Siêu lôi chiếc nhiệt kế từ thùng đồ phụ của xe ra, xem xét hồi lâu dưới ánh đèn xe, mặt xị ra bảo: “Không ngờ lại là mười lăm độ.”

Tôi nói: “Cậu có biết xem nhiệt kế không đấy! Đưa tớ xem nào.”

Tôi cầm qua xem một hồi lâu, nhưng hình như đúng là mười lăm độ.

Đại ca Kiện bảo: “Cậu lấy nhầm rồi thì phải, đây có phải là kẹp nhiệt độ không, là lần trước cậu đo đúng không?”

Vương Siêu nói: “Cậu cho tớ là xác chết đấy à, mười lăm độ. Đây chính là nhiệt kế, bây giờ đúng là mười lăm độ.”

Bỗng nhiên tôi thấy bên ngoài dường như không lạnh như trước đó nữa, khi này lạnh có lẽ là do tôi và đại ca Kiện mặc áo ngắn tay.

Đại ca Kiện bảo: “Xuống xe, xuống xe nào, đi xem bóng đá.”

Ba chúng tôi bước vào phòng, nhưng cảm thấy lạnh thật sự. Đại ca Kiện mở bếp ga, bật lửa lên, đem nhiệt kế hơ trên lửa một lúc lâu rồi cầm ra xem, vẫn là mười lăm độ, thế là nói âm lên trong bếp: “Qua xem này, qua xem này, tớ hơ trên lửa rất lâu mà nó vẫn là mười lăm độ.”

Tôi và Vương Siêu lười biếng đi đến, vừa đến bếp liền nghe thấy “đùng” một tiếng, nhiệt kế bị nổ. Tiếp đó, đại ca Kiện che mặt, đau đớn ngã xuống đất. Tôi và Vương Siêu nhìn nhau hoảng hốt. Tôi nói: “Lại phải đưa đi bệnh viện thôi.”

Vương Siêu nói: “Mau mau hồi xem.”

Tôi bước lên phía trước hỏi: “Đại ca Kiện, cậu không sao chứ?”

Đại ca Kiện đáp: “Không biết, chắc là bắn vào mắt rồi, tớ không mở được mắt ra.”

Tôi nói: “Không sao đâu, đưa cậu đi bệnh viện khám xem thế nào.”

Đại ca Kiện bảo: “Ừ, đỡ tớ một tí.”

Tôi đỡ đại ca Kiện dậy và bảo: “Đã bảo cậu đừng có nghịch lửa, giờ thì thế đấy, lại bị thương nữa rồi.”

Đại ca Kiện nói: “Tớ rõ là cảm thấy cái nhiệt kế đó có vấn đề.”

Tôi bảo: “Có vấn đề thì cậu kẹp vào nách mình là được rồi, dù sao cũng ba mươi mấy độ, cậu cứ phải hơ lên lửa làm gì! Mắt có mở được ra không?”

Đại ca Kiện đáp: “Không mở ra được, không mở ra được.”

Tôi nói: “Vương Siêu, đi bệnh viện thôi.”

Lần này cả chặng đường, Vương Siêu lái nhanh kinh khủng, tôi và đại ca Kiện đều thấy sợ. Bản thân Vương Siêu cũng rất căng thẳng, còn to tiếng quát chúng tôi: “Đeo bao an toàn vào.”

Tôi và đại ca Kiện đều lấy làm rất nghi hoặc, đang băn khoăn thì Vương Siêu lại lớn tiếng sửa lại: “Đeo dây an toàn vào.”

Chúng tôi buộc chặt mình lại. Vương Siêu vượt đèn đỏ liên tục mấy lần, cuối cùng cũng đến cổng bệnh viện. Chúng tôi xiêu xiêu vẹo vẹo tìm đến chỗ đang ký khám bệnh, bác sĩ hỏi: “Khám gì?”

Đại ca Kiện há miệng định nói thì bỗng nhiên buồn nôn, “ào” một tiếng nôn tuốt vào thùng rác bên cạnh.

Tôi nghĩ chắc đại ca Kiện bị mất suốt, cả chặng đường đều lắc lư chao đảo nên say xe rồi. Tôi đang định nói thì bác sĩ hỏi trước: “Có phải là ăn phải gì không, có bị đau bụng đi ngoài không, hay chỉ nôn?”

Tôi há miệng nói: “Không phải...”

Mới nói được hai chữ, tôi không nhịn được cũng nôn.

Tôi khẽ lau miệng rồi nói: “Thưa bác sĩ, thật ra...”

Vừa nói lại nghe thấy đại ca Kiện nôn. Tôi nhìn thấy rau cải xanh và thịt gà đại ca Kiện nôn ra, không nhịn được lại nôn tiếp.

Bác sĩ lắc đầu, nói với Vương Siêu: “Anh nói xem nào, tôi thấy chỉ còn anh nói được.”

Vương Siêu lắc đầu.

Bác sĩ hỏi: “Sao anh không nói?”

Vương Siêu ngậm chặt miệng, tiếp tục lắc đầu.

Bác sĩ bảo: “Không sao đâu, anh cứ nói đi.”

Vương Siêu ngấn nước mắt nhìn bác sĩ, đột nhiên quay đầu, “ào” một cái nôn đầy ra đất.

Tôi nghĩ Vương Siêu đã nôn từ lâu rồi, nhưng cứ ngậm ở trong miệng không nôn ra, trong người thấy buồn nôn, lại nôn ra đất thêm lần nữa.

Bác sĩ vô cùng lo lắng bảo: “Các anh như thế này là không ổn rồi, các anh không phải nói nữa, tôi biết rồi, để tôi gọi bác sĩ xuống. Các anh thế này gọi là ngộ độc thức ăn tập trung.”

Cuối cùng Vương Siêu cũng nói được sau khi đã nôn sạch sẽ, nhưng anh không tường thuật được sự việc kịp thời, chỉ chú ý đến mình, câu đầu tiên anh nói: “Mẹ kiếp, vốn cứ nghĩ là nhịn được. Thực ra tớ buồn nôn trước nhất, nhưng tớ không nôn ra, tự nuốt vào, trông thấy các cậu nôn đến mức đấy, lại nôn ra mất, mà nôn nhiều quá, không thể nuốt vào kịp.”

Nghe xong câu nói đó, tôi cùng đại ca Kiện và cả bác sĩ đều nôn.

Bốn người chúng tôi cứ thế nôn mười mấy phút, cuối cùng một bác sĩ điều trị chính cũng đến. Bác sĩ vừa nhìn mặt đất liền chau mày lại bảo: “Mau đi rửa dạ dày đi.”

Tôi nói một cách yếu ớt: “Không phải, chúng tôi đến chủ yếu để khám mắt.”

Bác sĩ nói: “Anh đã mất nhiều nước, bắt đầu nói mê rồi đấy.”

Vương Siêu nói: “Cái kia, cái người kia, người đang bị mất mắt ấy, mắt bị thương rồi, cần khám mắt.”

Đại ca Kiện cũng xen vào một câu rất đúng lúc: “Mắt bị thương rồi, mắt bị thương rồi.”

Bác sĩ nói: “Ngộ độc thức ăn cũng phải khám, nếu là một số loại vi khuẩn độc nào đó hoặc một loại độc khác, là rất nguy hiểm đấy. Nếu mất chịu được thì cố chịu một tí.”

Vương Siêu nói: “Không phải, chúng tôi không bị ngộ độc thức ăn.”

Bác sĩ hỏi: “Thế tại sao nôn đến mức như thế này?”

Vương Siêu đáp: “Chủ yếu là tại lái xe nhanh quá, say xe cả.”

Bác sĩ hỏi: “Ai là tài xế?”

Vương Siêu đáp: “Là tôi.”

Bác sĩ bảo: “Cậu có bản lĩnh thật, tự mình lái xe làm ỉn phát nôn.”

Vương Siêu nói: “Vẫn cần khám mắt gấp.”

Ông ta nói với bác sĩ cấp cứu: “Gọi bác sĩ Hồ bên khoa mắt.”

Sau đó quay người nói với chúng tôi: “Các anh lấy sổ khám bệnh lại đi.”

14. Chương 07 Phần 2

Ba chúng tôi đều cảm thấy đối phương vừa hôi vừa bẩn, đều vô thức cách ra rất xa. Trở lại phòng cấp cứu, tôi thấy vị bác sĩ khi này đã mang khẩu trang và găng tay. Tôi nói: “Chúng tôi chuyển thành khám mắt.”

Vi bác sĩ nói: “Tôi đã thông báo cho bác sĩ Hồ rồi. Công phí hay tự phí?”

Vương Siêu đáp: “Tự phí, tự phí.”

Bác sĩ hỏi: “Có cần làm phẫu thuật không? Có nằm viện không?”

Vương Siêu đáp: “Tôi làm sao mà biết được, kiểm tra xong mới biết.”

Bác sĩ nói: “Có khả năng khá nghiêm trọng, các anh cần chuẩn bị tiền đặt cọc để nằm viện và làm phẫu thuật.”

Vương Siêu hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

Bác sĩ đáp: “Đóng trước một nghìn đồng.”

Vương Siêu hỏi: “Các cậu có bao nhiêu tiền?”

Tôi nói: “Tớ không mang, để ở nhà rồi.”

Đại ca Kiện nói: “Tớ cũng không mang.”

Vương Siêu bảo: “Tớ mang năm mươi đồng.”

Bác sĩ nói: “Năm mươi đồng làm sao đủ để khám bệnh!”

Vương Siêu nói: “Xin lỗi, xin lỗi, ông khám trước ột tí.”

Bác sĩ nói: “Không mang đủ tiền thì không tiện khám bệnh đâu. Mấy hôm trước, có bệnh nhân không mang đủ tiền, phải làm phẫu thuật, phẫu thuật xong rồi, nhưng vì tiền mang theo chỉ làm được đến bước đó, nên không được khâu liền lại.”

Tôi nói: “Không thể thế được chứ, chưa khâu liền thì làm thế nào?”

Bác sĩ nhìn tôi một cái và nói: “Có vết thương thì cứ nằm thôi, đến bây giờ vẫn đang nằm đấy.”

Tôi nói: “Thưa bác sĩ, cứu tử phục thương quan trọng chứ.”

Bác sĩ nói: “Kính tế thị trường rồi.”

Vương Siêu nói: “Tiền tôi sẽ có cách, nhất định sẽ gom đủ cho ông.”

Bác sĩ bảo: “Những người nói như cậu nhiều rồi, nhưng chỗ chúng tôi có quy định rõ ràng.”

Tôi chỉ bốn chữ “Cứu tử phục thương” trên tường và nói: “Chỗ ông đã viết ‘cứu tử phục thương’ đấy thôi.”

Bác sĩ bảo: “Đúng thế, nhưng có viết ‘cứu tử phục thương miễn phí’ đâu.”

Vương Siêu nói: “Thôi được rồi được rồi, tiền tôi sẽ nghĩ cách, nhưng sao bác sĩ Hồ vẫn chưa đến nhỉ?”

Bác sĩ nói: “Đúng vậy, ông Hồ này chậm quá đáng, để tôi gọi điện thoại giục.”

Bác sĩ liền gọi một cú điện thoại giục vài câu, xong cúp máy và bảo: “Thực sự xin lỗi. Ông Hồ đang đánh bài với mấy bác sĩ khác, hôm nay chưa được ván nào. Ông Hồ nói lượt bài này đẹp, đợi chơi xong ván này sẽ qua.”

Đại ca Kiện nói: “Sao lại có chuyện làm bác sĩ như thế!”

Bác sĩ bảo: “Bệnh cũng phân nặng nhẹ gấp thường chứ.”

Đại ca Kiện nói: “Ông làm sao mà biết được bệnh của tôi nhẹ?”

Bác sĩ nói: “Cậu còn đang nói được đấy thôi.”

Đại ca Kiện nói: “Tôi bị thương mắt, chứ có bị thương mồm đâu.”

Bác sĩ nói: “Bác sĩ chỗ chúng tôi đều rất có đạo đức nghề Y. Nếu người đến không nói được nữa, chắc chắn sẽ có mặt trong vòng ba phút; Không đứng được, thì khoảng năm phút; Vẫn đứng nói chuyện được như anh, đợi một lúc thì có sao, cứ coi như là đang đợi xe cấp cứu đi.”

Nghe xong, đại ca Kiện suýt tức chết.

Vương Siêu nói vọng lên trên: “Gọi điện thoại cho viện trưởng Ngưu của các anh, nói tôi là bạn của ông ấy.”

Bác sĩ không tin hỏi: “Thế viện trưởng của chúng tôi tên là gì?”

Vương Siêu đáp: “Ngưu Ái Dân.”

Bác sĩ hỏi: “Anh tên là gì?”

Vương Siêu đáp: “Ông cứ nói với ông ấy, bố tôi là Vương Pháp, tôi là con trai, tên là Vương Siêu.”

Bác sĩ nói: “Nói vớ vẩn, bố anh là Vương Pháp. Tôi làm sao biết được bố anh là gì!”

Vương Siêu nói: “Trong mắt ông, đúng là chẳng còn pháp luật gì sất. Bảo viện trưởng của ông gọi cho tôi!”

Lúc này, bác sĩ Hồ mới lừ đừ đến, mặt hớn hờ tràn đầy gió mùa xuân, rõ ràng là đã được ván bài vừa xong.

Bác sĩ Hồ bảo đại ca Kiện nằm xuống. Thì đại ca Kiện lúng túng phát hiện ra là mắt mình đã mở ra được, nhưng may sao trên mặt còn găm mấy hạt thủy tinh vỡ, mới có vẻ không mất công đi. Sau khi làm sát trùng sơ sơ, ba chúng tôi rời khỏi bệnh viện.

Trên đường về thông thả, Vương Siêu nói: “Đại ca Kiện, cậu xem đấy, cậu ấy làm gãy chân cậu, tớ làm gãy tay cậu, tớ cứ tưởng là lần này cậu không chịu thua kém, tự mình làm mù một mắt của mình.”

Đại ca Kiện nói: “Đúng thế, vừa nãy tớ sợ chết khiếp, cứ nghĩ là mình mù thật rồi.”

Tôi nói: “Mấy tháng này cậu chưa hề kiện toàn qua, thế mà cũng gọi là đại ca Kiện.”

Đại ca Kiện nói: “Mỗi cái tên đều thể hiện nguyện vọng, không có nên mới cần mong ước. Từ nhỏ tớ đã rất xúi quẩy.”

Tôi cảm ơn Vương Siêu rồi hỏi: “Bố cậu làm gì?”

Vương Siêu đáp: “Bố tớ là trưởng cục công an.”

Tôi và đại ca Kiện giật bắn mình, nói: “Cục công an. Sao trước đây cậu không nói.”

Vương Siêu vừa đổi số xe vừa nói: “Chủ yếu là nói ra cũng chẳng hay ho gì. Tớ mà nói là bố tớ làm quan, bọn bạn cùng học thế nào cũng nghĩ tớ là con của tham quan. Lang thang ở bên ngoài mà nói ra, thì có mà cả đám đều đến nhờ nói giúp một tiếng thả anh em của họ ra.”

Đại ca Kiện bảo: “Đúng thế, làm quan tốt quá còn gì, làm quan là có chỗ kiếm tiền rồi.”

Vương Siêu nói: “Bố tớ là quan thanh liêm.”

Đại ca Kiện nói: “Có bảo là hề làm quan đều là tham quan đâu, cậu căng thẳng cái gì!”

Vương Siêu càng căng thẳng, nói: “Bố tớ mà là tham quan, tớ đã ra nước ngoài học để rửa tiền cho ông lâu rồi. Cậu xem, không phải là tớ đang ở trong nước đây à?”

Đại ca Kiện bảo: “Có nói cậu đâu, thanh niên.”

Cảnh vật ngoài cửa sổ từ từ lướt qua. Tốc độ này vừa thoải mái vừa an toàn. Tôi thấy mình đã già rồi, không ngờ tôi lại không thích tốc độ từ khi mình chưa học lái xe. Tốc độ này giống như tôi hồi nhỏ đi xe buýt, có thể để tôi suy nghĩ rất nhiều việc.

Về tới Đại Vinh, đến ti vi cũng không bật, chúng tôi đã ngủ mất. Lần này chúng tôi ngủ những hai ngày. Trong lúc ngủ, chúng tôi lần lượt tỉnh giấc rồi lại lần lượt ngủ đi. Tôi mơ rất nhiều, những giấc mơ đó xuất hiện lại rất nhiều lần trong cuộc sống hiện tại của tôi. Điều này cho thấy tôi là một người vô vị, sống một cuộc sống không hề mới mẻ. Tôi còn nhớ được quang cảnh những giấc mơ đó của mình...

Một mình tôi chạy đến chỗ giáp ranh giữa phía bắc đất nước và Liên Xô, bên cạnh là đường ống dẫn dầu rất lớn. Đây là một con đường xe đi được cả hai chiều, xung quanh toàn là tuyết, nhưng thật kỳ quặc trên đường không có một chút tuyết đọng nào. Ở chỗ cách một trăm mét bên trái đường, có một khoảng rừng lớn cây không có lá, trên cây cũng toàn là tuyết, nhưng trên một trăm mét đến khoảng rừng đó lại có cỏ xanh, kỳ lạ là cũng không hề có tuyết đọng. Tôi không ngừng chạy vù vù trên đường, cứ chốc chốc lại nhìn khoảng rừng phía bên trái. Rừng cây mọc suốt lên trên dốc, mà dốc núi tuyết trắng xóa đều như thể miếng bánh ga tô kem được chia sẵn. Một đoàn tàu âm âm chạy qua đường ray trên núi. Trong mơ, tôi chỉ biết chạy, không hề nghĩ ngợi đến vấn đề hiện thực là đường sắt không đặt ở đường bằng mà lại đặt trên núi. Tôi chạy cho đến khi mặt trời từ từ xuống núi, cảnh vật không hề thay đổi ở xung quanh dần dần tối đi. Những cái xe vận tải khổng lồ qua lại không hề làm tôi sợ hãi, bọn chúng dường như chẳng nhanh hơn tôi được bao nhiêu. Tôi chạy trên đường xe không hề áy náy, trước mặt lao đến rất nhiều xe ca quân đội màu xanh lá cây, phía sau xe chở đầy vũ khí rất lớn, đều là những cỗ pháo chia thẳng lên trời. Trên rất nhiều cỗ pháo có ghi dòng chữ “Đạn[2] hidro, bắn nhẹ cẩn thận”, đồng thời phía dưới còn có viết tiếng Anh “LIGHT EGG, LIGHT PUT”. Lúc mặt trời từ từ xuống núi, xung quanh bỗng sáng bừng lên.

Lúc này, mặt trời nói một câu: “Thật ngại quá, tớ quên mất bây giờ là giữa ngày, tớ không nên xuống núi.”

Tôi không thèm để ý, tiếp tục chạy nhanh về phía trước, không hề mệt mỏi chút nào.

Bỗng nhiên, tôi chạy đến một nơi mọc đầy nho và dây leo. Ở đó xuất hiện một cô gái xinh đẹp mặc áo trắng. Tôi hỏi: “Em là người bên Liên Xô à?”

Cô gái đó đáp: “Không, chúng em còn cách đó xa. Chúng em ở Tulufan, anh nhìn sa mạc này.”

Tôi quay đầu nhìn, nhưng vẫn là biên giới Liên Xô, xung quanh vẫn là rừng tuyết và đường ống dẫn dầu.

Cô gái nói: “Nào, em đưa anh đi ăn những thứ ngon. Anh có mệt không?”

Trong lúc nói chuyện, tôi vẫn chạy rất nhanh. Nhưng tôi không nhớ nổi cô gái làm thế nào mà luôn đối mặt trò chuyện với tôi.

Cuối cùng chúng tôi đến trước một cái bàn rất lớn. Trên bàn có rất nhiều đồ ăn ngon, có món đùi rất thơm của các loại động vật và các loại hoa quả tôi thích, còn có nho phết pho mát, quả to như trái dâu tây và táo, quả to như dưa hấu. Điều này làm tôi rất nóng lòng muốn trông thấy dưa hấu loại quả mà tôi ưa thích to đến như thế nào. Cô gái nhẹ nhàng dựa vào vai tôi.

Tôi nói: “Cô em, dừng thế, chúng ta vừa mới quen nhau.”

Cô gái rời tôi ra.

Tôi nói: “Cô em, đừng thế, đã làm thì phải làm đến cùng chứ.”

Cô gái lại dựa vào vai tôi.

Suốt cả quá trình, tôi vẫn cứ không ngừng chạy quanh bàn.

Đường ống dẫn dầu, núi tuyết, sa mạc, nho, dây thanh đăng, xe ca, vũ khí, rừng cây, đường cái và cả gương mặt mặt trời, tất cả xung quanh đều không ngừng lóe ra trong tầm mắt tôi.

Tôi cầm một chiếc đèn gà rất lớn, đưa lên miệng vừa định gặm một miếng thì tỉnh giấc.

Tôi mơ giấc mơ này từ khi còn rất nhỏ, mơ đến tận khi Liên Xô biến thành Nga vẫn không thôi.

Vẫn còn một giấc mơ về chuyện tôi lái xe ở Thượng Hải, bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều người nói với tôi: “Anh có biết nơi gọi là Deribale ở đâu không?” Đến bây giờ tôi vẫn không hiểu người ta hỏi tôi câu hỏi đó như thế nào khi tôi đang lái xe, nhưng tóm lại là đã hỏi rồi. Tôi đáp là đến quảng trường Nhân Dân ở đâu tôi cũng không biết, huống hồ là Deribale.

Trong chốc lát họ bỗng biến thành những hòa thượng mặc áo cà sa, nói với tôi: “Thượng Hải có một con đường rất nhỏ, gọi là đường Deribale, con đường này ngắn đến mức chỉ có vài trăm mét. Vào đường khoảng tám mươi mét là có một căn nhà nhỏ, căn nhà nhỏ đó ở trên lề bên phải, đó là văn phòng đại diện của Deribale tại Thượng Hải, bên trong có một bệnh nhân tên là Deribale. Chúng tôi đã ninh một bát canh gà, anh mang bát canh gà này đến cho Deribale, bệnh của Deribale sẽ khỏi được. Nếu không, hừ hừ.”

“Hừ” xong mấy cái, không thấy người đâu nữa, còn tôi đang ở bên ngoài cửa văn phòng đại diện Deribale. Cửa rất bé, chỉ có một cánh, nhưng cửa và hành lang nhô ra so với các kiến trúc xung quanh đến mười mét, và bốn bên đều là các cửa hàng khắc chữ. Tôi nghĩ quanh đây có nhiều người cần khắc chữ vậy sao? Xuyên qua hành lang dài mười mét là một phòng họp, xuyên qua phòng họp là vào trong một công viên vườn của Tô Châu. Lúc tôi vào lại phòng họp, phát hiện thấy có một người nằm ở bên trong. Người này nói với tôi: “Anh đến chậm một bước rồi, tôi đã chết rồi, anh sang cửa hàng bên cạnh khắc chữ vào bia mộ cho tôi đi.”

Tôi vào cửa hàng bên cạnh, hỏi ông chủ: “Ai là Deribale?”

Ông chủ cửa hàng nói: “Chỗ chúng tôi tất cả mọi người đều tên là Deribale.”

Tôi nói: “Tôi cần khắc cái chữ này.”

Chủ cửa hàng nói: “Lại là một kẻ khắc chữ.”

Nói rồi đưa cho tôi một viên đá to như khung kính, sau đó lấy ra một cuốn kinh thư dày đến một nghìn trang và nói: “Anh xem trước một lượt, xem xong một lượt nhất định phải đọc thuộc lòng được, sau đó khắc toàn bộ nội dung lên viên đá này, khi khắc xong canh gà không được nguội. Nếu không, người trên thế giới này đều chết hết.”

Trong chốc lát, tôi đã ở chính giữa một trung tâm thể dục rất lớn. Mọi người xung quanh đều bình tĩnh nhìn tôi, nói: “Anh là người duy nhất đại diện cho trái đất, chỉ cần anh làm việc này thành công, tất cả mọi người trên trái đất đều được sống. Nếu anh không thành công, thì tất cả chúng tôi đều chết sạch.”

Tôi mở trang đầu tiên ra, thì thấy nội dung dòng đầu tiên của trang đầu tiên không ngờ lại là: “Phật pi như, lí thông dĩ, cử thị dư, cơ nhược tất.”

Cả hơn nghìn trang đều là nội dung như thế. Đầu óc tôi bắt đầu mơ hồ.

Tôi cứ mơ hồ như thế trong giấc mơ đó, mơ đến lúc mồ hôi toát đầy đầu. Nhưng thật kỳ lạ, cơn ác mộng này chưa bao giờ làm tôi tỉnh giấc. Suốt cho đến khi cuối cùng tôi cũng viết xong bốn chữ Deribale trên đá, tất cả xung quanh mới trở lại bình thường.

Tôi có ý định tìm kiếm ý nghĩa sâu sắc mà giấc mơ chứa đựng, có khả năng là phản ánh cảnh tượng khi loài người đấu tranh với các sinh vật ở hành tinh khác, hoặc là ngầm thể hiện một số hàm ý nào đó của Phật giáo. Nhưng cuối cùng tôi phát hiện ra, giấc mơ này thường xuất hiện sau khi giáo viên ngữ văn bắt chúng tôi học thuộc lòng và viết nhầm bài khóa.

* * *

[1] Nghĩa là: cơn mưa mùa thu rơi rớt lại. Tên của một nhà văn, học giả đương đại nổi tiếng của Trung Quốc

[2] Trong tiếng Trung, “trứng gà” đồng âm với “đạn”, động từ “bắn” cũng có nghĩa là “đặt”, “để”.

15. Chương 08 Phần 1

Mà cảnh trong các giấc mơ của tôi chẳng có nét mới, đều là tiếp diễn hai kịch bản này. Từ khi tôi rời trường, giấc mơ Deribale rất ít khi xuất hiện, thay vào đó, mơ ngày càng nhiều về giấc mơ trước.

Lần này tôi ngủ suốt cả ban ngày, trong thời gian đó, tôi tỉnh giấc ba lần. Nói một cách chính xác, là tỉnh giấc vì đói. Vì Vương Siêu lái xe quá gấp, làm chúng tôi nôn sạch cả bữa tiệc thịt gà hoành tráng mà khó khăn lắm mới được ăn. Tôi nghĩ, chuyện này thực sự ứng nghiệm với câu nói “thứ đáng thuộc về ai là của người ấy”. Con gà vốn là do đại ca Kiện vừa đối trá lừa lọc mà có, lúc chế biến cũng đối trá lừa lọc, ăn vào chưa đầy một đêm đã nôn tuốt ra. Xem chừng đúng là không thể ăn những thứ không nên ăn, không thể lấy những thứ không nên lấy, lấy rồi cũng sẽ bị quả báo thôi. Tất nhiên, điều này hình như chỉ đúng với dân thường.

Mỗi một lần tỉnh giấc tôi đều ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, một lần là ban ngày, một lần là hoàng hôn, một lần là buổi tối. Đó là khoảng thời gian ba bữa ăn trong một ngày của chúng tôi, tôi đoán là dạ dày tôi đã đánh thức não bộ của mình. Nhưng tôi thấy tỉnh dậy rồi thì cũng vẫn đói thôi, vì hai bọn họ chưa tỉnh. Còn họ cũng muốn tỉnh dậy nhưng nghĩ như tôi nên lại ngủ tiếp. Thật là “Mọi người đều ngủ riêng mình thức, thường khiến anh hùng lệ đầm khăn”.

Lúc tôi tỉnh giấc vào ban ngày có nhìn bóng cây rung rinh, bên ngoài cửa sổ có tiếng cười đùa vui vẻ. Lúc hoàng hôn nghe thấy toàn tiếng chuông xe đạp, tôi còn ngửi thấy mùi vịt rừng rất thơm, chắc là hàng xóm sát vách đang nấu cơm. Trong mùi thơm như thế, tôi nhanh chóng ngủ thiếp đi, tất nhiên, cũng có khả năng là rơi vào trạng thái hôn mê. Còn buổi tối, tôi thấy sao mà tuyệt vọng và lạnh giá đến thế. Tôi nghĩ, cho dù thế nào, hay là cũng nên tìm một kẻ khác giới, có thể vai kề vai đi cùng nhau, bàn tán sự đời, nói chuyện phiếm. Nhưng tôi nghĩ, chuyện này đành bỏ qua vậy, xem tình thế lúc này, tạm thời chỉ nuôi được một con thỏ, đến chó mèo cũng không thể nuôi được nữa là người.

Có một khoảnh khắc, tôi nghe thấy tiếng “đạchạchđùng” bên ngoài cửa sổ. Giữa lúc nửa thức nửa tỉnh, tôi cảm thấy xung quanh rất tập nập, mùi vị nướng không ngớt bay đến. Đại ca Kiện và Vương Siêu đều tỉnh dậy trong mơ hồ.

Phản ứng đầu tiên của Vương Siêu là phía dưới lầu mới mở một tiệm vịt quay. Đại ca Kiện đi đến bên cửa sổ một cách khó khăn, thò đầu ra nhìn một cái, hét to một tiếng: “Tổ đập.”

Vương Siêu nhào qua, giữa chừng còn hỏi: “Đập gì mà đập, có phải là đang có hoạt động quảng cáo không, ăn không mất tiền phải không?”

Vương Siêu xông đến trước cửa sổ, thò đầu ra nhìn một cái, cũng hét to một tiếng: “Tổ đập.”

Tôi hỏi: “Làm sao thế?”

Vương Siêu đáp: “Cháy rồi.”

Tôi bò dậy hỏi: “Ở đâu, ở đâu?”

Vương Siêu nói: “Cái cửa hàng tạp hóa ở dưới lầu cháy rồi.”

Phản ứng đầu tiên của tôi là sau này biết mua đồ ăn ở đâu đây.

Đại ca Kiện đề nghị chúng tôi xuống dưới lầu xem thế nào. Nhưng Vương Siêu thấy góc độ quan sát ở trên lầu tương đối tốt, ở bất kỳ cuộc thi đấu hoặc buổi diễn ca nhạc nào, đây đều là vị trí giá vé đắt nhất, trong rạp chiếu phim đây cũng là góc độ mà mọi người thích nhất.

Đại ca Kiện không tán thành, khoác tạm quần áo xong liền xuống dưới nhà xem. Tôi và Vương Siêu nằm bò trên ban công, tôi hỏi: “Cháy lúc nào ấy nhỉ?”

Vương Siêu đáp: “Tớ cũng không biết, tớ cũng tỉnh dậy vì cháy đấy chứ.”

Tôi hỏi: “Thế xe cứu hỏa khi nào đến?”

Vương Siêu không đáp, tiếp tục nhìn. Tôi muốn xem xem rốt cuộc mấy giờ, nhưng tôi phát hiện ra thật không ngờ cả căn phòng không có vật gì có thể biết được thời gian. Chỉ có thể khẳng định rằng bây giờ đang là đêm, nên không có cách nào phán đoán được qua ánh sáng mặt trời. Cảm giác này làm cho tôi thấy toàn thân bứt rứt không yên. Điều này cũng giống như trong cửa hàng không có nhà vệ sinh làm cho khách hàng cảm thấy khó chịu vậy.

Lúc này, Vương Siêu lên tiếng nói: “Cậu tìm gì?”

Tôi đáp: “Tìm đồng hồ.”

Vương Siêu hỏi: “Tìm đồng hồ làm gì?”

Tôi đáp: “Tớ muốn biết thời gian bây giờ.”

Vương Siêu bảo: “Lấy đâu ra đồng hồ, chưa mua, biết đại khái là được rồi.”

Tôi hỏi: “Thế bây giờ khoảng mấy giờ?”

Vương Siêu bảo: “Nhìn trên đường không thấy có xe cộ gì nữa, tức là đã qua mười giờ rồi, nhưng mà trời chưa sáng, người bán bánh màn thầu bên đường chưa đến, tức là chưa đến năm giờ, khoảng từ mười giờ đến năm giờ.”

Tôi nói: “Tớ muốn biết chính xác cơ.”

Vương Siêu bảo: “Cậu không phải vội đi làm, biết thời gian để làm gì?”

Tôi nói: “Ngủ lâu quá, toàn thân khó chịu, cứ muốn biết thời gian.”

Vương Siêu nói: “Thế thì chỉ có trời mới biết.”

Vừa dứt lời, cửa sổ trên tầng “bình” một cái mở ra, một tiếng con gái quát lên: “Nhà nào còn đốt pháo vào cái lúc hai rưỡi giữa đêm thế, có để cho người ta ngủ hay không hả, tao đập mười tám đời tổ tông nhà nó... Ôi, bố nó ơi, cháy rồi.”

Vương Siêu bảo: “Cậu xem, trời lên tiếng rồi, hai rưỡi nửa đêm.”

Tôi vô cùng bình tĩnh, đem một cái ghế ra để cùng xem hỏa hoạn. Thế lửa to dần lên, ánh lửa đã chiếu được vào trong nhà, thỉnh thoảng còn có những đốm tàn lửa bay lên, cao hơn cả chúng tôi. Đã có rất nhiều người tập hợp phía dưới lầu, rất nhiều đàn ông trung niên chỉ mặc áo may ô và quần đùi. Hỏa hoạn hơn lũ lụt chính ở điểm này, hỏa hoạn chỉ cần bò từ giường dậy, chẳng cần mặc thêm quần áo gì là có thể đứng bên lề ngắm được, nhất là vào mùa đông, đi qua bãi lửa càng ấm áp, rung động lòng người, hơi ẩm sục nước tỏa ra, đúng là nơi lí tưởng để dân thành phố nghỉ ngơi tránh rét.

Cháy khoảng mười phút, đã có hơn trăm người vây xung quanh, bây giờ tôi mới biết trong cái tòa nhà đơn độc này còn có không ít người ở. Tôi cứ nghĩ từ sau trận cháy nổ đó ở đây không còn người ở nữa, nhưng xem chừng bây giờ nhân lực rất hùng hậu. Mà ngẩng đầu nhìn lên, còn thấy rất nhiều những cặp lỗ mũi tìm kiếm tri thức đang hướng về phía chúng tôi, tiếng người nói chuyện bốn chung quanh rõ ràng đã át cả tiếng lửa cháy. Con người lại một lần nữa chiến thắng tự nhiên.

Vương Siêu bỗng hỏi tôi: “Đại ca Kiện đâu?”

Tôi đáp: “Chắc ở trong đám đông, tìm xem.”

Vương Siêu nói: “Khi này lúc cậu nhìn lên trời, tớ tìm mãi rồi, không có. Đại ca Kiện mặc một cái áo màu xanh lá cây đi xuống, rất dễ tìm.”

Tôi bảo: “Cậu tìm kỹ đi, thử tìm trong góc xem, có lẫn vào cây đông thanh không?”

Vương Siêu đáp: “Làm gì có chuyện, cậu xem xung quanh sáng thế này, tớ tìm thế nào cũng không thấy.”

Tôi nói: “Thôi rồi, liệu có phải là xúc động quá, đi quá nhanh, ngã ở cầu thang rồi không?”

Vương Siêu nói: “Có khả năng, mau xuống xem.”

Bỗng nhiên, đại ca Kiện khập khiễng bước từ ra từ lối cầu thang.

Vương Siêu nói: “Tốc độ ‘nhanh’ quá.”

Tôi nói: “Đúng thật, nếu không hôm đó cầm có con gà làm sao cũng để người ta túm được. Cậu ấy lúc nào cũng cho là mình khỏi rồi, cậu xem, khỏi cái con khỉ.”

Chúng tôi thấy đại ca Kiện đi một vòng xung quanh đám đông nhưng không thấy có khe hở nào chui vào được, lại đứng lên phía bên trồng hoa, phát hiện ra mình chỉ nhìn thấy được một đám đầu đen chen chúc, lại leo xuống, đứng yên ở đó chẳng có phương kế nào.

Vương Siêu bảo: “Anh chàng này nhìn là biết chưa đi xem diễn ca nhạc bao giờ. Không có cách nào đâu, chui vào thế nào được, cậu xem vị trí của chúng ta tốt biết mấy, VIP ROOM.”

Tiếng xe cứu hỏa từ xa đến gần, lại từ gần ra xa. Xem chừng cái này không phải là xe cứu hỏa mà chúng tôi gọi. Mọi người trong lòng như lửa đốt. Đúng thật là làm người cả đời có mấy lần được trông thấy xe cứu hỏa dập lửa.

Quả nhiên, phía dưới lầu bắt đầu có người cần nhàn: “Xe cứu hỏa sao vẫn chưa đến nhỉ, không đến mau lửa tắt mất thì làm thế nào?”

Sau đó là một loạt những lời phụ họa chỉ trích cục cứu hỏa.

Rốt cuộc, cái xe cứu hỏa lạc đường đó cũng tìm ra phương hướng và xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Quần chúng tự phát đồng loạt giãn ra, mọi người đều nhìn chăm chăm vào chiếc xe cứu hỏa, muốn xem xem dập lửa rốt cuộc là như thế nào, ánh mắt tràn đầy sự thành kính, chỉ còn thiếu mỗi nước một vị đại biểu quần chúng xông lên, nước mắt ngẹn ngào và nói: “Mọi người dân đều đang mong chờ các anh.”

Sau khi xe dừng hẳn, mấy nhân viên cứu hỏa nhanh chóng nhảy xuống, viên chỉ huy xông lên trước xem xét tính chất của vụ hỏa hoạn, những người khác nhanh chóng rút súng cứu hỏa ra, vừa bê vừa xông lên phía trước.

Chúng tôi ở bên trên nhìn thấy rõ mồn một, đúng là khiến người ta phải nín thở. Đây, là một trận độ sức giữa con người và thời gian, cũng là một trận độ sức giữa con người và tự nhiên, quan binh đội cứu hỏa của chúng ta bắt buộc phải giành giật từng giây, từng phút, chậm một bước là lửa sẽ tự tắt mất, chúng tôi dường như nghe thấy được cả tiếng tim đập của mọi người.

Cửa hàng tạp hóa đã bị thiêu hủy hoàn toàn, hiện trường chỉ còn một đám lửa, mà ngọn lửa đang trên đà yếu dần. Mọi người đều không dám thở mạnh, sợ làm lửa tắt mất. Bởi vì không còn lò sưởi lớn tự nhiên nữa, tôi và Vương Siêu xem ở trên lầu bắt đầu hơi lạnh. May sao đã diễn đến khúc ca trào sau cùng, gần đến phần kéo màn rồi. Chúng tôi chịu đựng giá lạnh, tiếp tục chăm chú xem.

Trong chớp mắt, nhân viên cứu hỏa đã xông đến trước đám lửa, vừa định mở súng nước, bỗng từ đám đông xông ra một bà cụ, bê một chậu rửa mặt đựng nước, kêu to: “Dập lửa nào, dập lửa nào.”

Người đứng gần nhất định ngăn lại, nhưng không kịp, bà cụ đã hắt nước ra, đúng là nước đã đổ đi rồi thì khó mà thu lại được. Mọi người đều đau khổ nhắm mắt lại. Tất cả xung quanh dường như ngừng đọng.

Chỉ nghe thấy một tiếng dài... “Phù...”, lửa tắt rồi.

Mọi người nhìn bà cụ thù hận. Bà cụ thu cái chậu rửa mặt lại, quay người chạy về. Mọi người vẫn còn thần thờ, bỗng một kẻ học thức uyên bác nói to: “Chắc chắn là bà ấy về lấy nước tiếp rồi, mọi người canh cẩn thận, đừng để bà ấy vào.”

Có người hỏi: “Bà già ở đâu ra thế nhỉ?”

Còn có người nói: “Đây đúng là làm mất trật tự trị an, cần báo cảnh sát.”

Lại còn có rất nhiều người phụ họa theo: “Phải báo án, vụ này tuyệt đối phải báo án, đây thực sự ảnh hưởng nghiêm trọng đến công tác của nhân viên cứu hỏa, gọi 110 mau!”

Chỉ huy của đội cứu hỏa chống nạnh xua tay, hét lớn: “Báo cái gì mà báo, người nào còn nói báo sẽ bắt luôn người ấy. Nếu mà ai cũng như thế, lửa đã được dập tắt rồi, chúng tôi cũng không cần xuất quân nữa.”

Mọi người bắt đầu cầu xin tới tấp, ý chủ yếu là lửa vẫn còn có khả năng cháy lại, vì an toàn, cần phải dập tắt triệt để, mà dù sao xe cứu hỏa cũng đến rồi, cũng nên hoạt động một tí.

Cuối cùng đội cứu hỏa quyết định phòng trừ tai họa ngầm, diệt cỏ phải diệt tận gốc, tiến hành dập lửa triệt để, không để lại một tàn lửa nào. Giây phút vòi rồng cứu hỏa được mở ra, dân chúng reo hò náo nhiệt, vỗ tay tán thưởng. Dưới uy lực của cột nước cao áp, không phải nói tàn lửa, đến cả đám tro tàn của cửa hàng tạp hóa cũng chẳng còn. Sau một trận xối, đám tro tàn đó đã bị xối tan.

Quan binh cứu hỏa thu quân trong tiếng vỗ tay của dân chúng.

Chưa đầy mười giây, đám đông đã giải tán. Ngày hôm sau còn phải đi làm chứ! Trên mặt đất còn sót đầy vỏ hạt dưa. Tôi nói: “Cậu nhìn xem, bây giờ dễ tìm đại ca Kiện rồi, người còn lại chắc chắn là cậu ấy.”

Quả nhiên, chỉ còn một mình đại ca Kiện ở lại hiện trường, từ từ di động về phía cầu thang.

Tôi và Vương Siêu đóng cửa sổ lại, nằm xuống giường.

Tôi nói: “Tớ không ngủ được.”

Vương Siêu bảo: “Còn ngủ làm sao được chứ, ngủ hai ngày rồi còn gì.”

Tôi nói: “Tớ đoán bây giờ phải ba giờ rồi.”

Vương Siêu nói: “Muốn ăn gì cũng phải chờ đến lúc trời sáng. Bây giờ làm gì có chỗ nào có đồ ăn. Mẹ kiếp, đám gà ngon lành hôm qua ăn vào, nôn ra sạch.”

Tôi bảo: “Là hôm kia ăn, tớ chỉnh lại một tí.”

Vương Siêu nói: “Ừ. Cứ như tiếp tục thế này, thế nào cũng ba cao. Bố tớ chính là ba cao, huyết áp cao, mỡ trong máu cao, còn cái gì đó nữa cũng cao.”

Tôi nói: “Bố cậu chắc chắn là ăn uống tốt hơn cậu. Bố cậu không quản cậu à?”

Vương Siêu đáp: “Quản, sao lại không quản, tháng nào cũng cho tiền.”

Tôi nói: “Đúng thế, chiếc Santana mà cậu đi không trả lại cho bố cậu à?”

Vương Siêu bảo: “Nó vốn là để ẹ tớ đi, hoặc có những lúc bố tớ xuống nông thôn thì dùng. Sau này cục cấp cho ông một chiếc Audi khác, hơn nữa bây giờ mẹ tớ cũng chưa có bằng lái, thế là tớ đi thôi.”

Tôi hỏi: “Thế thầy cô bạn bè trong trường cậu nói thế nào?”

Vương Siêu bảo: “Cái này có gì lạ lắm đâu chứ, chẳng có ai để ý chuyện đi Santana cả. Bản thân tớ còn như bị thần kinh, rất ít khi lái vào trong trường, thường đỗ ở bên ngoài trường. Với cả mới đi được có vài ngày! Chuyện này thì có là gì đâu chứ, bốn đóa kim hoa đẹp nhất trường bọn tớ, cậu biết không, một trong số đó đi cái Roll_royce 328, cậu có biết 328 là gì không? Sáu xi lanh, lượng thải ba lít, cực nhanh, làm xong thủ tục phải gần một triệu đấy.”

Tôi nói: “Nhà người ta thật lắm tiền.”

Vương Siêu nói: “Lắm tiền cái con khỉ, mẹ nó còn bị giảm biên chế kia.”

Tôi hỏi: “Thế làm thế nào mà đi được cái ba gì tám cơ chứ?”

Vương Siêu đáp: “Tớ không biết, tóm lại là ghê hơn tớ nhiều. Tớ cũng thích lái cái xe đó, để ột con nhóc lái cái xe nhanh thế thật là lãng phí. Tớ chưa bao giờ được lái cái xe nhanh như thế, cái Audi của bố tớ lượng tải là hai trăm bốn, không đã.”

Tôi hỏi: “Cái xe nhanh thế người ta có lái được không?”

Vương Siêu đáp: “Không lái được, không phải là mấy hôm trước vừa đâm xe đấy thôi! Nghe nói phải chở đến Thượng Hải để sửa, phải sửa mất hơn bốn trăm nghìn, còn không có linh kiện, phải đặt từ Đức, ít nhất cũng cần nửa năm để sửa. ”

Tôi hỏi: “Thế người thì sao?”

Vương Siêu đáp: “Mẹ nó, thế mà không chết. Nhưng xe của người ta tính an toàn cao. Nếu mà là xe của bọn mình, chắc là chết rồi, không chết cũng bị thương nặng. Có đệm khí an toàn đúng là tốt thật.”

Tôi hỏi: “Thế không phải là cô nhỏ đó không có xe đi nữa à?”

Vương Siêu đáp: “Có chứ, có điều ông chủ có mở hãng buôn xe đâu, ột cái Roll_royce là tốt lắm rồi. Không có xe khác, nên tạm thời cho cô nàng một cái xe của công ty, cô nàng còn sống chết không chịu đi cơ.”

Tôi nói: “Tốt xấu gì cũng đỡ dính mưa, sao không đi chứ.”

Vương Siêu bảo: “Điều này rất đơn giản, nuôi đàn bà cũng giống như nuôi chó, chó chỉ cần được ăn xương dính thịt là không thích quay lại ăn cơm chó liền.”

Tôi nói: “Không giống nhau, đói xem có phải ăn không?”

Vương Siêu nói: “Đúng thế, không phải là cô nàng cũng nhận cái xe rồi đấy thôi, có điều người không được hoạt bát như trước nữa, mà còn chẳng bao giờ lái vào trong trường, toàn đỗ ở cạnh trường. Cô nàng không giống tớ, đỗ trước cửa khách sạn nhà người ta, mà đỗ thẳng trên đường, chỉ riêng lỗi đã bị cảnh sát lôi đi tới ba lần.”

16. Chương 08 Phần 2

Tôi hỏi: “Thế rốt cuộc là cái loại xe chết tiệt gì, mà cô nàng không thích đi đến mức đấy?”

Vương Siêu bảo: “Thôi đừng có ép tớ nữa, giữ cho tớ một tí thể diện.”

Tôi nói: “Là Santana à? Thế chả tốt quá còn gì? Tớ cứ tưởng là tắc xi kia.”

Vương Siêu xị mặt ra bảo: “Còn không phải là kiểu Santana của tớ đâu, là Santana 2000, cao cấp hơn của tớ một tí.”

Lúc này, rốt cuộc đại ca Kiện cũng đi đến, vừa mở miệng đã hỏi: “Cái gì mà Santana 2000? Có phải là cái xe của General Motor Thượng Hải mới ra mà tớ thấy trên quảng cáo không? Kiểu xe này tốt phết đấy, sao, Vương Siêu, cậu định đổi lên kiểu xe đó à? Oách thật, thế thì bọn tớ cũng oai lây với cậu tí chút nhĩ.”

Tôi và Vương Siêu cùng thở dài, đúng là nam nữ có khác biệt, cái khẩu hiệu nam nữ bình đẳng không biết đã hô bao nhiêu năm rồi, xem chừng không thể làm được chuyện bình đẳng với phụ nữ, còn khó lắm.

Đại ca Kiện nói rất hưng phấn: “Khi nãy các cậu có thấy không, lửa...”

Tôi bảo: “Bọn tớ nhìn thấy rõ hơn cậu nhiều.”

Đại ca Kiện nói: “Thật không biết làm sao lại xảy ra cháy được. Đói quá đi mất, lại còn không ngủ được.”

Tôi bảo: “Đại ca Kiện, cậu đừng có xen ngang, tớ đang nghe Vương Siêu nói chuyện một trong bốn đóa kim hoa của trường cậu ấy đây.”

Đại ca Kiện hỏi: “Có đẹp không?”

Vương Siêu đáp: “Đẹp, đẹp, đúng là đẹp, hơi giống Lý Gia Hân.”

Đại ca Kiện nói: “Lý Gia Hân ấy à, đẹp, đẹp, đúng là đẹp. Sao, cậu định theo đuổi cô ấy hả? Tớ ủng hộ, tớ bây giờ vẫn đang tàn tật, theo đuổi không được, thằng kia cũng đừng có hi vọng, chỉ có trông chờ cậu tán về. Bọn tớ không sờ, chỉ nhìn thôi cũng được.”

Vương Siêu thở dài: “Tớ làm sao mà được.”

Đại ca Kiện bảo: “Làm sao mà không được, cậu xem, cậu người cũng không xấu, bây giờ lại còn có xe nữa, mà còn là Santana, sao không tán được?”

Vương Siêu dở khóc dở cười.

Đại ca Kiện tiếp tục khích anh: “Cậu xem, nếu cậu đổi thành Santana 2000, thì đúng là chỉ cần đưa tay ra là tóm được. Cậu xem, các cô gái ở đây đều hư vinh, bị phong trào làm hỏng hết rồi, mấy cô kim hoa chỉ cần trông thấy cậu lái Santana 2000, tất là tật hư vinh trỗi dậy ngay, bằng lòng ngồi xe, thế không phải là cậu tán được luôn hay sao?”

Vương Siêu đã gần như sắp khóc.

Tôi bảo: “Đại ca Kiện, câu chuyện này dài quá, hôm khác bọn tớ sẽ thông thả kể cho cậu nghe.”

Vương Siêu tiếp lời: “Khi này tớ kể cho cậu nghe là ‘em Roll Royce’ trong bốn đóa kim hoa. Tiếp theo tớ sẽ kể về ‘em Mercedes’.”

Tôi nói: “Chỗ các cậu còn có biệt hiệu cơ à.”

Vương Siêu nói: “Đa phần các cô gái ở đây đều tương đối tốt, không có biệt hiệu. Nhưng bốn cô này đều có, ngoài ‘em Roll_royce’ và ‘em Mercedes’, còn ‘em Lệ Đô Hào Đình’ và ‘em Vĩnh Cửu’.”

Tôi nói: “cái ‘em Mercedes’ tớ tưởng tưởng được, ‘em Lệ Đô Hào Đình’ chắc là nhà tốt nhất, tớ cũng tưởng tưởng được, nhưng mà ‘em Vĩnh Cửu’ là gì, tớ chưa bao giờ nghe đến loại xe nào có mác Vĩnh Cửu cả.”

Vương Siêu nói: “Lúc cậu đi học còn ngày nào cũng đi kia.”

Đại ca Kiện nói: “Là xe đạp.”

Vương Siêu nói tiếp: “Nhắc đến cô ‘em Vĩnh Cửu’ này, thực ra đại ca Kiện đã gặp lâu rồi, chính là người yêu của cái thằng nghệ thuật gia thần kinh ấy.”

Đại ca Kiện hỏi: “Chính là cô gái đó à?”

Vương Siêu đáp: “Đúng, đây là đóa hoa duy nhất của trường yêu người cùng thể hệ với mình.”

Đại ca Kiện bảo: “Chà thật là cô gái tốt, đúng là hy sinh vì nghệ thuật.”

Vương Siêu nói: “Ba cô kia, đi Roll_royce, Mercedes, ở loại nhà mà tiền an ninh vệ sinh cũng phải hơn năm đồng một mét vuông, con trai trong trường đều không dám theo đuổi. Chỉ có cô nàng đó, ‘em Vĩnh Cửu’, hay còn gọi là ‘em Phượng Hoàng’, là có hàng đồng con trai theo đuổi thôi. Những cậu đó cứ tưởng dễ tán, ngày nào cũng có người tặng hoa.”

Đại ca Kiện nói: “Cô gái tốt, đúng là cô gái tốt, thế tại sao gọi là ‘em Phượng Hoàng’?”

Vương Siêu nói: “À, cậu cứ nghĩ là Vĩnh Cửu với Roll_royce đều như nhau không có người lấy trộm hả, Vĩnh Cửu chỉ cần đỗ ở bên đường, không để ý một cái là không thấy đâu ngay. Hai tháng trước chiếc xe đạp Vĩnh Cửu của ‘em Vĩnh Cửu’ bị trộm lấy mất rồi, ‘em Vĩnh Cửu’ mới mua một chiếc xe mác Phượng Hoàng, cho nên còn gọi là ‘em Phượng Hoàng’.”

Tôi hỏi: “Thế ‘em Vĩnh Cửu’ gia cảnh thế nào?”

Vương Siêu trả lời: “Nghe nói là rất khá, đồ ăn vật dụng sinh hoạt của cái thằng ngố đó nghe nói phần lớn là do ‘em Vĩnh Cửu’ chi trả. Nhà cô ấy hình như rất chiều cô ấy, bố kinh doanh bất động sản.”

Đại ca Kiện nói: “Ồ, thế là ‘em Vĩnh Cửu’ nuôi cái thằng ôn đó à?”

Vương Siêu nói: “Cũng không thể nói thế được, nhưng anh chàng đó đúng là không có tiền.”

Đại ca Kiện nói: “Các cô gái đẹp bây giờ làm sao ấy nhỉ, không phải là được bao thì lại bao người khác.”

Tôi nói: “Ý của cậu có phải là sao người ta không bao cậu?”

Đại ca Kiện nói: “Không phải, không phải, chuyện tình yêu, có lúc không nói rõ ràng được. Giống như nợ từ kiếp trước vậy. Cậu xem, cứ như chất của thằng đó, Bei Bei nhà tớ cũng chẳng thêm vòn.”

Vương Siêu hỏi: “Cái gì gọi là ‘Bei Bei nhà cậu cũng chẳng thêm vòn’?”

Đại ca Kiện đáp: “Bei Bei là một con chó đỡ hơi mẹ tớ nuôi, trông thấy trai hay gái gì đều ôm chặt lấy ống quần người ta vòn rất lâu.”

Vương Siêu nói: “Cậu không được nói người ta như thế, biết đâu người ta có những ưu điểm mà cậu không thấy. Mà chuyện này, không nhất định cứ phải có ưu điểm mới được, không phải tự cậu cũng nói là chuyện này không nói rõ được đấy thôi.”

Đại ca Kiện hỏi: “Thế ‘em Vĩnh Cửu’ không hồng hạnh vượt tường à?”

Vương Siêu đáp: “không, có ‘em Mercedes’ hai hôm trước lái xe trong trường đâm vào tường, nhưng người và xe đều không việc gì.”

Tôi nói: “Hồng hạnh đâm tường.”

Đại ca Kiện nói: “Tốc độ nhanh chút nữa, đâm mạnh thêm tí nữa, không phải là hồng hạnh vượt tường à.”

Bên ngoài cửa sổ bắt đầu có tiếng bận rộn của những người dậy sớm nhất, nhưng trời vẫn toàn một màu đen, mà đen đến mức chẳng có một chút dấu hiệu sáng nào.

Vương Siêu nói: “Tớ thấy, tớ vẫn cần đi tìm một cô bạn gái.”

Tôi hỏi: “Tại sao?”

Vương Siêu đáp: “Tớ thấy là, tớ cũng biết nói thế nào, chỉ là nhất định phải tìm một cô. Cậu xem, tớ không có bạn gái, cũng chẳng có đối tượng yêu thầm, cũng chẳng có thần tượng tinh thần, tóm lại là phải tìm một cô, tốt nhất là một cô mình thích.”

Đại ca Kiện nói: “Chuyện này có gấp đến thế không? Cứ từ từ mà chọn.”

Vương Siêu nói: “Thời buổi này, chuyện yêu đương không chần chờ được, cậu có bao sân được đâu, mọi người đều có thể chọn, cậu ở đó gân cổ đỏ mặt tỏ vẻ là trinh nam, đầu kia đã bị người khác lừa lên giường từ lâu rồi. Phải nhanh chứ, cùng lắm không vừa ý thì lại đá đi.”

Đại ca Kiện nói: “Có nghĩa là cứ đặt trước đã, tính sau.”

Vương Siêu nói: “Đúng. Đúng là ý đấy đấy.”

Tôi nói: “Thế thì còn thú vị gì.”

Đại ca Kiện nói: “Tớ cũng phải tìm một cô.”

Vương Siêu nói: “Cậu thế này, mua một bình xì dầu đi lại cũng mất cả ngày, ai cần cậu!”

Đại ca Kiện nói: “Cậu xem, nhà nghệ thuật đấy còn có người cần nữa là.”

Vương Siêu nói: “Cái này không giống nhau, người ta có thể thực sự có duyên số. Cậu xem, không tương xứng như thế còn yêu được nhau, ngoài duyên số ra thì chẳng còn lí do nào nữa.”

Tôi nói: “Cũng không chắc, các cậu đừng có cho là đầu óc của cậu kia có tật, không biết chừng người có tật lớn nhất lại là ‘em Vĩnh Cửu’.”

Đại ca Kiện nói: “Không đâu, không đâu, ‘em Vĩnh Cửu’ rất bình thường, cậu không nghe thấy hôm ấy cô ấy nói chuyện à.”

Tôi hỏi: “Thế cô người yêu ở Thượng Hải khi trước của cậu thì làm thế nào?”

Đại ca Kiện nói: “Tớ đã nghĩ rõ ràng từ lâu rồi, biết đâu người ta bây giờ đã là ‘em Audi’ rồi.”

Tôi nói: “Không chắc, cậu cho rằng cứ là đàn bà là được à? Người yêu của cậu nếu đem ra so sánh thì cũng hơi kém một chút, trừ phi gặp phải người lắm tiền mà quan niệm thẩm mỹ lại tương đối kỳ quặc, đến từ vùng Srilanka hay Mauritius gì đó, người Trung Quốc chắc là không đâu.”

Đại ca Kiện nói: “Thực ra người ta cũng được đấy chứ, khi ở dưới một loại góc độ và ánh sáng nhất định.”

Tôi nói: “Cậu xem đấy, thực ra cậu đã hoàn toàn quên người ta rồi.”

Đại ca Kiện gật gật đầu một cách miễn cưỡng, thần mắt lộ ra vẻ lo lắng.

Tôi nói: “Đại ca Kiện, cậu có thấy là cô người yêu cũ của cậu rất kỳ quặc không?”

Vương Siêu bảo: “Sao thế, các cậu đi xa lập nghiệp cũng không nói cho bạn gái cũ của các cậu biết à? Đúng là có gan, đợi đến lúc thành công mới khăn áo hoành tráng trở về quê hương hả.”

Đại ca Kiện nói: “Lập nghiệp gì chứ, cậu xem tớ có đáng lập nghiệp không?”

Vương Siêu nói: “Sốt ruột cái gì, thời gian còn dài.”

Đại ca Kiện nói: “Cậu và người yêu của ‘em Vĩnh Cửu’ có quen thân lắm không?”

Vương Siêu nói: “Cậu nói thế không phải là làm nhục tớ đấy à?”

Đại ca Kiện nói: “Ý của tớ là, nếu mà quen, cậu có thể hẹn người ta ra, cứ nói là tớ muốn xin lỗi cậu ấy, mời cậu ấy ăn bữa cơm.”

Vương Siêu nói: “Không lẽ cậu muốn...”

Đại ca Kiện nói: “Không phải, tớ cũng chẳng có ý gì khác, thỉnh thoảng gặp một chút cũng được chứ.”

Vương Siêu nói: “Cậu thế là không đúng rồi, kiểu này của cậu gọi là gì nhỉ, bọn tớ học môn tâm lý có học rồi đấy, cậu như thế thuộc về ý dâm hay là não dâm gì đó.”

Đại ca Kiện bảo: “Cậu đừng có nghĩ vớ vẩn, tớ chỉ muốn mời người ta ăn cơm.”

Tôi nói: “Đại ca Kiện, cậu đừng có tàu hỏa nhập ma nữa.”

Ba chúng tôi chìm vào sự im lặng tạm thời. Bên ngoài cửa sổ vẫn tối đen, chẳng hề có dấu hiệu sáng, mà đen đến mức làm người ta tuyệt vọng, nhưng thấp thoáng vẫn trông thấy ánh lửa đốt khí ở phía trên cao nhất của nhà máy luyện dầu đằng xa. Ánh lửa đó là vật duy nhất có thể chứng minh được hơi thở của nhân loại trong đêm tối, không kể tiếng ngáy ngủ trên lầu, mỗi lần đốt đều làm tôi như có ý nghĩ gì đó trong lòng, nhưng lại chẳng biết là đang nghĩ gì.

Ngoài cửa sổ một tiếng khẩu hiệu, tuyên bố sớm mai đã đến: “Màn thầu đây, màn thầu nhân thịt, màn thầu nhân đỗ màn thầu...”

Đây là âm thanh mà mỗi sáng tôi đều nghe thấy. m thanh đó vang và có sức xuyên thấu, dường như có thể chẻ đôi màn đêm, tất nhiên, sau khi chẻ đôi ra bên trong vẫn là đêm đen. Từ trước tới giờ tôi chỉ nghe thấy tiếng rao mà chưa trông thấy người, âm thanh đó thường xuất hiện đúng giờ, vào cái lúc lượt người làm việc sớm nhất đi làm, không quản mưa gió bão táp, làm thức tỉnh những người còn đang ngủ. Nhưng, cái lão này rất có đạo đức nghề nghiệp, cái câu “màn thầu đây, màn thầu nhân thịt, màn thầu nhân đỗ” bao giờ cũng chỉ rao một lần, rồi yên lặng chờ đợi ở dưới lầu. Những người cần sẽ đi mua, những người không cần tỉnh giấc một tí, sau đó nằm mơ cũng thấy màn thầu.

Tôi dừng cảm đi mua màn thầu, bước xuống dưới lầu được hít thở không khí trong lành, vẫn còn xen lẫn mùi củ cháy còn vương lại. Tôi phát hiện ra đêm đen không còn đen nữa, viền chân trời phía xa nhất bắt đầu khê rung rinh, ban ngày sắp đến rồi.

Tôi đi đến chỗ ông già bán màn thầu, ngẩng đi ngẩng lại cái ông lão mà khi trước chỉ nghe thấy tiếng mà không thấy người. Ông lão nhìn thấy tôi liền hỏi một câu: “Này cậu em nhỏ, cái cửa hàng tạp hóa này sao lại không còn nữa?”

Tôi quay đầu nhìn, trên địa chỉ trước đây của cửa hàng tạp hóa có một đồng tro tàn màu đen, đã bị nước xối tan ra, chỉ còn một vài thứ không có cách nào thiêu cháy được rơi vãi trên đường. Cảnh tượng bi tráng này khiến tôi run run xúc động.

Ông già không thấy tôi trả lời, lầm bầm tự nói: “À, chẳng nhẽ là chính phủ xử lý những công trình vi phạm quy định? May mà hàng của tôi là hàng nhỏ, lưu động được.”

Tôi nói: “Nửa đêm hôm qua bị cháy.”

Ông già hỏi: “Cháy ấy hả?”

Tôi đáp: “Vâng, ông không đến thật đáng tiếc. Tôi mua ba mươi cái màn thầu.”

Ông già nói: “Ba mươi cái, lấy loại nhân gì?”

Tôi hỏi: “Giá tiền mỗi loại thế nào?”

Ông lão đáp: “Giá tiền như nhau, thịt và đỗ đều là năm hào.”

Tôi tự nhiên đặc biệt muốn ăn thịt, tôi nghĩ hai người kia chắc cũng vậy, sau khi rất lâu không ăn gì chỉ muốn ăn một chút thịt, đây là biểu hiện của thú tính, hơn nữa hình như bánh bao nhân thịt đáng giá hơn.

17. Chương 09 Phần 1

Tôi xách ba mươi cái bánh nhân thịt về, trong lòng hân hoan vui sướng. Ở cầu thang tôi đã đói lắm rồi, nhưng vẫn kìm nén được ý muốn ăn một cái bánh. Lúc đẩy cửa ra, hai người kia đã hau háu đợi ở lối vào.

Tôi nói: “Mỗi người đều có mười cái.”

Tôi đem mười cái của mình đặt lên bàn, nhìn đám màn thầu trắng xóa, bỗng nhiên tôi cảm thấy mình đã đói quá, đến mức không thấy đói nữa. Tôi nghĩ sao mà lại đen thế, biết thế ăn từ lúc ở cầu thang. Tôi khó nhọc ăn một cái, thấy đại ca Kiện và Vương Siêu đã ăn xong ba cái.

Vương Siêu quệt miệng nói: “Xem ra sẽ gặp may đây, tớ ăn ba cái, toàn là nhân thịt.”

Đại ca Kiện nói: “Tớ cũng ăn ba cái rồi, toàn nhân thịt.”

Vương Siêu không chịu thua, nói: “Cậu chắc chắn là ăn phải đỗ, mồm lại nói toàn thịt.”

Đại ca Kiện bảo: “Tớ lừa cậu làm gì, không phải cũng có khả năng cậu ăn phải đỗ lại nói là thịt à. Chúng ta thế này nhé, xem ai ăn phải cái nhân đỗ trước thì người ấy sống một mình cả đời, để con ra thì không có mộng.”

Vương Siêu bảo: “Cậu thế thì độc quá, cậu nghĩ là tớ sợ cậu hả, chơi luôn.”

Vương Siêu ăn một cái, nhân thịt.

Đại ca Kiện cũng ăn một cái, nhân thịt.

Tôi đứng xem ở bên cạnh, cảm thấy mình hết như thượng đế sắp đặt số phận.

Vương Siêu lại ăn một cái, vui mừng khôn xiết, nói: “Cậu xem, vẫn là nhân thịt.”

Đại ca Kiện có vẻ tuyệt vọng, bẻ đôi một cái ra xem, hớn hờ vừa ăn vừa nói: “Nhân thịt, nhân thịt.”

Vương Siêu giăng một nửa từ mồm đại ca Kiện xuống xem, thấy đúng là nhân thịt, cúi đầu thất vọng, lại cầm một cái lên, gặm một miếng to, nháy lên nói: “Ngậy ngậy, cái này của tớ nhân thịt. Ác chiến thật, không ngờ ăn liền sáu cái nhân thịt.”

Đại ca Kiện bỗng nhiên lặng đi, tất cả áp lực đè nặng trên vai. Giống như một trận bóng đã thi đấu đến lúc đá phạt đền để quyết định thắng thua mà đối phương lại đá vào trước. Đại ca Kiện nhắm mắt bẻ đôi một cái, thét lớn lên một tiếng: “Nhân thịt.”

Vương Siêu thò đầu qua nhóm và nói: “Mẹ kiếp, đúng là nhân thịt.”

Đại ca Kiện cười to, và ăn hết luôn.

Vương Siêu đưa cái thứ bảy lên cắn một miếng bé và nói: “Chết tiệt, toàn là vị ngấy, bây giờ tớ cực muốn ăn nhân đồ, con sinh ra không có mỡ cũng được.”

Đại ca Kiện cười đầy hàm ý, bảo: “Cậu không phải tìm cách nói đỡ ỉn.”

Tôi đứng bên cạnh nghĩ, lẽ mà bọn họ ăn đến lúc cuối cùng, phát hiện ra mười cái đều là nhân thịt, chắc chắn sẽ trách mình, cứ chuẩn trước một bước là hơn. Tôi nói: “Tớ thấy hơi bí, tớ ra ngoài đây, vừa đi vừa ăn.”

Đại ca Kiện và Vương Siêu gần như đồng thanh nói: “Đừng, cậu ở đây làm chứng cho bọn tớ.”

Đại ca Kiện bảo: “Tớ đấu đến cùng với cậu.”

Vương Siêu nói: “Không vấn đề gì, xem vận may tay tớ đây.”

Vương Siêu nắc nhen vì no, phân vân nhìn mấy cái màn thầu còn lại, do dự. Còn tôi đã biết trước kết quả, mặc dù cuối cùng thì mọi người đều vui, nhưng chắc chắn cảm giác ăn sẽ rất khó chịu.

Cuối cùng, Vương Siêu chọn cái màn thầu số hai.

Vương Siêu nghiêng răng gặm một miếng, nói: “Hahaha, nhân thịt. Đợi tí nào, không đúng, sao lại toàn là nhân thịt, để tớ xem của cậu nào.”

Tôi vô cùng ngạc nhiên, thật không ngờ bây giờ tính giác ngộ của dân chúng lại cao như vậy, mới đến cái thứ ba đếm ngược từ dưới lên mà đã nảy sinh hoài nghi.”

Vương Siêu giằng lấy số màn thầu của đại ca Kiện, bẻ tất ra, phát hiện toàn là nhân thịt, lại đem số màn thầu của mình bẻ tất ra, phát hiện cũng toàn là nhân thịt. Vương Siêu quay sang tôi nói: “Được đấy, cậu ôn này một mình giữ nhiều nhân đồ thế làm gì, nộp ra đây.”

Tôi nói: “Chỗ tớ cũng toàn là nhân thịt.”

Vương Siêu nói: “Thế có nghĩa là ba mươi cái nhân thịt à.”

Tôi đáp: “Đúng thế.”

Đại ca Kiện hỏi: “Sao cậu không mua một ít nhân đồ?”

Tôi đáp: “Thực sự là không có, hôm nay người ta chỉ mang nhân thịt.”

Đại ca Kiện nói: “Thế sao cậu không nói sớm.”

Vương Siêu nói: “Đúng đấy, cậu cố ý muốn xem hai đứa tớ bị hố chứ gì.”

Tôi nói: “Đâu có, đâu có, tớ thấy hai cậu hăng thế, ngại không dám xen ngang.”

Đại ca Kiện nói: “Ăn ba mươi cái nhân thịt thì ngấy chết, tớ no rồi, nhưng nếu bây giờ có một cái nhân đồ, chắc cũng ăn được nửa cái nữa.”

Vương Siêu bảo: “Tớ ăn đến buồn nôn rồi đây.”

Tôi bảo: “Tớ thấy nhân thịt với nhân đồ đều cùng một giá tiền, mà tớ lại rất muốn ăn nhân thịt, hơn nữa cũng không có nhân đồ, các cậu ăn tạm vậy nhé.”

Đúng lúc đó, ông lão ngoài cửa rao to một tiếng: “Màn thầu nhân đồ đây, chỉ còn nhân đồ thôi!”

Tôi nghĩ, ông già này bình thường không bao giờ rao, hôm nay sao tự dưng lại mở miệng rao một tiếng vào cái lúc này. Tôi vội vàng giải thích: “Mới làm.”

Sau khi nhồi no bụng, chúng tôi quyết định xuất phát. Còn xuất phát đến chỗ nào thì phải chờ sau khi xuất phát mới quyết định được.

Xuống dưới lầu rồi, tôi nghe thấy có tiếng nức nở, dò theo tiếng khóc nhìn qua, thấy một phụ nữ trung tuổi ngồi gục trên đám đồ nát còn lại của cửa hàng tạp hóa, xem chừng là bà chủ trước đây của cửa hàng. Có mấy người đi xe đạp vây xung quanh để xem. Một người đi xe ngang qua mặt tôi, nói: “Đáng tiếc quá, thật là đáng tiếc, bà ấy nói bên trong vẫn còn tám nghìn đồng để nhập hàng, đều bị cháy hết rồi. Biết thế, cho tôi chỗ tiền đó có hơn không, đằng nào thì cũng cháy hết.”

Chúng tôi lái xe lên đường, đi qua khu công nghiệp bề ngoài rất phồn vinh. Rất nhiều nhà máy lớn phân bố ở hai bên đường, những ống khói lớn nhả ra khí thải đủ các màu sắc, tô điểm cho không khí hân hoan như vào dịp tết lễ. Nước màu thải ra từ các nhà máy làm cho những dòng sông cũng rực rỡ sắc màu, kết hợp với tầng không thật thú vị, cá tơi tấp nổi lên mặt nước để cảm nhận ngọn gió xuân của công cuộc cải cách mở cửa, mùi vị không khí cũng khác với các nơi khác. Trên con đường cái bốn làn, xe tải vui mừng liên tục phả ra khói đen, chở đầy vật liệu sản xuất, xe con cũng vui mừng nhún còi, chở đến các lãnh đạo đi thị sát. Thật là cảnh tượng phơi phới phồn vinh.

Rất nhanh chóng, chúng tôi đã đến tổng văn phòng chỉ huy xây dựng của khu công nghiệp, phát hiện thấy rất nhiều nông dân vây quanh đây.

Tôi hỏi Vương Siêu: “Họ làm gì vậy?”

Vương Siêu đáp: “Chắc là trưng dụng ruộng đất có mâu thuẫn gì rồi, đến để gây sự đây.”

Tôi hỏi: “Thế không có người quản à? Người ở bên trong bị chặn ra thế nào được?”

Vương Siêu bảo: “À, chẳng qua là treo cái biển thôi, người chuyển lên thành phố lâu rồi.”

Tôi hỏi: “Chuyển đến chỗ nào rồi?”

Vương Siêu đáp: “Nghe nói là một chỗ không thông xe buýt.”

Tôi hỏi: “Không thông xe buýt thì bất tiện chết.”

Vương Siêu đáp: “Đúng là bất tiện, nhưng thế là không thể tìm được, có biết ở đâu cũng chả đến được, không thể vậy tắc xi đi gây sự đúng không?”

Tôi hỏi: “Thế người của mình ở bên trong thì ra vào thế nào?”

Vương Siêu đáp: “Người của mình đều có xe. Cùng lắm không được, có thể đi nhờ xe của văn phòng Thông tin phỏng vấn bên cạnh.”

Đại ca Kịen nói: “Thượng Hải vẫn văn minh hơn.”

Vương Siêu nghe thế không phục, nói: “Thượng Hải văn minh cái gì, nghe nói không chuyển chỗ sẽ bị cắt nước.”

Đại ca Kịen bảo: “Thì tự đi lấy nước.”

Vương Siêu nói: “Còn cắt điện.”

Đại ca Kịen bảo: “Thì dùng pin.”

Vương Siêu nói: “Còn cắt ga.”

Đại ca Kịen nói: “Thế là tuyệt đối bảo đảm an toàn mạng sống của người dân rồi, không còn bị tai nạn sặc hơi ga đe dọa nữa.”

Vương Siêu nói: “Đúng thế, ga không có nữa, thì sặc hơi ga làm sao được? Thế là ổn rồi, đến giật điện chết cũng không còn.”

Đại ca Kịen nói: “Thượng Hải là đô thị lớn, đây là giai đoạn mà xã hội phát triển bắt buộc phải trải qua, nếu không cầu vượt dựng lên thế nào được? Đường cao tốc xây thế nào được?”

Vương Siêu nói: “Nghe nói cầu vượt và đường cao tốc ở Thượng Hải còn phải thu phí kia, thế những người chuyển đi rồi có được tính là cổ đông không? Cũng nên phân một tí nhĩ, mà tớ nghe nói hình như xây nhà rồi.”

Đại ca Kiện nói: “Đúng vậy, thế cũng bình thường, hay là để người ta xây tháp truyền hình Minh Châu Đông Phương dưới sông Hoàng Phố? Ít nhất chỗ bọn tớ cũng không bị ô nhiễm, không có các nhà máy công nghiệp hóa chất.”

Vương Siêu nói: “Ừ, không phải là xây dựng tuốt xuống chỗ bọn tớ rồi đấy à. Bớ tớ ngày nào cũng chạy đôn đáo để lo việc này. Cậu xem xem, đám gây sự này, kẻ chê bồi thường thấp, không mua nổi nhà, kẻ phàn nàn hoa màu của mình trồng không mọc, kẻ thì kêu ca cá nuôi bị chết, đều chạy đến đây quấy nhiễu, quấy hơn một năm rồi.”

Đại ca Kiện nói: “Tiền ôi. Nếu ngày nào tớ có vài chục triệu, tớ sẽ lấy ra một nửa để giải quyết vấn đề này. Cho ba triệu, mọi người chia nhau, thế là hết quấy nhiễu.”

Vương Siêu bảo: “Cậu nói thế nhé, bọn tớ đều nhớ hết đấy.”

Rất nhiều ngày trôi qua, cuối cùng cũng đến lúc mùa đông thực sự gõ cửa.

Trong quá trình nghênh đón mùa đông, ba chúng tôi đã làm rất nhiều công việc chuẩn bị. Tôi và đại ca Kiện đều không có tiền, cho nên không mua áo thu, đem áo hè trực tiếp nâng cấp thành áo đông. Tháng chín, chúng tôi mặc một áo phong ngắn tay; Tháng mười chúng tôi mặc hai áo phong ngắn tay; Tháng mười một, chúng tôi mặc ba áo phong ngắn tay. Nhưng chúng tôi tất cả cũng chỉ có ba cái áo phong ngắn tay, cho nên, mỗi ngày chúng tôi đều mặc theo một thứ tự khác nhau. Tháng chín, chúng tôi đi dép lê; Tháng mười chúng tôi vẫn đi dép lê, nhưng đã đi tất; Tháng mười một, chúng tôi đi giày thể thao “mác Lí Đỉnh”, nội địa sản xuất, nhái mác Lí Ninh. Vương Siêu đem từ nhà đến hai chiếc áo khoác cứu trợ cho chúng tôi, chúng tôi cũng mua hai cái áo phao màu đen. Đối với chúng tôi, đau khổ nhất là lúc nhiệt độ ở mười độ, chúng tôi sốt sắng mong đợi nhiệt độ hạ xuống, để những chiếc áo phao chúng tôi mua có thể phát huy tác dụng, chống chọi giá rét. Nhưng, thời tiết thường xuyên ấm lên, mà không khí lạnh cũng rất hay chuyển hướng. Cuối cùng cũng đến một ngày, chúng tôi phát hiện bên ngoài đã đóng băng.

Trong phòng cũng có lò sưởi, lò sưởi là do Vương Siêu mượn từ nhà máy của một người bạn đem đến, mác “Quốc Quang”, nghe nói trong nước không thể mua được, chỉ xuất khẩu sang đông nam á, tuy nhiên chúng tôi rất dỗi thắc mắc liệu đông nam á có cần lò sưởi. Mấy cái nút ấn của lò sưởi đều viết tiếng Trung Quốc, trên một cái nút màu trắng ở tận cùng phía bên trái có viết “khởi động”, thật hình tượng, còn bên cạnh có ba cái nút, lần lượt viết “Hơi ấm”, “Ấm vừa”, “Rất ấm”.

Đại ca Kiện nghi ngờ hỏi: “có phải là bạn của cậu không có văn hóa gì không?”

Vương Siêu đáp: “Người ta cho bọn mình dùng đã là tốt lắm rồi, dù viết có hơi dài dòng, nhưng ít nhất cậu cũng đọc hiểu được.”

Tận cùng phía bên phải còn có một cái nút, bên trên có viết “Quay đầu”, theo chức năng lò sưởi ở nhà chúng tôi, chúng tôi đoán là ấn xong thì lò sưởi sẽ quay phải quay trái, rất tiện khi có mấy người cùng sưởi một lúc, mọi người sẽ được ấm đều. Chúng tôi thử một lần, kết quả là ấn xong lò sưởi cháy luôn. Đại ca Kiện và Vương Siêu chỉ biết lắc đầu, tôi ngẫm nghĩ hóa ra “Quay đầu”[1] là cái nghĩa này. Ngày hôm sau Vương Siêu đi đổi một cái khác, ngoài chuyện nút ấn cứ rơi liên tục và cứ quay là hết ấm thì mọi cái đều bình thường. Về điều này, Vương Siêu đã hỏi một lần chỉ để làm rõ tại sao sau khi ấn “Quay đầu”, lò sưởi có thể quay qua quay về nhưng lại mất chức năng sưởi ấm. Bạn của Vương Siêu nói, đây là một thất bại về thiết kế, hễ cứ ấn cái nút “Quay đầu”, chức năng sưởi ấm lại tự động ngắt.

Đại ca Kiện nói: “Thế quay đầu còn có tác dụng gì? Cũng chẳng quay nhanh thêm được tí nào, như thế mùa hè còn có thể đem làm quạt điện.”

Vương Siêu bảo: “Có trời mới biết, không biết chừng người đông nam á lúc không cần sưởi lại bật lên cho nó quay, rồi nói phét với khách đây là người máy thông minh do Trung Quốc chế tạo.”

Tháng mười hai đã đến, gió cũng to lên, xung quanh chung cư Đại Vinh đã hoàn toàn không còn sự sống. Vốn là còn có một cửa hàng tạp hóa, nhưng bây giờ chỉ còn sót mỗi di chỉ. Trên chỗ cũ của cửa hàng tạp

hóa chẳng có ai mở tiệm mới nữa, bởi mọi người đều cảm thấy không may mắn. Mặt khác, ở cách đó khoảng hai ki lô mét đã mở một siêu thị mới. Tôi không hiểu nổi tại sao người ta lại mở siêu thị ở cái nơi rừng sâu đất vắng này, mà còn xây lớn như vậy. Nhưng công việc làm ăn của siêu thị lại rất tốt, ngày nào cũng có rất nhiều xe đến chỉ để mua đồ. Chúng tôi xem được bản tin giới thiệu hôm siêu thị khai trương ở trên ti vi, người dẫn chương trình cầm mic nói hỏi một người đàn ông trung niên vừa mua đầy một xe hàng: “Tại sao anh lại chọn chỗ này để mua hàng?”

18. Chương 09 Phần 2

Người đàn ông trung niên đáp: “À, tháng trước cơ quan chúng tôi đi Mi khảo sát, sau khi khảo sát xong, chúng tôi phát hiện ra người Mi sống như vậy. Chúng tôi thế này cũng coi như là hòa nhập với phương thức sống nước ngoài.”

Người dẫn chương trình hỏi: “Thế từ nhà anh lái xe đến siêu thị mất bao nhiêu thời gian?”

Người đàn ông trung niên đáp: “Hai mươi phút, người ta có những người Mi ở cách cái siêu thị tên là “Wo Zhe De Ma”[2] (con ngựa nằm) hay “Wo De Ma” (ôi mẹ ơi) gì đó, nếu lái xe cũng phải một tiếng đồng hồ. Chúng tôi thế này được coi là gần rồi, chỉ cần hai mươi phút, nếu không tắc đường, lái khoảng một trăm hai mươi dặm, thì mười phút là đến.”

Người dẫn chương trình nói: “Anh hãy nói vài lời với khán giả trước màn hình.”

Người đàn ông trung niên nói: “Tóm lại là đất nước giàu mạnh rồi! Ở Mi tôi cảm nhận được rất nhiều, hóa ra người Mi không bao giờ đến cửa hàng tạp hóa mua đồ, đại bộ phận người Mi, mỗi tuần đều giành rất nhiều thời gian lái xe đến siêu thị. Bây giờ chúng ta chỉ cần lái xe có hai mươi phút, cuối cùng chúng ta đã vượt được Mi!”

Đoạn này làm chúng tôi biết được trên thế giới còn có những người như vậy, ít nhất vẫn còn có trái tim trong sáng kiểu trẻ thơ như vậy. Tôi cứ luôn nghĩ rằng người Trung Quốc sống đau khổ nhất, kiếm được ít tiền, sự chênh lệch giữa giàu và nghèo quá lớn, giá cả sinh hoạt cao, lại chẳng có phúc lợi xã hội. Tôi cảm thấy chỉ cần lập gia đình là mọi người đều sống vì phải tiếp tục sống, cuộc sống không hề có một chút thú vị nào. Nhưng người đàn ông trung niên đó dường như thấy cuộc sống rất thú vị. Sau khi xem chương trình truyền hình đó, ba chúng tôi cũng trở thành những người sống thú vị đã đến cái siêu thị đó một lần.

Hôm đó, vào tầm hoàng hôn, trời đã sắp tối, chúng tôi ngồi trong chiếc Santana ấm áp của Vương Siêu, đài đang phát bài Đâu đó của Vương Phi.

Đại ca Kiện hỏi: “Cô này là ai?”

Wương Siêu đáp: “Wương Phi, cậu không biết à? Người của Đâu Vi[3].”

Đại ca Kiện đáp: “Hai người này tớ đều không biết.”

“Cậu đã bao giờ nghe bài hát tên là Người con gái dễ buồn thương.” Vương Siêu hát, “Lalalala, lalalalalala, một người con gái dễ buồn thương, lala”

Tôi bảo: “Hình như là Người con gái dễ bị tổn thương.”

Wương Siêu nói: “Đúng rồi, bị tổn thương rồi không phải sẽ buồn thương à!”

Đại ca Kiện nói: “Tớ chưa nghe bao giờ.”

Wương Siêu bảo: “Sao cậu lại què thế chứ, nào, nói xem cậu đã nghe những bài hát gì rồi?”

Đại ca Kiện đáp: “Tớ không nghe hát, con gái mới nghe hát. Có điều gần đây hình như một bài tên là Một mình khóc đến sáng rất nổi.”

Vương Siêu nói: “Cậu như thế là không đúng, tớ đây rất thích Vương Phi. Cái bài Một mình khóc đến sáng tớ chưa nghe bao giờ, hát thế nào?”

Đại ca Kiện ngân nga hát: “Anh lúc nào cũng mềm lòng, quá dễ mềm lòng, một mình khóc đến sáng.”

“Bài cậu hát là Quá mềm lòng, cậu làm sao lại khẳng định là bài hát này mang cái tên cậu đặt chứ? Cậu đừng có lạc hậu thế, nào, dạy cậu hát bài Đậu đỏ.” Vương Siêu hát: “Có những lúc, có những lúc, anh cũng tin tất cả mọi thứ đều có tận cùng, đoàn tụ rồi chia xa, có những lúc chẳng có gì sáng mãi không mờ...”

Đài vẫn vọng ra tiếng của Vương Phi, phía đường chân trời mặt trời già giữa đôi chút rồi lặn xuống. Chúng tôi lái xe qua một ngôi trường trung học, trong trường có lớp vừa tan học, học sinh nam vài tốp, học sinh nữ vài tốp, đạp xe ra. Họ đều mặc đồng phục đồng nhất của trường, cho nên sức ganh đua tập trung cả vào giày và xe đạp, những ai đi xe tồi tất phải mang giày “hồi sức”, một mình u ám cúi đầu đạp xe ngang qua chúng tôi. Thi thoảng có vài đôi yêu nhau cùng đạp xe ra về.

Vài giọt mưa mùa đông rơi trên cửa sổ xe. Người bán xiên thịt cừu nướng ở gần trường vẫn chưa dọn hàng, mưa đã rơi to. Những giọt mưa nhẹ nhàng rơi trên cửa kính bên của xe, không kêu thành tiếng. Vương Siêu tìm nút gạt cản gạt mưa rất lâu, cuối cùng cũng khởi động cái gạt mưa thành công. Tầm nhìn bỗng nhiên mờ ảo.

“Cái xe này thế đấy, bị mài hỏng rồi. Cái Audi của bố tớ, gạt một cái là sạch.” Vương Siêu nói: “Một lúc nữa trời mưa to lên là xe của tớ nhìn được rõ ngay.”

Đại ca Kiện bảo: “Không bị ướt mưa là tốt lắm rồi.”

Vương Siêu nói: “Nhưng bây giờ tớ không trông thấy đường đây này.”

Đại ca Kiện nói: “Thò đầu ra là nhìn thấy được đấy.”

Vừa nói, trong xe bốc lên hơi sương dày đặc, Vương Siêu dùng tay áo khế lau tấm kính chắn gió, bảo: “Mùa đông thường hay bốc hơi sương, chẳng có cách nào cả.”

Tôi nhìn bốn bề, dường như mình đang ở trong cõi tiên, mọi người xung quanh không biết lối ô ở đâu ra giương lên che, học sinh cũng đều mặc áo mưa, và đi tiếp trong mưa. Nhìn thấy mọi người xung quanh đang vất vả tranh đấu với tự nhiên như vậy, cảm giác hạnh phúc bất chợt lan tỏa trong lòng tôi.

Trong cuộc sống kỳ dị, tôi và đại ca Kiện học được một loại bản lĩnh kỳ dị, bản lĩnh đó chính là không hồi tưởng. Chúng tôi giống như những thanh niên ưu tú chỉ nhìn về phía trước, mặc dù tầm nhìn của chúng tôi tương đối nông cạn, chỉ thấy được một ngày sau ngày hôm nay.

Trong siêu thị, đại ca Kiện thấy rất nhiều cặp tình nhân, liền kiên quyết yêu cầu Vương Siêu hẹn gặp anh chàng nghệ thuật gia Hùng. Tôi không hiểu tại sao đại ca Kiện lại vui lòng nhìn thấy Hùng cùng người yêu của anh ta xuất hiện trong tầm mắt của mình, nếu là tôi, tôi chắc chắn sẽ rất đau buồn. Sau đó Vương Siêu có đến trường một lần, nói là đã hẹn rõ thời gian rồi, vào chiều thứ bảy tuần đó, ở quán rượu cạnh trường vì quán rượu đó là do bạn của bố anh mở, cho nên được miễn phí. Vì cuộc gặp này, đại ca Kiện đã chuẩn bị rất nhiều, còn tôi cuối cùng cũng hiểu được, hóa ra đại ca Kiện không phải là húng khởi nhất thời, mà đã nghĩ kỹ từ lâu, có điều trước đó lúc nào cũng phải mặc ba cái áo phong ngắn tay, nên cảm thấy ngại. Và lần này, rốt cuộc anh cũng được khoác cái áo khoác lông trực tiếp lên ngoài một chiếc áo phong ngắn tay, chân của anh cũng đã linh hoạt trở lại.

Ý của chúng tôi là, thực ra đại ca Kiện hoàn toàn không cần lo lắng đến như vậy, không biết chừng hành động mặc liền ba cái áo phong ngắn tay lại tạo ra nghệ thuật hành vi thuần khiết, và hấp dẫn được “em Vĩnh Cửu”.

Cuối cùng thứ bảy đã đến, ông trời vô cùng tạo điều kiện, trời lạnh đến kỳ lạ. Suốt dọc đường lái xe, chúng tôi phát hiện đã sắp đến Giáng sinh, đám học sinh còn chưa biết rõ chúa Giê Su rốt cuộc là người hay là một thứ ăn được, đều đang chuẩn bị chu đáo để chào đón ngày lễ trọng đại này.

Tôi nhớ lại lúc tôi còn đi học, cái ngày lễ mà trường không bao giờ cho nghỉ này dường như là ngày mà các nam sinh nữ sinh hân hoan nhất, chuẩn bị long trọng nhất. Về điểm này, tôi chưa bao giờ hiểu được tại sao. Đó là ngày lễ của người nước ngoài, liên với tết dương lịch, sẽ có một tuần vui vẻ cuồng nhiệt. Còn chúng

tôi đến cây thông nô en và cây đông thanh có gì khác nhau cũng không biết, mà cũng vui không biết mệt được vì nó. Đặc biệt là các cô cậu trẻ tuổi, nếu ngày lễ này chỉ dành ột người, tất sẽ buồn bã khóc lóc. Tôi không tài nào hiểu được cái ngày này có gì khác với ba trăm sáu mươi tư ngày còn lại. Mà ở trường lúc không bình yên nhất chính là đêm bình an, thời cấp hai cấp ba, mọi người nghĩ mọi cách để tối hôm đó về nhà muộn, còn lên đại học, học sinh thường tổ chức các hoạt động văn nghệ nhặt nhèo, để các cô cậu nam thanh nữ tú có đêm bình an vui vẻ.

Ở Trung Quốc, tôi thấy chỉ cần sao lãng một chút là sẽ bỏ qua mất các dịp lễ như trung thu, tết nguyên tiêu, nếu không có một tuần được nghỉ mà mọi người trông ngóng, có lẽ là sẽ bỏ qua luôn cả quốc khánh và ngày lễ lao động. Nhưng giáng sinh thì tuyệt đối không bỏ qua được, bất kể không khí trên đường phố hay là các tiết mục trên phát thanh truyền hình đều có thể cho bạn biết chính xác bạn còn cách giáng sinh bao lâu. Huống hồ những người yêu nhau không thỏa mãn với chỉ một ngày lễ tình nhân, nhất định phải tương bừng đón giáng sinh mới được coi là thành công tốt đẹp, may mà hai ngày lễ này cách nhau đến gần nửa năm để có thể điều tiết, nếu không đúng là sẽ khiến các anh chàng khổ thân đến viêm màng túi.

Từ nhỏ tôi đã phát hiện ra mình có một nỗi niềm, đó là luôn muốn đập bẹp ông già nô en một trận. Trước hết, tôi tin rằng ông già nô en không thể đến thăm đất nước chúng tôi nơi mà tín ngưỡng chủ yếu là đạo Phật và đa số nhà dân đều không có ống khói, điều này cho thấy cái gọi là ông già nô en chắc chắn là giả. Tiếp đó, đối với cái loại người bên ngoài khoác loại áo khoác kiểu hoạt hình này, tôi luôn có ý muốn mãnh liệt lột vỏ ngoài ra xem người bên trong mặt mũi rốt cuộc thế nào. Điểm này không liên quan gì đến chuyện tôi luôn thấy ông già nô en rất ngứa mắt, cho dù là con chuột Mickey trong công viên, tôi cũng muốn dẫm cho nó ngã lăn ra đất. Điều này có lẽ bắt nguồn từ một sự việc khi tôi còn nhỏ, tôi thấy chuột Mickey trong trạng thái đã cởi một nửa áo ngoài đang tè ở một góc trong công viên. Từ đó, tôi vô cùng ghét những thứ như vậy. Trước đó, mỗi năm vào dịp giáng sinh thế nào tôi cũng có thể nhìn thấy không ít các ông già nô en, có lúc đến cửa hàng, còn thấy bốn ông cùng một lúc vẫy tay với tôi. Lúc đó tôi rất muốn nhét bọn họ vào ống khói của các nhà máy tiền hóa.

Mỗi năm khi giáng sinh đến, tôi không chỉ cảm thấy tầng không tràn đầy hương vị giáng sinh, mà tràn đầy hơn là không khí hoang đường.

Tất nhiên, điều này ít nhiều có liên quan đến chuyện tôi đã rất nhiều lần đón giáng sinh một mình. Bất cứ lúc nào, dù là tôi có người yêu hay đã chia tay, chúng tôi đều không thể cố gắng cùng nhau đón giáng sinh.

Suốt dọc đường, chúng tôi đi qua rất nhiều cửa hàng nhỏ, trước cửa những cửa hàng này đều có trưng bày những cây thông nô en trông rất nhặt nhèo, không có cây nào bên trên không có treo bốn chữ Trung Quốc “Giáng sinh vui vẻ”. Một vài cửa hàng hơi lớn một chút quả nhiên lại đưa những ông già nô en ra trước cửa để thu hút khách hàng, trong số đó tôi trông thấy một con ông già nô en gầy nhất trong lịch sử, chỉ có mũ và bộ áo khoác ngoài màu đỏ, mà không làm chất liệu nhồi bên trong vỏ áo.

Thoạt nhìn, tôi cứ thắc mắc cái kẻ đầu to này là ai, nhìn gần mới biết là thứ bán thành phẩm. Xe đi rất lâu, cuối cùng cũng đến trường đại học Công Nghiệp của Vương Siêu, cách một con đường có mấy quán rượu và quán net, nơi chúng tôi cần đến là quán rượu có tên “Bến Cảng”. Đến cửa quán rượu, dừng xe, đầu tôi bỗng lại to ra, kéo cửa cho chúng tôi lại là một ông già Nô en.

Chúng tôi vào trong quán rượu, ông chủ quán đã để sẵn cho chúng tôi một chỗ ngồi sát cửa sổ. Tôi nhớ lại lúc ở đô thị lớn Thượng Hải, tôi chưa từng đi đến quán rượu. Trong quán đang mở nhạc GENERAL ROCK, đều là những loại nhạc mà tôi chưa từng nghe, chậm rãi và ấm áp. Tôi lún sâu vào trong ghế bành và nhìn ra ngoài cửa sổ, một hộp đèn với nguồn năng lượng khổng lồ đang hướng về phía tôi thay đổi màu sắc, cách một lớp thủy tinh cũng làm cho nơi tâm mắt nhìn đến được trở nên lung linh huyền ảo.

Tôi nhớ lại lúc ở Thượng Hải, từng có một cô người yêu, là bạn học của một người bạn. Người bạn đó nói với tôi, người đó ở Thượng Hải là một xã giao danh mĩ (cô gái đẹp nổi tiếng trong giới xã giao), lúc đó tôi không hề biết xã giao là cái gì, tất nhiên càng không biết cái gì là “mĩ”, nhưng danh mĩ thì tôi biết, chính là “có Mĩ trừ danh”. Tôi tìm hiểu cô gái thời thượng này được hơn ba tháng, trong ba tháng này, tôi biết được các loại mác nổi tiếng xa xỉ, tôi cũng hiểu sơ sơ được một cái túi hiệu LV khoảng bao nhiêu tiền, còn trước đó tôi cứ tưởng những đồ hiệu đại loại Cá Sấu hay Nike mới là đắt nhất.

Sau một tháng, rốt cuộc tôi cũng hiểu được xã giao danh mĩ là gì, chính là cô gái trông thấy bất kỳ một

cái túi nào trên phố giá hơn năm nghìn tệ đều biết được chính xác giá tiền của nó. Điểm này làm tôi rất khâm phục. Cô từng cầm một chiếc túi thêu hoa hiệu FENDI đến hỏi tôi bao nhiêu tiền. Tôi thậm chí đã vận dụng đến cả phần phụ trách viễn tưởng của não bộ, cũng chỉ đoán cái túi đó giá ba nghìn. Cô cười to và nói: “Ba nghìn ở đâu ra, năm vạn bảy nghìn tám.”

Tôi vô cùng kinh ngạc, rón rén cầm lấy ngắm nghía. Không thể phủ định được là cái túi rất đẹp, gia công rất tốt, nhưng tôi không thấy những cái đó có thể làm nên cái giá tiền như vậy. Tôi cũng không hiểu một cô gái đến xe cũng không có cần một cái túi như thế để làm gì! Cô nói với tôi là mua cái túi đó để đi kèm với một bộ váy dạ hội, còn nói “Thực sự thích sự chất phác của anh.”

Tôi nghĩ đến ông bà nội sức khỏe đã yếu của mình. Nếu cô ấy trở thành vợ tôi, chỉ cần đem cái túi đó hươ trước mắt ông bà, cho ông bà đoán giá tiền, hai cụ chắc sẽ nôn ra máu mà tử mất, thế là thực hiện được nguyện vọng trong nhà không có người già của cô. Tôi có thể tưởng tượng được ra bà tôi đưa một ngón tay ra, chỉ vào cái túi và nói: “Không nhẽ lại đến một trăm?”

Sở thích của người đàn bà này là đến cuối tuần tô vẽ ỉnh rục rở bóng bẩy, ra vào các buổi tiệc tùng hư vinh nhạt nhẽo, quen biết những nhân vật giả dối của xã hội thượng lưu, sau đó không biết là tiến hành xã giao hay là xạ giao (trao đổi cung tên, hàm ý bắn nhau), cuối cùng ngồi Mercedes về nhà vào lúc nửa đêm. Vì vậy, tôi đã hiểu được ra, xã giao danh mã có nghĩa là đi vậy taxi về ngồi nhờ xe.

Mâu thuẫn của chúng tôi ở chỗ cô bắt tôi từ đó về sau phải hút xì gà, nói là dù tôi không có tiền mua quần áo hiệu PRADA, nhưng tôi có thể bắt đầu trước từ việc hút xì gà, để có chút không khí quý tộc. Tôi có thử một lần, nhưng phát hiện xì gà quả là nặng hơn thuốc lá thơm rất nhiều, sau khi hút xong một điếu theo cách hút thuốc lá, hàm tôi đau nhức. Tôi nói: “Cái này anh thật sự không làm được, trong cái góc gác xó xinh này ngậm xì gà người ta cười chết.”

Cô bảo: “Cái anh này, đúng là không có số bước vào xã hội thượng lưu.”

Điểm này cho đến nay tôi vẫn nghĩ không ra, những người rõ ràng là hạ lưu tại sao xâu vào một chỗ lại gọi là xã hội thượng lưu được cơ chứ?”

* * *

[1] Trong tiếng Trung Quốc, “quay” cũng có nghĩa là “lắc”.

[2] Mĩ có một tập đoàn siêu thị nổi tiếng, tên là Wallmark, dịch âm sang tiếng Trung Quốc là “Wo Er Ma”.

[3] Một nghệ sĩ trong lĩnh vực âm nhạc khá nổi tiếng của Trung Quốc, chồng cũ của Vương Phi.

19. Chương 10 Phần 1

Sau này chúng tôi chia tay, vì hai chúng tôi thực sự không hợp nhau. Cô ấy có thể nhận ra thực tế tôi không hề chất phác, không biết chừng còn bỉ ổi như những người hút xì gà ra vào những nơi cao cấp, vừa bỉ ổi vừa không có tiền, thật đúng là hết thuốc chữa. Mà có một hôm, cô còn phát hiện ra cái áo khoác tôi mặc lại là hiệu PRADA, cảm thấy tôi rất tầm thường, không có tiền còn học đòi hàng hiệu xa xỉ. Tôi thấy rất oan ức, đầu tiên đây là áo tôi mua từ năm trước, mà năm trước tôi không hề biết PRADA, thêm nữa cái áo đó chỉ có một trăm tệ, tất nhiên là hàng giả. Nhưng tôi không hiểu nổi, cứ cho là thật đi thì có sao! Liên nói: “Em một năm chỉ có vài vạn tệ, mà chả mua cái túi năm vạn tệ đây thôi?”

Cô lập tức nổi giận, nói: “Ai bảo tôi một năm chỉ có năm vạn?”

Lúc đó tôi mới nhớ ra, thu nhập của những kẻ làm quan và các cô em xinh đẹp không thể tính theo lương.

Trong lúc lơ mơ, tôi nhớ ra mình đã rời xa cô gái này rất nhiều năm rồi. Cô làm cho tôi vô cùng ghét các loại quán rượu, đến mức tôi sinh ra ở Thượng Hải, nhưng lại chưa từng đến quán rượu nào. Tôi rất thắc mắc tại sao sau khi rời bàn ăn ở quán cơm lại phải tìm một quán rượu để ngồi. Nếu thực sự có điều gì đó cần nói, ngồi ở ghế dài trong công viên vị tất không nói được hay sao?

Đây là lần đầu tiên tôi vào quán rượu. Nhân viên phục vụ hỏi tôi cần gì. Tôi nhìn bên ngoài cửa sổ và nói: “Giống như họ.”

Nhân viên phục vụ nói: “Họ đều gọi Chivas.”

Tôi nói: “Ồ, cho tôi nước, nước trắng.”

Món nước trắng của tôi chậm chạp mãi mới đến. Tôi nhìn phía ngoài cửa sổ, chợt phát hiện thấy anh chàng nghệ thuật gia đã đến. Tôi thông báo tin này, đại ca Kiện lập tức chỉnh lại cái áo phao của mình. Trong phòng rất ấm, tôi và Vương Siêu đã cởi áo khoác ngoài ra từ lâu. Tôi hỏi đại ca Kiện: “Sao cậu không cởi áo khoác ra?” Đại ca Kiện nói: “Bên trong tớ mặc cái áo màu xanh lá cây có in bốn chữ ‘Thế giới hòa bình’, còn bị thủng một lỗ. Tớ rất ghét cái áo này, tớ biết đâu được là trong quán lại ấm thế.”

Nghệ thuật gia Hùng đến quán, Vương Siêu mời cậu ta ngồi xuống và nói: “Chào anh, bạn gái của anh đâu?”

Hùng nói: “À, hôm nay cô ấy thi, không đến được.”

Đại ca Kiện liền cởi luôn áo phao ra.

Vương Siêu cười rất đều, hỏi đại ca Kiện: “Cậu có điều gì cần nói, nghe nói cậu có chút việc cần nói.”

Đại ca Kiện không chịu thua, bảo: “Đúng là có chút việc cần nói. Hùng này, cậu học chuyên ngành gì nhỉ?”

Hùng đáp: “Nghệ thuật.”

Đại ca Kiện nói: “Tớ biết là nghệ thuật, nhưng nghệ thuật cũng phải có ngành chính chứ.”

Hùng đáp: “Thiết kế nghệ thuật, thiết kế vi tính.”

Đại ca Kiện nói: “Cậu rất giỏi vi tính, lạ thật đấy.”

Hùng bảo: “Đây là một cách để tớ giao lưu với những vật không có sự sống.”

Đại ca Kiện nói: “Được lắm, vừa hay tớ đang muốn lập một trang web, cần cậu giúp đỡ.”

Hùng nói: “Hay đấy, không đánh thì không quen nhau, những việc về vi tính cậu cứ tìm tớ.”

Đại ca Kiện nói: “Tớ tương đối có kinh nghiệm về mặt kinh doanh, thời tớ còn đi học đã từng mở một công ty vi tính, cũng khá thành công. Về mặt kinh doanh cậu cứ yên tâm, cậu chủ yếu phụ trách kỹ thuật. Tớ nghe Vương Siêu giới thiệu, vi tính thì cậu nhất rồi, cho nên người đầu tiên nghĩ đến là cậu đấy.”

Tôi không nhịn được phì cười.

Hùng nói: “Được, được. Lần trước chỉ là hiểu nhầm, thực ra cậu chủ động biểu diễn cho tớ, tớ đã nhận ra cậu là người theo chủ nghĩa hòa bình, quả nhiên, trên áo phong cậu mặc hôm nay có viết bốn chữ ‘Thế giới hòa bình’. Thực ra chúng ta là người cùng một đường, người cùng một đường, biết thế tặng thêm cho cậu hai con gà.”

Đại ca Kiện cúi đầu nhìn cái áo phong mình mặc, nói: “Haha, đúng thế, tớ cũng chẳng có sở thích gì, chỉ có thể hết sức bảo vệ hòa bình thế giới.”

Hùng nói: “Đúng, đúng, tớ cũng chỉ muốn làm cho thế giới văn minh hơn.”

Tôi và Vương Siêu ở bên cạnh không xen vào được, tôi cảm thấy mình như đang chứng kiến một cuộc đối thoại chính nghĩa giữa siêu nhân và hiệp sĩ dơi. Vương Siêu cúi đầu uống rượu không nói gì, tôi đoán chắc đang kìm nén sự buồn cười trong lòng không để nó òa ra.

Đại ca Kiện nói tiếp: “Lần hợp tác này nhất định sẽ thành công, thế này nhé, sau này kinh phí biểu diễn nghệ thuật của cậu không phải lo nữa, có thể đến những nơi rộng lớn hơn để biểu diễn. Cậu có thể đến nhà

thể thao Tám Vạn Người của Thượng Hải để biểu diễn nghệ thuật hành vi, chưa từng có người biểu diễn ở đó, cậu là người đầu tiên.”

Hùng nói: “Ha ha, đúng, đúng, lần trước thực sự đã hiểu nhầm cậu, cứ nghĩ là cậu muốn ăn mấy con gà đó.”

Đại ca Kiện nói: “Nói thật lòng, con gà đó, nếu chúng tớ ăn rồi, chúng tớ sẽ nôn ra cho cậu.”

Tôi và Vương Siêu cùng lúc bật cười thành tiếng.

Hùng nhìn chúng tôi. Tôi bảo: “Đại ca Kiện nói đúng, con gà của cậu bây giờ rất khỏe, đã bắt đầu đẻ trứng rồi. Đại ca Kiện đang làm một thí nghiệm, chủ yếu muốn xem con gà này sống được bao lâu.”

Hùng nói: “Hay đấy, việc này có vẻ mới mẻ, tớ cũng không biết gà có thể sống được bao lâu.”

Đại ca Kiện nói: “Cho nên, cậu cứ yên tâm, tớ sẽ lập một kế hoạch, sau rồi chúng ta sẽ bắt tay thực hiện.”

Hùng nói: “Được, tớ đợi tin cậu. Tớ đi đây.” Nói xong, anh ta vội vàng chạy ra về.

Vương Siêu nói: “Sao lại đi luôn thế nhỉ?”

Tôi bảo: “Chắc là nóng lòng muốn gặp người yêu, ước chừng thi xong rồi.”

Đại ca Kiện nói: “Các cậu đoán vớ vẩn cái gì đấy, không thấy là đang bàn chuyện làm ăn hay sao? Hừ.”

Vương Siêu nói: “Tớ tài trợ cho cậu, tớ tài trợ cho cậu tiền tên miền trang web. Coi như là góp cổ phần, cổ phần bao nhiêu tùy cậu, cậu là chủ mà. Ha ha ha, đến lúc làm lớn được như Microsoft, chia cho tớ năm mười vạn là được.”

Tôi nói: “Tớ tài trợ cậu về mặt tinh thần, cậu chia cho tớ ba vạn là được.”

Về đến chung cư Đại Vinh, tôi hỏi: “Không nhẽ cậu thật sự đi trước anh em một bước, bắt tay lập nghiệp rồi à?”

Đại ca Kiện nói: “Đâu có, đến mấy vi tính tớ cũng không có. Tớ thấy Vương Siêu kích như thế, tớ mới...”

Tôi nói: “Hóa ra là thế.”

Tôi về đến phòng mình, căn phòng này vốn là phòng phụ, nhỏ hơn phòng của hai bọn họ, nhưng là căn phòng tôi lựa chọn kỹ càng. Từ nhỏ tôi đã không thích phòng quá to, vì như thế, ở trong đó tôi sẽ trở thành thứ yếu. Hơn nữa, phòng rộng thường làm cho lòng người trống rỗng, tiếp đó sẽ thấy cuộc sống trống rỗng. Căn phòng này chẳng có bất cứ đồ đạc gì, chỉ có giường và ti vi. Phòng của tôi không biết do nguyên nhân gì, hình như không đủ ánh sáng, vào những ngày mưa càng ẩm ướt, khiến người ta muốn phát rồ, may mà ở đây nước mưa không nhiều.

Thời gian gần đây, tôi quen ngày nào cũng đi xuống dưới lầu vận động, men theo thềm sông bản thủ, tiến thẳng về phía trước cho đến khi quay đầu lại nhìn thấy chung cư Đại Vinh đã trở nên mờ ảo. Ở chỗ cách xa chung cư một ki lô mét có một vạt rừng cây, vạt rừng rất dài nhưng rất nông, đi vào trong chưa qua vài cây là có thể trông thấy một bức tường rào ngăn, phía sau bức tường rào vẫn là rừng cây, điều này làm tôi thấy rất kỳ quặc, tôi suy nghĩ rất nhiều lần về ý nghĩa của bức tường bao này. Bức tường kéo dài một mạch đến tận nơi tầm mắt tôi không tới được nữa, tôi đã từng đi men theo bức tường cho đến lúc tôi không nhìn thấy chung cư Đại Vinh nữa, nhưng bức tường vẫn còn tiếp tục kéo dài về phía bắc, lại còn uốn vòng. Trên mặt tường không hề có chú thích gì, cũng không có các quảng cáo đại loại “Một mũi trị tận gốc”, thậm chí cũng không hề có số điện thoại của bất cứ người làm giấy tờ nào, chỉ là một bức tường cũ kỹ kiên cố trống trải. Tôi đã từng muốn leo lên trên nhìn xem, nhưng không thành công, hơn nữa tôi nghĩ leo lên cũng chỉ thấy được nhiều cây hơn. Lúc tôi ở chung cư Đại Vinh ngắm vạt rừng này từ trên cao, nhiều khi không khí đầy sương, chỉ thấy được mấy cây nhỏ ở tận cùng phía trước, lúc thời tiết đẹp thì nhìn thấy nhiều cây hơn, nhưng cũng chỉ thấy cây thôi, không có nhà cửa, không có dốc, không có đường, chỉ là một vạt rừng, kéo dài cho đến tận cùng của tầm mắt người. Điều kỳ lạ là, trước đây tôi chưa bao giờ phát hiện ra trước mắt có một vạt rừng lớn như thế, trong ấn tượng dường như là khu nhà máy hoang phế hỗn loạn. Cho đến tận lúc hoàng hôn, khi tôi muốn ngắm cảnh mới phát hiện ra đó không ngờ lại là một rừng cây.

Tôi xuống lầu, lần đầu tiên đi bộ qua, không có cả đường đến đó. Lúc đi đến phía trước lần đầu tiên, trời đã đen hẳn, cây cối lắc lư loạn xạ trong gió, còn có những tiếng chim kêu kỳ quặc. Phía trong tối tăm mù mịt, nhưng tôi cảm thấy rất hưng phấn, có sự thôi thúc đi vào bên trong mãnh liệt, cảm giác giống như đứng ở nơi cao vài chục mét, có sự thôi thúc nhảy xuống mãnh liệt. Ý thức của tôi nói với tôi, đi vào bên trong kết quả sẽ giống như nhảy xuống, cho nên cơ thể tôi rất vui mừng. Tôi đi về phía trước một bước, trước mắt là một cây không biết tên là gì, lá hình ba góc. Tôi vượt ve cành cây, đột nhiên trông thấy một con sâu to như con ốc sên. Lúc này tôi mới sực tỉnh lại và chạy ra. May mà tôi sợ sâu.

Lần thứ hai đi sang, trời vẫn còn sáng, nhưng chính là lần này, tôi mới phát hiện ra bức tường bao, điều này cho thấy cho dù là đi vào bên trong thế nào, cũng chỉ đi đến được bức tường bao là hết, sau đó đi men theo tường, không ngừng lượn vòng. Có điều có trời mới biết được liệu bức tường có bao thành một vòng. Ban ngày và buổi tối cảm giác hoàn toàn khác nhau, mặc dù đều chẳng có đến một người xuất hiện trong tầm mắt, nhưng lại có âm thanh thú vị phát ra từ vạt cây cối rộng lớn. Buổi tối thì hoàn toàn là một hồ đen, dù bạn công cả người lên, bước về phía trước, vẫn cảm thấy sau lưng dường như có vật gì đang hút lấy, mỗi một bước đều lùi lại phía sau. Chung cư Đại Vinh là tòa kiến trúc duy nhất mà tôi thấy có ánh đèn, tôi đang hướng mặt về đó, mỗi một bước đi đều vô cùng kiên quyết, nhưng tôi cảm giác khoảng cách đến đó dần dần xa hơn. Bỗng nhiên, dường như xuyên qua được vật cản gì trong không khí, chung cư Đại Vinh xuất hiện ở cách một trăm mét trước mắt, cuối cùng bước đi cũng vững vàng hơn. Bước vào phòng, tôi nhìn về phía xa, chẳng còn thấy gì nữa.

Tôi luôn có một suy nghĩ kỳ quặc, tôi cảm thấy bức tường bao đó thực ra không tồn tại, ở một thời khắc nào đó vào buổi tối, bạn có thể đi thẳng vào sâu trong rừng cây. Mà ở trong sâu đó, dường như có thứ gì rất kỳ lạ và đặc biệt đang thu hút bạn.

Ngày thứ ba mươi sau khi mùa đông đến, máy sưởi của chúng tôi bị hỏng, và biến thành thứ đồ dùng dễ dọ nát thiên nhiên. Vương Siêu đem đi đổi, thì rất đáng tiếc bị thông báo là nhà máy đó đã phá sản. Tôi không thể hiểu nổi cái nhà máy sản xuất máy sưởi này làm thế nào có thể ngoan cường cố gượng được qua mùa hè và phá sản vào mùa đông. Mặc dù tôi chỉ có một cái chăn, nhưng vì tôi đem hết tất cả quần áo ra đắp lên trên, nên cũng ấm áp lên nhiều. Lúc mới đầu Vương Siêu về nhà ngủ liên tục, dù sao ở nhà cũng có điều hòa và đệm điện. Mùa đông không khó chịu như tưởng tượng, điều khó chịu là thiếu mất chiếc Santana của Vương Siêu, việc mua đồ và đi lại trở nên rất bất tiện, mà lại vừa đúng lúc cửa hàng tạp hóa ở tầng một bị cháy. Vãn may, chúng tôi chẳng có đồng nào trên người, điều này làm cho cuộc sống nhẹ nhàng hơn nhiều. Lúc đó thời tiết lạnh giá, trên phố rất ít người, cũng không có người tổ chức các hoạt động rút thưởng, nên chúng tôi chẳng có bất kỳ nguồn thu nhập kinh tế nào khác nữa.

Tháng mười hai, chúng tôi thu nhập được một trăm tệ. Đây là do đại ca Kiện nảy ra ý tưởng độc đáo đột xuất, đem cái máy sưởi ra đường bán mà có. Ngày hôm đó chúng tôi đi rất xa, sợ là đi gần, sẽ bị người mua phát hiện ra chúng tôi ở gần đấy. Đi khoảng hơn một tiếng, liên tục đi quanh co qua những con phố cũ nát không người, mới đến được một nơi mà chúng tôi cho là an toàn. Cái máy sưởi bán được một cách nhanh chóng, còn kèm theo cả thẻ bảo hành, người mua là một ông già tầm năm mươi tuổi, xem chừng rất cần sưởi ấm. Trong lòng chúng tôi rất áy náy, nhưng sự cùng quẫn của cuộc sống đã buộc chúng tôi đi vào con đường phạm tội. Cuối cùng, cái máy sưởi được ngã giá một trăm tệ. Vì trên đường không có cách nào thử được máy, nên ông lão không hề biết là cái máy sưởi không có cả chức năng sưởi ấm, chỉ biết quay đầu. Trong đầu tôi hiện ra một cảnh tượng đáng thương: Trên tuyết trắng mênh mông, trong một túp lều tranh, ông già nghèo khổ và cái máy sưởi ngồi đối diện với nhau, cùng lắc đầu. Đại ca Kiện nói: “Cuộc sống ép buộc mà, nếu không ổn nữa chắc chỉ còn nước bán cái ti vi trong phòng tổ thôi.”

Tôi bứt rứt trong lòng rất nhiều ngày. Đại ca Kiện an ủi: “Trên thế giới này, không còn người nào nghèo khổ hơn chúng ta nữa đâu, ông lão ấy ít nhất cũng có nhiều tiền hơn chúng ta.”

Hôm đó lúc về, chúng tôi hoàn toàn không nhận ra chung cư Đại Vinh nữa, mặc dù chung cư của chúng tôi nằm ở một nơi hoang vu rộng lớn. Sau khi được cao nhân chỉ đường đi nước bước, chúng tôi phát hiện ra chỉ mất nửa tiếng là về được. Ba ngày sau, chúng tôi đi xe Vương Siêu qua chỗ đó, bỗng nhiên phát hiện thấy ông lão đang bán máy sưởi ở bên đường, bên cạnh có đặt một tấm biển: Máy sưởi mới, con trai biểu, trong nhà đã có, hai trăm tệ.

Đại ca Kiện nói: “Thật bịp quá, cái máy hồng toét rồi mà bán hai trăm tệ.”

Vương Siêu bảo: “Người ta cũng là làm ăn, lấy buôn từ chỗ cậu một cái còn gì.”

Tôi nói: “Bán giá gốc là được rồi, đã bị lừa lại còn muốn kiếm thêm tí chút, đừng có chết rét trên đường. Thật không biết ông ta nghĩ thế nào.”

Vương Siêu nói: “Những người buôn bán không phải đều nghĩ thế à?”

Chúng tôi không biết ông lão đã ở đây bán mấy hôm, nhưng lúc đi ngang qua, tôi và đại ca Kiện bắt gặp đều vùi người xuống.

Vương Siêu bảo: “Hùng hỏi khi nào thì cậu đưa ra được kế hoạch đấy.”

Đại ca Kiện nói: “Kế hoạch gì, yên ổn qua hết mùa đông đã rồi tính sau.”

Vương Siêu bảo: “Đùa thì đùa, nhưng cậu đã nói rồi là nhất định phải làm đại một thứ gì đó cho người ta, nếu không mọi người lại bảo Vương Siêu là kẻ lừa đảo. Cậu về nghĩ cẩn thận đi nhé.”

Từ hôm đó, đại ca Kiện suy nghĩ ngày đêm, mà càng nghĩ lại càng hứng thú. Anh hỏi tôi: “Cậu bảo, làm cái trang web gì tốt nhất?”

Tôi nói: “Đại ca Kiện, bây giờ hình như làm web kiếm phết đấy. Hồi trước tớ có một anh bạn, làm một trang web, mỗi ngày số lượng vào xem chỉ có một trăm người, tớ đoán trong số đó thì cậu ấy tự đăng ký vào phải đến năm mươi lần, thế mà có một người nước ngoài bỏ ra một triệu đô để mua cái trang web đó.”

Đại ca Kiện nói: “Cái thời cậu nói đã qua rồi, chúng ta đã bỏ lỡ mất thời điểm tốt nhất. Lúc đó chỉ cần làm một trang web nội dung hoàn tất hình như có thể bán với giá rất cao, cũng chẳng biết những kẻ mua ấy nghĩ thế nào, sao không tự làm một cái, một ngày có một tí lượng người vào web như thế.”

Tôi nói: “Thế thì có gì, kỳ quặc nhất là có kẻ mua thần kinh, nhưng có kẻ bán cũng thần kinh, nhất định không bán, cảm thấy mình như thế có thể bán được một trăm triệu. Cậu bạn tớ nói với tớ, mức giá trong đầu cậu ấy là mười ba triệu đô, vừa đúng một trăm triệu nhân dân tệ.”

20. Chương 10 Phần 2

Đại ca Kiện hỏi: “Chuyện đó là khi nào?”

Tôi nói: “Hai năm trước, lúc ấy có rất nhiều người muốn mua trang web của cậu ta, đều trả giá mấy trăm nghìn đô.”

Đại ca Kiện hỏi: “Cậu ấy làm trang web gì?”

Tôi đáp: “Loại để học sinh lên mạng đăng báo, rồi còn BBS.”

Đại ca Kiện hỏi: “Người có nhiều không?”

Tôi trả lời: “Không phải đã nói rồi thầy, lượng người vào xem chỉ có hơn một trăm, thiếp đều là các bạn cùng lớp gửi. Phạm vi quảng cáo của cậu ấy chỉ ở mức lớp, cho nên thiếp đều là các bạn cùng lớp gửi. Sau này cậu chàng ấy đã phát điên, ngày nào cũng bàn chuyện giá cả với người ta, mình oách hết chỗ nói, cảm thấy mình đã là tỉ phú rồi.”

Đại ca Kiện hỏi: “Sau đó thế nào?”

Tôi nói: “Sau đó hình như không có người nào gửi thiếp nữa, bởi vì mọi người đều là bạn học, thấy không đứng lại để cho cậu chàng đó kiếm mấy chục triệu, đều không cam tâm.”

Đại ca Kiện hỏi: “Sau đó thì thế nào?”

Tôi đáp: “Sau đó thì lượng người vào xem là con số không, có lẽ là cậu chàng đó bận thương lượng làm ăn, bản thân cũng quên vào xem. Trong lớp có một cậu bạn không phục, xin nghỉ học một tuần, nói là sẽ làm một trang web giống như thế, còn bỏ ra hai trăm tệ để quảng cáo trên nửa trang báo trường, muốn đánh bại cậu kia, phần đầu để website của mình bán cỡ một trăm triệu đô, sau đó sẽ bỏ học, làm một website kiếm một tỉ đô, xong là không làm nữa, bắt đầu đường lão.

Đại ca Kiện hỏi: “Sau đó thì thế nào?”

Tôi trả lời: “Sau đó cậu thứ nhất hình như không mặc cả được giá hời, người cao nhất cũng chỉ bằng lòng trả đến mức một triệu đô, nên cậu ta không bán, muốn đợi giá cao hơn một chút mới ra tay. Khi cậu ta đang thiết kế hết website này đến website khác thì bong bóng internet đột nhiên tan vỡ sạch.”

Đại ca Kiện hỏi: “Sau đó thì thế nào?”

Tôi đáp: “Sau đó, cậu chàng đó muốn bán website với giá một vạn tệ, cũng chẳng ai mua. Ai cần trang web mà lượng người vào chỉ có hai con số cơ chứ! Cuối cùng hình như đến một nghìn tệ cũng không bán được. Sau đó vì không nộp nổi chi phí áy chủ, website phá sản. Từ đó trở đi, anh chàng này thần kinh bắt đầu hơi không bình thường, đến bây giờ vẫn chưa hồi phục, trông thấy xe Mercedes đi qua trên đường là nói: ‘Là cái gì cơ chứ, suýt nữa tớ có thể mua một lúc mười cái.’ ”

Đại ca Kiện nói: “Đúng thế, suýt nữa cũng chả có tác dụng gì, suýt nữa có nghĩa là vẫn kém một tí, chưa thành công. Thế anh chàng muốn kiếm một tỉ thì thế nào?”

Tôi trả lời: “Anh chàng muốn kiếm một tỉ thấy tình thế không ổn, không làm website nữa, cả học kỳ tiếp đó dồn sức vào đôi co với báo trường để đòi lại hai trăm tệ tiền quảng cáo. Thần kinh cậu này cũng có vấn đề, nhưng đỡ hơn cậu đầu tiên một tí, dù sao cũng chưa làm ra, mới chỉ gặp người khác thì nói chủ yếu là lực lượng kỹ thuật không đủ mạnh, nhân viên kỹ thuật không đủ, nếu mà hoàn thành sớm được một tuần thì bây giờ đã có một tỉ nhân dân tệ rồi.”

Đại ca Kiện cười bảo: “Sửa chữa vi tính như bọn mình vẫn thực tế hơn.”

Tôi nói: “Đúng thế, tớ không hiểu cái lúc đó đầu óc người ta phát triển cái kiểu gì, cứ như chỉ cần làm ra một trang web, sau đó viết lên hai chữ ‘trang web’, để ọi người biết đây là một trang web, là có thể kiếm được tám mươi một trăm triệu. Chuyện này nghĩ đã thấy là không thể.”

Đại ca Kiện nói: “Rất nhiều việc nghĩ không hiểu được đâu. Cậu xem nhà ở Bắc Kinh đấy, chỗ văn phòng bán nhà, giá khởi điểm tám nghìn tệ một mét vuông, còn đầy nhà chưa bán hết, thế mà có người chạy đến trung gian treo biển một vạn tệ một mét vuông. Thằng ngốc nào đi mua cơ chứ, nhưng mà anh chàng đó lại cứ tưởng là mình sắp được mấy chục vạn rồi, sau đó cứ nghĩ mình đã kiếm được một món lớn, đến lúc bên chủ xây dựng tăng giá lên một vạn tệ một mét vuông, thằng ngốc đó lại treo biển một vạn hai, xong thấy mình đã giàu to, vĩnh viễn không bao giờ bán được, thế là cứ vĩnh viễn cảm thấy mình rất có tiền, cứ thế đợi cho đến ngày đứt hẳn.”

Tôi nói: “Ừ, những kẻ này đều liệt vào diện đầu óc buồn bán hoang tưởng.”

Đại ca Kiện bảo: “Rồi cậu xem, sớm muộn gì thị trường bất động sản Thượng Hải cũng sẽ như thế. Người Thượng Hải thích làm những việc ngu xuẩn này nhất, khuấy cho giá cả lên đến mức chính người Thượng Hải cũng mua không nổi, rồi vẫn cứ cứng đầu khuấy tiếp, sau đó là “ầm” một cái sập sàn, lúc đó người các nơi khác đã rút từ lâu rồi, còn người Thượng Hải thì phá sản hết chính trong tay mình, cuối cùng chỉ còn nước nhảy sông Hoàng Phố. Sông Hoàng Phố để làm gì chứ, chính là để cho người Thượng Hải nhảy. Cậu chờ xem, người Thượng Hải đứng bên bờ sông Hoàng Phố, nhìn cảnh Ngoại Than phía sau lưng và nói: ‘Mẹ nó, toàn là người nước ngoài’, sau đó nhảy đánh ‘tùm’ một cái, chết luôn.”

Tôi bảo: “Thế thật, cậu xem, phải thận trọng, không kết quả sẽ giống như ông già bán máy sưởi.”

Đại ca Kiện nói: “Bây giờ làm website không kiếm được tiền nữa rồi. Chúng ta mà muốn kiếm tiền, thì bây giờ đi Thượng Hải buôn nhà, bốn năm sau chạy ra, thế nào cũng kiếm được gấp vài lần.”

Tôi nói: “Nhớ lại hai cậu bạn cùng học làm website trước đây đúng là biếm họa. Từ sau đó, nếu bảo họ bỏ ra một triệu, một năm sau có thể kiếm được một triệu, chắc chắn họ không làm vì họ thấy chỉ cần mình làm một tuần là kiếm được một trăm triệu, hahaha.”

Đại ca Kiện nói: “Thật sự có một trăm triệu có phải hay không. Để tớ nghĩ xem nếu có một trăm triệu tớ sẽ làm gì, mà thôi, một trăm triệu nhiều quá, một triệu là tớ đã sướng lắm rồi. Tớ mà có hơn một triệu, tớ sẽ mua một căn hộ Thượng Hải, tốt nhất là nhìn thấy được cả sông Hoàng Phố và bãi Ngoại Than, mua thêm một chiếc Santana 2000, sửa sang nhà trang trí nội thất nữa, thế là rất tốt rồi, hahaha. Tớ nghĩ xem tớ cần loại đồ điện mác nổi tiếng gì, ti vi của tớ phải mua của Sony, điều hòa phải là điện cơ của Mitsubishi, tủ lạnh phải là Samsung, DVD phải là...”

Tôi bảo: “Đại ca Kiện, cậu thế này thì không phải là người Trung Quốc quá đấy. Ti vi cũng phải mua của Trường Hồng, điều hòa phải mua của Hải Nhi chứ.”

Đại ca Kiện nói: “Tớ có tiền, sao phải mua đồ nội địa.”

Tôi bảo: “Cậu đúng là có tiền, nhưng phải ủng hộ hàng nội địa chứ.”

Đại ca Kiện bảo: “Cậu xem, tớ đã là tỉ triệu phú, tất nhiên là phải dùng đồ nhập khẩu.”

Tôi nói: “Thế cậu thấy thế này có được không, tivi màu cậu mua của Philip, tủ lạnh cậu mua của Siemen.”

Đại ca Kiện nói: “Tớ phải cân nhắc đã, việc này cần so sánh đối chiếu một tí mới đưa ra kết luận được.”

Tôi bảo: “Tớ thấy đồ của bọn Nhật lùn không nên mua, mà lại còn đắt nữa.”

Đại ca Kiện nói: “Nhưng từ trước đến nay tớ vẫn thích Sony mà.”

Tôi nói: “Thế là không được, cậu đã có nhiều tiền như vậy, phải làm gương ọi người. Mà hình như Philip vẫn rẻ hơn một tí thì phải.”

Đại ca Kiện nói: “Cậu nói đúng, khi một người có một tài sản nhất định, phải có trách nhiệm làm gương cho xã hội. Thế thì tớ mua ti vi Philip, kể cả là đắt hơn Sony một trăm tệ.”

Nói đến đây, mọi người đều ngừng lại một chút. Tôi hỏi: “Đại ca Kiện, một trăm tệ của bọn mình còn bao nhiêu nữa?”

Đại ca Kiện bảo: “Đúng đấy, tớ cũng đang nghĩ đến nó đấy, chắc là vẫn còn năm mươi tệ.”

Tôi hỏi: “Trang web của cậu khi nào bắt đầu có lãi?”

Đại ca Kiện bảo: “Đã có hình hài gì đâu cơ chứ.”

Tôi nói: “Cậu đừng có nghĩ viễn vông nữa. Cậu làm một trang web đi, mọi người đều đang chờ cậu nuôi đấy.”

Đại ca Kiện bảo: “Tớ muốn làm một cái lớn như Sina.”

Tôi nói: “Thế thì không ổn, các cậu chỉ có hai người.”

Đại ca Kiện nói: “Tớ biết là không ổn, nên tớ đang suy nghĩ, đầu tiên cứ làm trước một trang chuyên về một mảng thôi. Cậu xem, tớ làm một luận đàn về đồ điện gia dụng, sau đó đợi người nhiều rồi kiếm tiền bằng quảng cáo có ổn không?”

Tôi bảo: “Ổn thì ổn, nhưng chắc là không thể làm hoành tráng được. Cậu thấy đấy, những người biết sử dụng máy giặt đều không lên mạng.”

Đại ca Kiện nói: “Tớ vẫn còn một phương án nữa, tức là làm một trang chỉ để người ta dán hình.”

Tôi nói: “Cậu thấy các trang web sex vẫn còn chưa đủ nhiều à.”

Đại ca Kiện bảo: “Không nhất định phải dán hình cơ thể người, cậu nghĩ sao?”

Tôi nói: “Cậu đã thấy cái luận đàn nào có người dán hình phong cảnh chưa? Cứ cho là có người dán hình phong cảnh đi, tự cậu có xem hình phong cảnh không?”

Đại ca Kiện nói: “Đúng là chưa có, đừng có phát triển đến cuối cùng lại hóa thành web sex thật.”

Tôi bảo: “Rất có khả năng. Cậu xem, Hùng chắc chắn sẽ dán ảnh nghệ thuật hành vi của mình, lỡ mà hôm nào cậu ta cảm thấy nghệ thuật là không cần quần áo che, mà không toi à.”

Đại ca Kiện nói: “Đúng đấy, nếu mà kéo được cả ‘em Vĩnh Cửu’ cùng làm nghệ thuật thì lượng người vào đọc chắc chắn sẽ rất cao.”

Tôi nói: “Đúng đấy, làm gì có trang web sex nào có cả một đôi người mẫu nam nữ riêng như thế!”

Đại ca Kiện nói: “Nhưng mà dựa vào cái gì để kiếm tiền chứ?”

Tôi nói: “Dựa vào hai bảo bối sống ấy, mỗi ngày cưỡi một tí, phải trả tiền mới được ngắm nghệ thuật hoàn chỉnh, nếu không chỉ được ngắm loại nghệ thuật đã qua trang trí.”

Đại ca Kiện bảo: “Thế thì trang web này dựa dẫm vào người quá, nếu có ngày hai bọn họ tự tách ra làm riêng, trang web của tớ sẽ phá sản ngay lập tức.”

Tôi nói: “Cũng phải, quyền chủ động phải nằm trong tay cậu.”

Đại ca Kiện bảo: “Cậu xem, nếu không thì làm một trang chuyên để người ta download mọi thứ.”

Tôi bảo: “Thế cậu lấy ở đâu ra những thứ để download?”

Đại ca Kiện bảo: “Tớ vào Sina, Sohu để down, mấy chỗ đó đều miễn phí. Tớ sẽ tải về, đưa lên trang web của tớ, sau đó thu phí.”

Tôi nói: “Cậu thấy số người vào mạng của cậu download có khả năng nhiều hơn gấu trúc không?”

Đại ca Kiện nói: “Cũng phải, đến tớ cũng khinh thường họ.”

Chúng tôi chìm vào suy nghĩ.

Đại ca Kiện bảo: “Nếu không chúng ta làm một thế giới mạng hư cấu.”

Tôi nói: “Thế thì thiết kế phần mềm quá lớn, không có vài chục người, vài trăm triệu là không xong.”

Đại ca Kiện bảo: “Cũng phải. Thế cậu bảo làm gì được?”

Tôi nói: “Tớ thật sự cũng chả biết.”

Hai chúng tôi khổ sở suy nghĩ. Đúng lúc đó, Vương Siêu đẩy cửa vào, hỏi: “Nói gì thế?”

Đại ca Kiện bảo: “Làm một trang web gì?”

Vương Siêu đáp: “Cậu làm thật à. Làm một trang chơi game, tớ đây rất thích game, tớ đảm bảo ngày nào cũng vào.”

Thế là dưới sự cổ vũ của Vương Siêu, đại ca Kiện làm một trang web chơi game thật, lúc đầu chỉ là một luận đàn, đưa thêm một số trò chơi để chiếm lĩnh không gian, chưa đầy vài ngày đã làm chủ trang web. Nghệ thuật gia Hùng rất nghiêm túc cẩn thận, lại còn cùng các học sinh nam trong khoa làm ra miếng vá cho các trò chơi. Trong trò chơi bóng đá, họ tạo ra phần mềm có khả năng biến trọng tài thành còi đen; Trong trò bóng rổ online, họ nâng thành công tỉ lệ ném bóng trúng rổ đến một trăm phần trăm; Trong trò chơi bắn người thật, có thể làm cho nhân vật chủ sở hữu loại vũ khí tốt nhất. Họ đem những thứ này đưa lên mạng, để người ta tải về miễn phí. Đại ca Kiện cái gì cũng không biết làm, nhiệm vụ duy nhất là mỗi ngày vào xem máy vi tính một lần rồi nói: “Xem này, lại có thêm năm trăm người đăng ký.”

Đại ca Kiện không có máy vi tính, nên mọi hoạt động đều phải tiến hành ở chỗ Hùng. Mà đại ca Kiện dường như rất thích chạy đến phòng ngủ của Hùng, đầu tiên là xem Hùng tự chơi một đoạn trò bắn người thật, trong trò chơi, tên của Hùng là “Tại sao tôi bất bại”. Nhưng năng khiếu về mặt chơi game của Hùng chỉ tầm tạm, hầu như đều kết thúc bằng tự hệt chân ngã chết, thế là anh chàng bị cái lợi hun cho tim trở nên đen tối bèn làm ỉn một cái khiên, còn đem ra khoe khoang một cách rất đắc chí. Dân mạng tới tập hỏi cậu: “Cái khiên này mua ở đâu trong trò chơi này, sao chưa thấy bán bao giờ nhỉ.” Hùng chưa kịp nói ra là tự mình làm, đã bị một người đâm một nhát dao từ phía sau chết luôn. Sau khi cậu ta “chết”, đại ca Kiện sẽ bàn với cậu một chút ý tưởng tiếp đó, trong quá trình tạo dựng ý tưởng, “em Vĩnh Cửu” luôn xuất hiện vào những lúc thích hợp, đại ca Kiện nhìn mà tâm hồn xao động.

21. Chương 11 Phần 1

Rất nhanh chóng, lượng đăng nhập vào mạng mỗi ngày lên tới mười vạn. Lúc này, ý kiến của đại ca Kiện và Hùng có một chút mâu thuẫn. Hùng cho rằng website chỉ cần mọi người vui vẻ vô bờ là ổn, cứ tồn tại được thì không nhất thiết phải thu phí. Nhưng đại ca Kiện nói nhất định phải thu phí, đầu tư về phần mềm là một khoản chi phí lớn mặc dù bây giờ vẫn chưa đầu tư, mặt khác nếu vĩnh viễn không thu phí, thì việc làm web cũng mất đi ý nghĩa của nó.

Ý của Hùng là đại ca Kiện có thể mời đăng quảng cáo trên web.

Sau khi đại ca Kiện mất một thời gian dài liên hệ, cuối cùng cũng mời được một nhà máy sản xuất máy chơi điện tử, nhà máy trả giá hai trăm tệ, yêu cầu quảng cáo ở trang chủ. Dù có hơi khác so với tưởng tượng của đại ca Kiện một chút, nhưng ít còn hơn không. Đại ca Kiện cảm thấy, đây dù sao cũng mới bắt đầu, không gian trang chủ của website sẽ chẳng mấy chốc không giàu có nữa, còn bản thân anh sẽ rất giàu có.

Điều đáng tiếc là từ sau đó anh không liên hệ được bất cứ một công ty nào có ý muốn quảng cáo trên mạng nữa. Khi đại ca Kiện đến lại cái nhà máy sản xuất máy chơi điện tử, thì đối phương đã biến thành nhà máy sản xuất máy học tiếng Anh.

Thực ra tất cả động cơ của đại ca Kiện đều chỉ vì được gặp “em Vĩnh Cửu”. Đại ca Kiện đến phòng ngủ của Hùng hết lần này đến lần khác chỉ để chứng minh “em Vĩnh Cửu” vẫn chưa sống chung với Hùng. Mỗi lần trông thấy chần trên giường Hùng, đại ca Kiện lại vui như nở hoa trong lòng.

Tôi không thể hiểu nổi điều này, tôi không hiểu tại sao đại ca Kiện lại có cảm hứng đến như vậy với một cô gái không phải là của mình. Đối với tôi, nếu cô gái này đã có bạn trai, tôi sẽ lập tức mất đi thiện cảm đối với cô ấy, bỏ luôn ý định theo đuổi, còn đại ca Kiện vẫn theo đuổi, anh nghĩ là thiên hạ bình đẳng, chỉ cần chưa kết hôn, con gái vẫn còn tự do. Từ điểm này có thể thấy được, thực ra đại ca Kiện có tiềm năng trở thành người làm kinh doanh, vì con gái cũng giống như hàng hóa, chỉ cần chưa viết hóa đơn, cô gái có thể là của bất cứ người nào.

Nhưng suy nghĩ này của đại ca Kiện được giấu rất kỹ, anh không bao giờ để cho Hùng thấy mình thích “em Vĩnh Cửu” một chút nào. Khi “em Vĩnh Cửu” ngồi bên cạnh Hùng, đại ca Kiện thậm chí có thể chỉ nhìn Hùng và nói những lời hoàn toàn không ăn khớp với những điều mà não bộ đang nghĩ lúc đó.

Trận tuyết đầu tiên của năm nay sớm hơn một chút so với mọi năm. Một hôm sáng sớm tôi tỉnh dậy, phát hiện thấy rừng cây phía xa không còn nữa, điều này làm tôi vô cùng kinh ngạc. Sau khi nhìn lại gần, tôi mới biết hóa ra bên ngoài đã rơi tuyết. Lúc tôi dậy, tuyết vẫn tiếp tục rơi, đêm hôm trước còn rơi to hơn, vì trên mặt đất đã không còn một khoảng nào có màu khác. Cảnh quan ngoài cửa sổ khiến lòng người sáng khoái nhẹ nhõm. Tôi đứng trước cửa sổ rất lâu, thở ra từng luồng hơi trắng, đây là thứ có khả năng chứng minh một người vẫn còn sống nhất. Vào mùa đông tôi thích hà hơi hơn cả, tôi thường tưởng tượng, nếu đây là phun lửa, thì cuộc sống của tôi sẽ an toàn biết bao.

Tuyết lớn ở bên ngoài khiến tôi trở lại ổ chăn ấm áp, nằm nghiêng tôi vẫn nhìn thấy khoảng trời trắng bệch, dường như còn nghe thấy tiếng tuyết rơi. Tôi ở trạng thái ăn chưa no, nhưng đã ngủ đủ, lại ngủ thiếp đi một cách khó hiểu, như thể trong căn phòng này chưa từng có người tỉnh dậy. Vài phút sau tôi lại mở mắt ra, nhìn chăm chú ra phía ngoài cửa sổ một lúc, rồi không biết lại ngủ đi lúc nào. Một mình tôi ở trong phòng cứ thức dậy rồi lại ngủ đi như vậy, không biết chán.

Khoảng tám năm trước, tôi có quen một cô gái. Cô gái này quen trong một lần hoạt động ngoại khóa, lúc đó tôi lớn hơn cô ấy ba tuổi, nhưng điều không may là, chúng tôi học cùng một lớp tiếng Anh nâng cao, ở cùng một trình độ. Năm đó tôi hừng hực ý chí, quyết tâm trước khi lên đại học phải thông thạo tiếng Anh, tiếp đó vào đại học rồi sẽ làm chút công việc phiên dịch, sau đó trước khi tốt nghiệp tự mình kiếm tiền mua ô tô đi, lượn lờ trong trường. Tôi rất ngạc nhiên vì mình lại có một mục tiêu rõ ràng như thế, mà còn thực sự bắt tay hành động.

Đến lớp nâng cao phải đi xe buýt nửa tiếng đồng hồ và ba trạm tàu điện ngầm, trong thời gian đó tôi đánh mất ví tiền hai lần. Sau chương trình học một tháng, ngoài trình độ tiếng Anh không có tiến bộ, sự cảnh

giác của tôi đối với thế giới bên ngoài, mức độ quen thuộc đối với sự hỗn loạn của thành phố, và khả năng chống móc túi đều được nâng cao ở các mức độ khác nhau.

Cô giáo của lớp học này tên Diana, là người Trung Quốc. Sau khi vương phi Diana chết, cô thấy không tốt lành, nên đổi luôn tên thành Susana, sau này thấy Susana quá nhiều, lại đổi thành Celina. Cô thích “na” đến thế, chúng tôi cứ nghĩ trong tên Trung Quốc của cô có chữ “na”. Celina họ Cầu, là một cái họ ít gặp, chúng tôi đoán tên Trung Quốc của cô là Cầu Na (chó đâu rồi), chắc cô thấy gọi như vậy không hay, giống như câu đầu tiên hỏi người khác sau khi dắt chó đi dạo làm lạc mất chó. Vẫn may, thông thường trình độ văn hóa của người Trung Quốc không cao, nghe nói trước đây mọi người đều gọi cô là cô giáo Cầu. Cô là người hơi thần kinh, yêu một cậu người Mỹ mười năm rồi bị bỏ, sau khi về trở thành giáo viên tiếng Anh có uy nhất vùng này. Điều này cho thấy ngôn ngữ quả là một thứ thần kỳ, cho dù bạn có tiếp xúc mười năm với thợ thông ống của nước ngoài, sau khi rời bỏ vẫn có thể trở thành giáo viên đại học như thường, mà môn dạy lại không phải là môn thông ống.

Celina giảng bài rất thần kinh, sau khi chăm chú ghi bài nhiều ngày, mọi người đều không ghi nữa. Chỉ có một cô gái vẫn nghiêm túc ghi bài, mà lúc đó tôi rất thích những cô gái chăm chỉ học tập, nên có thiện cảm với cô gái này mãi.

Một lần lên lớp, Celina hỏi mọi người: “Có người nào thích màu vàng đất không?”

Bên dưới im phăng phắc không tiếng trả lời.

Celina nói: “Chẳng nhẽ không có ai thích màu vàng đất à?”

Bên dưới vẫn im phăng phắc không tiếng trả lời.

Celina nói: “Mỗi một màu sắc đều đáng yêu, đều là sản phẩm của thượng đế. Thực sự không có ai thích màu vàng đất à?”

Bên dưới vẫn im phăng phắc không tiếng trả lời.

Celina lắc đầu nói: “Xem ra đúng là không có người thích màu vàng đất.”

Lúc này, cô gái ấy thấy Celina một mình trên bục giảng thật đáng thương, liền phụ họa một câu: “Thực ra tôi cũng khá thích.”

Celina bảo: “Được. Thực ra cô giáo chỉ định bầy các bạn. Màu vàng đất đúng là rất xấu, không ngờ lại có người thích thật.”

Nói dứt, cô gái ấy liền bật khóc.

Celina bảo: “Nào, muốn khóc cứ khóc to lên, mở lòng bạn ra. Open your heart. Come on, please.”

Tất cả chúng tôi đều nhìn cô gái ấy một cách hiếu kỳ, chờ xem cô e on.

Lần đầu tiên C nói chuyện với tôi là một lần sau giờ bài tập ngoại khóa. Lúc chúng tôi sắp kết thúc khóa học, Celina bố trí cho chúng tôi một bài tập tốt nghiệp, phải làm một mô hình. Vì là lớp nâng cao, nên tôi quên bẵng mất cái việc nhỏ này. Đến lúc lên lớp, bỗng phát hiện ra trong tay mỗi bạn đều cầm một vật kỳ quặc. Mọi người đều cố gắng hết sức, phát huy trí tưởng tượng để lấy lòng cô nàng thần kinh này.

Người bạn ngồi cạnh tôi mới ác chiến, dùng giấy vệ sinh làm mô hình ghế sa lông. Celina cầm lên nhìn hồi lâu rồi nói: “Good, good!”

Chúng tôi ở bên dưới bàn tán xôn xao, nói là anh chàng đó nhìn không giống người rất có tiền, chắc không phải là tự mua, đám giấy vệ sinh đó tám phần là giấy dùng rồi.

Chúng tôi cười ồ lên.

Tôi vốn định nói quên mất mô hình ở nhà rồi, nhưng khi đến lượt mình, tôi tự dưng bật ra một ý tưởng kỳ lạ. Tôi moi khắp người, cuối cùng cũng tìm thấy một hộp diêm, tôi lấy hết diêm trong hộp ra, chủ yếu là muốn giữ lại lần sau còn dùng, sau đó đưa cái hộp diêm không cho cô giáo.

Celina nhận được hộp diêm, vui mừng khôn xiết, nói to: “Quá hoàn mỹ. Perfect, too perfect! Ai chà, mẹ ơi, đây chính là cảm giác mà cô tìm bấy nay. Nice, nice, nice, cô cho em A+.”

Các bạn cùng lớp nhao nhao bàn tán.

Lúc C đi nộp bài tập trông cẩn thận hết mực. Khi cô bước lên bục giảng, mọi người phát hiện ra đó là một hình chữ A làm từ sáp nến.

Celina nói: “Quá thiếu sức tưởng tượng. Em được C, em là điểm C duy nhất của lớp.”

Thế là tôi tôi tốt nghiệp với điểm số cao nhất lớp một cách hoang đường. Cậu bạn dùng không ít giấy vệ sinh xếp thứ hai, được một con A, các bạn khác đều được B, còn cô gái chỉ được C.

C còn khen tôi một câu là tôi thật giỏi nghĩ, sao cô lại không nghĩ được ra. C nhìn vào mắt tôi và tôi cảm thấy cô gái này dù có bị trộm móc túi đến nghìn lần thì cũng vẫn thấy thế giới này trong sáng tốt đẹp. Đây là một cô gái mà tôi chưa từng gặp.

Lần hẹn hò đầu tiên của tôi với C là ở một tiệm ăn Đài Loan, mở cửa hai bốn tiếng cả ngày. Lúc chúng tôi ăn, bên ngoài còi xe cảnh sát gầm rú, vì phía trước chỗ chúng tôi một ki lô mét có một tòa nhà cũ cao sừng sững chuẩn bị tiến hành nổ phá.

C gọi một bát mì, còn gọi một bát sữa đậu nành. C ăn với vẻ rất lo lắng.

Tôi hỏi: “Em có chuyện gì, đúng không?”

C nói: “Sao anh biết?”

Tôi bảo: “Anh tất nhiên chuyện gì cũng biết. Anh không giống em, anh là người lớn rồi mà.”

C nói: “Sức khỏe của em có vấn đề, nhưng em không nói cho người khác biết.”

Tôi bảo: “Em cứ nói đi, sức khỏe em có vấn đề gì?”

C chưa nói đã đỏ mặt.

Tôi bảo: “Em nói đi.”

C nói: “Em bị cái ấy rồi.”

Tôi đột nhiên bối rối, mặt còn đỏ hơn cả cô. Tôi ăn hết cả quả ớt trong bát mì và bảo: “Cay quá. Ừ, em bị cái ấy rồi là rất bình thường, em cũng đến tuổi rồi.”

C nói: “Em có bị coi là đến muộn không?”

Tôi đáp: “Rất bình thường, mỗi người một khác.”

C nói: “Anh cái gì cũng hiểu.”

Tôi bảo: “Ừ, cái này có gì đâu.”

C nói: “Nhưng em phát hiện cái đó của em có vấn đề.”

Tôi bảo: “Em nói đi.”

C nói: “Anh biết không, cái đó của em màu đỏ.”

Lúc này tôi ngớ ra. Tôi nói: “Theo kinh nghiệm của anh_____không, theo anh hiểu, kinh nguyệt đúng là màu đỏ. Em như thế là bình thường đấy chứ.”

C nói: “Nói liên thuyên, là màu xanh da trời chứ.”

Tôi lập tức nghi ngờ bản thân mình. Tôi nghĩ, cái chuyện của con gái, quả nhiên không thể suy luận bằng não được, chưa trải qua thì cũng không được nói bừa. Nhưng tôi vẫn không chịu thua, hỏi thêm một câu: “Tại sao chứ?”

C nói: “Anh xem trong quảng cáo ấy, bên trên băng vệ sinh toàn là màu xanh.”

Đúng lúc C nói, trong tấm kính rất lớn ở dưới đất phía sau lưng cô, một tòa nhà ba mươi tầng đổ ập xuống.

Cho đến bây giờ tôi vẫn nhớ sự trong sáng thuần khiết của C lúc đó. Mặc dù có những lúc là ngớ ngẩn.

Quan hệ với C phát triển rất nhanh chóng. C mang tâm lý sùng bái tôi vô cùng. Còn tâm lý này làm sao mà có, tôi cũng không biết. Tôi cảm thấy một kẻ ném mười trái bóng, có ném đến ba lần mỗi lần cũng chỉ trúng một trái, mà cũng được một cô gái đáng yêu sùng bái thật chẳng dễ dàng chút nào. Cho nên tôi cố gắng hết sức thể hiện sự uyên bác của mình ở trước mặt cô. Cho đến bây giờ tôi vẫn chưa xác định được là mình có thích cô ấy thật không, nhưng tôi dường như luôn nhận định lầm rằng cô ấy rất thích tôi, thích đến mức không thuốc nào cứu chữa nổi.

Lần hẹn hò đầu tiên, C tặng cho tôi một bài hát, cô rất công phu đem bài hát ghi vào đĩa. Tôi mang về nghe, lời bài hát như thế này:

Mỗi bài thơ nhớ anh

Viết trước ô cửa kính sau mưa

Mỗi bài hát đa tình

Hát cho anh những lời ước hẹn không cố ý

Mỗi lần nắm tay anh

Chẳng bao giờ dám nhìn đôi mắt anh

Thần thờ quay mặt đi

Gương mặt không thể không hồn nhiên

Cho em chiếc bẫy ngầm ấm áp

Và một tình yêu rực cháy

Để tâm hồn giá lạnh của em

Mơ tưởng về một mái nhà

Khép chặt cánh cửa đã khóa

Đôi ta bay trong tình yêu say đắm

Hãy mở ra ô cửa sổ đơn côi của mình

Anh đừng quay người đi

Xin bước vào giấc mơ nơi sâu thẳm lòng anh

Trong giấc ngủ im lặng ai có thể

Thắp sáng ngọn đèn chưa tắt nơi anh

Là gương mặt không thể không ngại ngần e thẹn

Cho em tấm lòng chân thành ấm áp

Và một tình yêu rực cháy

Để con tim lang thang của em

Có cảm giác như đã tìm thấy nhà.

Tôi nghe rất lâu và chép lại lời của bài hát. Tìm hỏi mãi nhưng không có người nào biết bài hát đó là do ai hát. Năm năm sau, cuối cùng tôi cũng biết đó là bài Nhà của La Đại Hữu. Tôi rất hiếu kỳ, cô gái C bé bỏng như thế, tặng cho tôi bài hát già dặn như thế, là có ý gì.

Tôi đoán mãi, ngẫm nghĩ mãi. Cảm thấy bài hát này hàm ý vô cùng phong phú, câu hát “Là gương mặt không thể không hồn nhiên” chắc chắn là hát cho tôi nghe, còn câu “Không thể không ngại ngần e thẹn” là hát cho cô ấy nghe. Một cậu bạn của tôi nghe xong bảo, bốn câu sau ngầm ý gia đình cô ấy không êm đềm trọn vẹn, muốn nhanh chóng kết hôn với tôi. Câu nói này làm tôi vô cùng lo sợ.

Tôi trực tiếp nói với cô: “Hai chúng ta sẽ chẳng đi đến đâu đâu.”

C bảo: “Đừng có thế mà.”

Tôi nói: “Đừng với không đừng cái gì, em phải nghe lời anh.”

Sau khi bị cậu bạn đó dọa, tôi bắt đầu tìm cách tránh C. Mặt khác tôi còn thấy, ở vị trí thần tượng như tôi, không thể bữa trưa xuất hiện một lần, đến bữa tối lại xuất hiện một lần, như thế sẽ mất đi hào quang của thần tượng. Tôi nghĩ, quan hệ giữa chúng tôi là cô ấy thích tôi, tôn thờ tôi bất chấp mọi điều, còn tôi cứ hờ hững. Nên tôi bắt buộc phải luôn chú ý đến hình tượng của mình.

Từ khi có suy nghĩ đó, tôi gặp C khoảng một tháng một lần. Lần nào C cũng lưu luyến không rời, và hầu như mỗi ngày đều gọi điện cho tôi hai lần. Ngoài ra mỗi tuần tôi còn nhận được thư của C, hộp thư điện tử của tôi lúc nào cũng bị nhét đầy thư rác của C. Lúc C phải đưa ra bất kỳ một quyết định quan trọng nào, chẳng hạn như A gửi thiệp đẹp, hay B gửi thiệp đẹp, cô đều hỏi tôi rồi mới định đoạt.

C luôn tự động đến tìm tôi. Còn tôi rất phản cảm với chuyện này, mặc dù hầu hết các cậu bạn đều rất ngưỡng mộ vì tôi có một cô bạn gái ngây thơ như thế.

Tôi nhớ ngoài lần hẹn hò mà tòa nhà đổ sập sau lưng C, chúng tôi rất ít khi hẹn hò ở bên ngoài, thường là C không quản xa xôi đến tìm tôi. Lúc đó chúng tôi có giận dỗi một lần, nhưng chuyện này nói ra thật ngại.

Hôm đó C vội vã đến tìm tôi, nói là có một việc rất quan trọng.

Tôi bảo: “Em nói đi.”

C nói: “Bây giờ em mới biết một chuyện, hóa ra phản ứng của khủng long rất chậm chạp.”

Tôi bảo: “Tất nhiên rồi, vì khủng long to như thế, gốc thần kinh nhận được thông tin rồi truyền đến đại não phải mất một khoảng thời gian.”

C bảo: “Đúng đấy. Nhưng em đọc báo thấy nói, nếu đuôi của khủng long bị đứt, phải mất một tuần mới có phản ứng.”

Tôi hỏi: “Ai nói thế?”

C đáp: “Kết luận rút ra sau khi nghiên cứu của một số nhà khảo cổ học.”

Tôi bảo: “Đừng có tin họ, họ nói linh tinh đấy.”

C hỏi: “Tại sao cơ?”

Tôi đáp: “Anh bảo đừng tin thì đừng có tin, chắc chắn không đúng.”

Tôi phát hiện ra mình rất thích phản đối các suy nghĩ và phát hiện của C.

C nói: “Nhưng em tin đấy.”

Tôi bắt đầu bực mình, bảo: “Sao mà em dốt thế. Em xem, đuôi khủng long bị đứt, một tuần sau mới có phản ứng, thế khi khủng long giao phối, khủng long nam thấy sướng, phải một tuần sau mới xuất tinh được hả? Nếu lúc đó nó đang ăn cỏ, sẽ xuất luôn ra bãi cỏ. Ha ha ha, ồ ồ, em nói thế, cuối cùng anh đã biết, hóa ra khủng long tuyệt chủng là vì vậy.”

C đỏ mặt nói: “Sao anh không tin vào nghiên cứu khoa học cơ chứ?”

Tôi bảo: “Em thấy không, anh cũng đang suy luận một chút mà. Sao em không dùng cái đầu của mình nhỉ?”

C nói: “Em thấy những điều họ nói là sự thật.”

Tôi giận nói: “Nếu em đã quyết định rồi, còn qua hỏi anh làm gì, mau về đi.”

C nói: “Em chỉ là...”

Tôi gọi xe cho C và bảo: “Về đi, về đi, về đi.”

22. Chương 11 Phần 2

Ngày hôm đó, có một lúc tôi thấy mình hoàn toàn không thích C nữa, bởi vì vẻ uy nghiêm của tôi đã bị xâm phạm. Mà điều xâm phạm đến tôi không ngờ lại là phỏng đoán đáng cười về mấy cái con vật ngày ngày đào bùn. Chẳng nhẽ đây cũng là khoa học?

Bỗng nhiên tôi thấy mình giống như một vị thần, nhưng đang bị khoa học uy hiếp. Tôi nghĩ, dù chẳng biết vì sao tôi không thích cô ấy, nhưng tôi bắt buộc phải níu kéo tín đồ này.

Sau nửa tháng làm căng, tôi gọi điện thoại cho C bảo: “Anh mời em đi ăn, hẹn em đi ngắm biển.”

C tung bùng hơn hở đi đến.

Chúng tôi đi xe buýt mất một tiếng. C nắm chặt tay tôi, nhưng tôi không có bất cứ cảm giác gì. Tôi ngắm kĩ lại C, trong tất cả các cô gái có quan hệ thân mật với tôi, cô là xinh nhất. Một cô gái như thế, nếu ở trường tôi, nơi mà cầm thú đi lại khắp nơi, thì hậu quả thật khôn lường. Nếu cô chỉ có một cậu người yêu, kết quả tất sẽ là bị cưỡng hiếp.

Lúc C ngủ trên vai tôi, tôi thậm chí cảm thấy vai rất mỏi, chỉ mong cô ấy có thể dựa vào cửa kính.

Nhưng nếu có người cướp C của tôi đi, tôi sẽ dùng sinh mạng ra để bảo vệ. Có điều tôi vững tin rằng, mặc dù rất nhiều người có ý nghĩ đó, nhưng trong mắt C họ đều chỉ bé nhỏ như những bông hoa cải vàng đang lướt qua ngoài cửa sổ.

Một tiếng sau chúng tôi đến bãi biển.

C hỏi: “Đây là biển à?”

Tôi đáp: “Ừ. Em đừng có thấy nó màu vàng, nhưng cũng là biển đấy.”

C hỏi: “Nhưng tại sao nó lại màu vàng?”

Tôi đứng ở chỗ sông Trường Giang đổ ra biển, đáp: “Vì đây là Biển Vàng.”

C nói: “A, chúng ta đến Biển vàng rồi à.”

Bãi biển rất lớn, ở nơi cách đê biển khoảng năm trăm mét có một tòa nhà chung cư cao hơn ba mươi tầng, nghe nói đó là thánh địa cho việc nhảy lầu. Sau này vì người nhảy lầu từ ban công lộ thiên tầng trên cùng quá nhiều, nên chính quyền bắt phải phong tỏa cầu thang lên đó. Thế là cửa sổ hành lang ở tầng hai chín trở thành nơi nóng nhất, chỉ trong vòng một năm đã có mười một người buông mình nhảy xuống từ chỗ đó.

Tôi thường nghĩ, không biết hai hộ ở tầng hai chín có cảm giác thế nào. Thế mà họ vẫn không hề bỏ sức đóng chặt cửa sổ hành lang, điều này thực sự làm mọi người khó hiểu. Có trời mới biết ở trong đó là người như thế nào, mà có khả năng không phải là người.

Sau này tôi mới biết, người ở tầng hai chín đã sớm nhảy lầu — đúng là hiên nhà gần nước được trắng trẻo, phù sa không để lộ ruộng ngoài. Điều này thật sự làm người ta cảm thấy bí hiểm.

Mà kỳ quặc là mặc dù tôi hay đến bãi biển, nhưng chưa bao giờ thấy trời quang đãng, dường như trời lúc nào cũng âm u tựa như tâm trạng con người, nhưng lại không mưa.

Tôi và C dắt tay nhau, đối diện với tòa nhà. Tôi nói: “C, anh thường có một giấc mơ.”

C hỏi: “Giấc nào?”

Tôi đáp: “Cảnh trong mơ thế này. Vào một buổi chiều tối, trời mưa rất to, anh cầm kính viễn vọng, trèo lên một đỉnh núi. Bỗng anh nhìn thấy một bến cảng nơi eo biển, anh liền đưa kính viễn vọng lên ngắm, anh phát hiện ra đậu bên ngoài đều là những con thuyền lớn đang bốc cháy. Anh và kính viễn vọng cùng nhảy xuống. Sau đó anh đã ở trên mặt đất, anh vẫn đang tìm kiếm cái khung còn sót của kính viễn vọng khắp nơi. Lúc này, một ông già đi tới và bảo: “Anh còn tìm linh kiện gì của kính viễn vọng nữa chứ, anh nhìn xem, bản thân anh còn vỡ thắm hơn kính viễn vọng từ đời nào rồi. Anh xem, vụn nát rồi, thôi đi theo tôi đi.”

C sợ đến mức mở to mắt nhìn tôi.

Tôi bảo: “Lúc mơ như thế, anh chưa từng đến đây. Sau khi đến chỗ này một lần, trông thấy tòa nhà này, anh thấy rất giống cảnh trong giấc mơ.”

C nói: “Anh đừng dọa em, em sợ nhất là bị dọa đấy.”

Tôi bảo: “Anh không dọa em, em đi lên lầu cùng anh nhé.”

C đáp: “Được thôi.”

Vốn tôi nghĩ là, C sợ lắm rồi, sẽ không đồng ý lên lầu. Nhưng thật không ngờ C lại đồng ý nhanh chóng thế, làm cho tôi bỗng trở lên căng thẳng. Tôi nhìn qua phía tòa nhà, phát hiện ra bầu trời phía sau tòa nhà đã trở nên quang đãng, như thể đang mời gọi tôi đi lên.

Tôi nắm tay C đi một quãng đường rất xa, vòng qua một vạt cây cỏ đầy những cây bụi lùn và một bãi trống đầy trúc cao bằng đầu người, đến cửa tòa nhà.

Cửa cũ kỹ hơn so với tưởng tượng của tôi. Phía trước là một cánh cửa chống trộm, bao phủ đại sảnh tối đen. Phía ngoài đại sảnh còn có một chiếc ghế, một bà cụ già ngồi ở đó. Trên mặt đất lộn xộn những thứ không biết là gì. Tôi và C đi đến gần. Bà cụ cất tiếng hỏi: “Cậu em nhỏ, có cần kính viễn vọng không?”

Tôi đi vào trong đại sảnh, chỉ có một cái thang máy, dừng suốt ở tầng bảy. Cho dù tôi ấn thế nào, thang máy cũng vững vàng không nhúc nhích. Bà cụ thò đầu bảo: “Thang máy hỏng rồi, đi cầu thang thôi.”

Giờ tôi mới biết tại sao người ở tầng hai chín lại tự sát. Nếu cho tôi ở tầng hai chín mà không có thang máy, chắc tôi cũng tự sát.

Tôi hỏi: “C, em có đi được không?”

C đáp: “Đi được.”

Tôi hỏi: “Em có sợ không?”

C đáp: “Sợ, nhưng có anh đi cùng nên không sợ nữa, mà thật sự không sợ.”

Tôi bảo: “Sợ gì! Anh cũng chỉ là tò mò, muốn xem xem rốt cuộc hành lang tầng hai chín hình thù thế nào.”

C nói: “Thế thì em đi theo anh.”

Tôi và C nắm tay nhau đi lên, giữa chừng còn gặp không ít dân đi xuống lầu mua thức ăn. Kì quặc là họ đều không mang giày.

Tôi và C đi được khoảng mười lăm phút, cũng không nghỉ giữa chừng. Tôi đi đến tầng thứ hai chín, khoảnh khắc bước ra từ góc vòng của cầu thang, tôi cảm thấy chỗ này tràn đầy ánh sáng.

Hành lang tầng hai chín rất dài và hẹp, chỗ sâu nhất của hành lang có một ô cửa sổ. Cánh cửa sổ mở suốt, không ngừng đập nhẹ vào tường theo gió từ biển thổi vào. Hai bên hành lang, có bốn hộ gia đình đối xứng nhau, nếu mở cửa là nhìn ngay thấy nhà đối diện trông thế nào. Trên bốn cánh cửa toàn bụi, nhưng tay cầm mở cửa vẫn sáng.

Trong hành lang hẹp dài, trải đầy ánh nắng mặt trời trắng lóa và chói mắt hơn ánh sáng chiếu vào từ cửa sổ ở những nơi khác. Ánh sáng đó ấm áp mà yên bình.

Tôi nói: “C.”

Tôi thấy C ôm chặt lấy lưng tôi.

Tôi nói: “C, anh muốn đi về phía trước nhìn một chút.”

C nói: “Không được, chúng mình đi xuống mau đi, em sợ rồi.”

Tôi bảo: “Chẳng có gì đáng sợ cả, mọi thứ tồn tại trên thế giới này đều không đáng sợ, chẳng qua là em sợ suy nghĩ của mình thôi.”

C nói: “Em muốn đi xuống.”

Tôi bảo: “Con gái đúng là phiền, thật chỉ muốn ném luôn em từ trên này xuống.”

C nói: “Nào, đi xuống với em.”

Tôi nói: “Anh vẫn chưa thấy cảnh vật nhìn từ cửa sổ xuống trông như thế nào. Anh muốn xem một tí.”

C bảo: “Chẳng có gì đẹp đâu, đi thôi.”

Vừa nói, C vừa kéo tôi như bay về phía đầu cầu thang. Chúng tôi lại tiếp tục đi như bay xuống dưới lầu. Suốt đường đi, đầu của tôi trống rỗng. Sau khi xuống đến đại sảnh, tôi cảm thấy thế giới trên mặt đất, kể cả cái đại sảnh này sao mà đều đen tối bản thủ đến thế, cả ngày không thấy ánh mặt trời. Thứ duy nhất phát sáng là chữ số trên thang máy, lúc đó đang dừng ở tầng mười chín.

Tôi nghĩ ngợi không biết cái thứ gì đã lên tầng mười chín.

Chúng tôi trở về bến xe cách biển vài kilômét. Bên cạnh bến xe có một quán mì. Chúng tôi ngồi xuống cạnh cửa sổ, tôi hỏi: “Em muốn ăn gì?”

C thở gấp nói: “Làm em sợ muốn chết, sợ quá đi mất.”

Tôi hỏi: “Em sợ cái gì?”

C nói: “Chắc chắn là anh cố ý dọa em.”

Tôi bảo: “Đây là lần đầu tiên anh lên lầu.”

C hỏi: “Anh đến chỗ này mấy lần rồi?”

Tôi đáp: “Hai mấy lần. Mỗi khi tâm trạng không vui, đều đến đây ngồi một lúc.”

C hỏi: “Sao anh không lên lầu?”

Tôi đáp: “Nói thật, anh cảm thấy đi lên một mình rất nguy hiểm.”

C nói: “Anh lừa em, chắc chắn là anh lừa em. Anh còn bịa ra một giấc mơ.”

Tôi bảo: “Có thể em không tin, nhưng đúng là anh đã từng mơ như thế.”

C nói: “Em không tin.”

Tôi bảo: “Sao em lại có thể không tin anh?”

C đáp: “Em tin là anh muốn dọa em.”

C ăn từng miếng lớn món mì vừa được bưng đến. Tôi nói với chủ quán: “Thêm một tẻ thịt bò.”

C nói: “Anh thật tốt với em.”

Tôi muốn có một người ở trước mặt tôi, nghiêm túc nhìn tôi, nghe tôi nói mấy điều tôi muốn nói, cho dù những điều đó chỉ là chủ quan, nhưng cũng có khả năng là những điều chân thực. Tôi thường cảm thấy, tất cả mọi thứ tôi nhìn thấy trước mắt đều là hư tưởng, còn dẫn dắt tôi là những thứ chân thực. Hiển nhiên C không phải là một đối tượng như thế. Tôi nghĩ C hi vọng thần tượng của cô phải là người không có bản khoăn thắc mắc, biết tất cả mọi điều.

Tôi nhìn C ăn mì và hỏi: “Em có bạn trai không?”

C nhìn tôi không hiểu, nói: “Có đấy, không phải là anh đấy thôi.”

Tôi bảo: “Em cho là như thế cũng được.”

C nói: “Không phải là anh cũng nghĩ thế à?”

Tôi đáp: “Điều này anh sẽ nói với em sau.”

C ăn hết mì, uống rất nhiều canh, bảo: “Sợ đến mức phát đói.”

Tôi nói: “Chúng ta về đi. Anh rất mệt.”

C bảo: “Em xoa bóp cho anh.”

Tôi nói: “Thế thì lát nữa lúc chúng ta đi xe, em ngồi sau anh. Em cứ thế xoa bóp cho anh nhé.”

C nói: “Được thôi. Anh có thể đi cùng em đến một cửa hàng nhỏ được không? Khi này em trông thấy một cửa hàng chuyên bán những đồ lật vặt.”

Tôi bảo: “Không đi nữa. Về thôi.”

C nói: “Không về có được không? Em đã nói với bố mẹ rồi.”

Tôi bảo: “Thế thì về chỗ chúng ta quen thuộc trước đã.”

Chúng tôi đi chuyển xe buýt cuối cùng. C quả nhiên ngồi phía sau tôi, xoa bóp cho tôi, vừa bóp vừa nói: “Em bóp cho anh, anh bóp cho em, ông xã đi làm vất vả quá.”

Tôi dở khóc dở cười.

Tôi nhanh chóng gục đầu vào cửa kính ngủ thiếp đi. Trong mơ hồ tôi nhớ là đầu mình đập liên tục vào cửa sổ, tiếp đó tay C chấn vào giữa. Sau khi đến bến, C gọi tôi dậy, tay trái của cô vẫn đang bóp vai tôi.

Tôi lau nước dãi, hỏi: “Em cứ bóp cho anh suốt à?”

C đáp: “Vâng.”

Tôi nói: “Người trẻ tuổi sức lực dồi dào thật.”

C bảo: “Vốn thế mà.”

23. Chương 12

Chúng tôi lang thang trên những con phố tương đối quen thuộc. Tôi vẫn chưa có tiền thuê phòng, đúng là thảm hại quá. Chúng tôi đi qua một con phố rất tối, đi vào một con phố rất sáng, lại đi qua một con phố rất tối, đi vào một con phố rất sáng, đi khoảng vài tiếng đồng hồ, trông thấy ven đường có một tiệm sữa đậu nành mở cửa 24 tiếng, liền đi vào.

Trong tiệm sữa đậu nành, đèn sáng trưng, nhưng chẳng có ai thức, nhân viên thu ngân tựa vào quầy ngủ chây cả nước dãi, đầu bếp bỏ ra thành ghế ngủ ngáy khò khò, đến cả máy vi tính cũng ngủ theo chủ.

Tôi và C ngồi xuống chỗ ngồi cạnh cửa sổ. C hỏi: “Anh muốn ăn gì?”

Tôi bảo: “Đừng đánh thức người ta.”

C hỏi: “Thế anh có dự định gì?”

Tôi hoảng hết cả hồn, bảo: “Anh chẳng có dự định gì, phải sau ba mươi tuổi anh mới cưới.”

Tôi nghĩ cái tuổi này vẫn còn rất xa, có trời mới biết trong mười năm đó sẽ xảy ra những chuyện gì, không biết chừng tôi và C có người sẽ bị xe đâm chết, thế cũng coi là có kết thúc.”

C bảo: “Không hỏi anh điều này. Anh nói xem sau này anh định làm gì?”

Tôi bảo: “Anh hoàn toàn chẳng có dự định gì.”

C nói: “Kể về bạn học hồi cấp một của anh đi.”

Tôi nói: “Các bạn khác cũng chẳng có gì để kể, nhưng có một bạn đã có con rồi.”

C thốt lên: “Oa.”

Tôi bảo: “Oa gì mà oa.”

C nói: “Oa thế thôi.”

Lúc này, một chiếc xe tải chở hàng rất lớn đi qua. Cô nhân viên thu ngân ngỡ ngàng tỉnh giấc, nhìn bốn xung quanh, đập đập cái máy vi tính, rồi lại tiếp tục ngủ thiếp đi.

Trong tiệm bắt đầu có tiếng nhạc vang lên.

Tôi và C không nói chuyện suốt. Hết bài thứ nhất, bài thứ hai lại chính là bài “Nhà” mà C tặng tôi. Tôi ngân nga theo. C bảo: “Anh giỏi thật, bài gì cũng biết.”

Tôi ngỡ ngàng, nói: “Anh vốn có biết đâu, là cái đĩa mà em tặng anh có ghi bài hát này đây.”

C cũng ngỡ ngàng, bảo: “Không phải chứ, chẳng nhẽ anh trai em ghi sai à?”

Tôi nói: “Thôi, không sao.”

Tôi nghĩ sự việc thật là lằng nhằng, rốt cuộc hoá ra chỉ là hiểu nhầm. Tôi nói: “Anh thấy em nên tìm anh ít thôi, như vậy ảnh hưởng không tốt.”

C hỏi: “Tại sao cơ?”

Tôi đáp: “Như thế người ta sẽ nghĩ là anh đang lừa đảo một cô nhóc, lớn lên một chút em có thể đến tìm anh sau.”

C nói: “Em đủ lớn rồi.”

Tôi nói: “Lớn gì mà lớn, em còn chưa dậy thì.”

C bảo: “Dậy thì rồi, dậy thì rồi.”

Tôi nói: “Em thấy đấy em vẫn bé, anh với em không làm gì được. Mà những lời anh nói em cũng nghe không hiểu, đúng không? Đợi lúc em lớn hơn vài tuổi nữa.”

C nói: “Không được, anh chắc chắn chẳng đến gặp em dù chỉ một lần, cứ để em đi gặp anh.”

Tôi rất đắc chí trong lòng, bảo: “Thế cũng được, em thật là phiền quá đấy, em có biết không?”

C nói: “Em phiền đâu mà phiền, anh xem đấy người ta thì suốt ngày ở bên nhau. Cuối cùng thì anh có thích em không?”

Câu hỏi này thực sự rất khó trả lời. Nói thật lòng, khi ở bên cạnh C, tôi cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm thoải mái, có điều cứ nghĩ đến sẽ phải ở bên nhau tôi lại cảm thấy nặng nề bất an. Nhưng có thể khẳng định một điểm là C rất thích tôi. Tôi cảm thấy đối diện với một người thích tôi như thế, tôi buộc phải không thích cô ấy, nếu không quá là không giống thần tượng. Tôi trầm tư hồi lâu, nhìn C và nói: “Không thích.”

C bảo: “Nói giả vờ.”

Tôi nói: “Thật đấy.”

C hỏi: “Thế anh đi chơi với em làm gì?”

Tôi trả lời: “Thông thường con gái hẹn anh, anh đều đến.”

C hỏi: “Thế tại sao anh lại qua đêm với em?”

Tôi nói: “Thế này chẳng nhẽ cũng gọi là qua đêm với em à?”

C nói: “Không biết, nhưng mọi người đều biết em đi qua đêm với anh rồi.”

Tôi bảo: “Em có thể nói với mọi người là chúng ta chỉ đi dạo phố thôi.”

C nói: “Nói xạo, ba giờ đêm đi dạo phố, anh nghĩ là có người tin à?”

Tôi bảo: “Nếu có một hôm em đi cùng với một cậu khác, ba giờ đêm anh gọi điện thoại cho em, em nói là đang dạo phố, anh cũng sẽ tin. Phải có tâm hồn trong sáng, em có biết không? Em còn nhỏ tuổi như thế, mà suy nghĩ phức tạp quá.”

C bảo: “Không biết, đằng nào cũng không có người tin.”

Tôi nói: “Anh tin không phải là được rồi à.”

C nói: “Thế anh bảo phải làm thế nào đi.”

Tôi nói: “Em đừng ép anh, chúng ta nói chuyện gì anh thích nhé.”

C nói: “Không biết, phải nói cho xong chuyện này đã. Anh phải chịu trách nhiệm về em, chúng ta đã qua đêm với nhau rồi.”

Tôi nói: “Thế này gọi là qua đêm à? Anh chỉ đang ngắm cảnh.”

C bảo: “Giữa đêm khuya có cái phong cảnh gì mà ngắm?”

Tôi bảo: “Em xem, bên ngoài chính là phong cảnh.”

C nói: “Em chẳng thấy gì hết, một vùng tối om.”

Tôi nói: “Em cố gắng suy nghĩ bằng đầu là phong cảnh sẽ hiện ra.”

C nói: “Thế để em nghĩ xem nào.”

Tôi đang vui mừng vì mình đã chuyển được chủ đề. C nói: “Em nghĩ không ra.”

Tôi bảo: “Em đừng nghĩ không. Mắt em phải nhìn bên ngoài.”

C mở to mắt chăm chú nhìn bên ngoài.

Tôi bảo: “Cố gắng nghĩ. Phong cảnh sẽ hiện ra.”

C nói: “Em nghĩ không ra.”

Tôi nói: “Em không có óc tưởng tượng, thế thì đừng nghĩ nữa. Em thực tế quá.”

C nói: “Đi nào, chúng ta đi sang bên kia.”

Tôi hỏi: “Đi làm gì?”

C đáp: “Đêm lạnh như nước vậy.”

Tôi nói: “Em đừng có văn thơ lai láng nữa đi. Ngồi đây không được à.”

C nói: “Không được, anh cho em mượn một cái chìa khóa bất kỳ.”

Tôi lôi chìa khóa ra.

C nói: “Mãi hỏng cũng kệ, anh nhìn là được rồi.”

Nói xong, C chạy ra ngoài. Trong màn đêm trông C rất tươi vui. C dùng chìa khóa làm gì đó một lúc ở trước cột đèn đầu tiên, sau đó lại nhảy nhót đến trước cột đèn thứ hai khắc một hồi lâu, cuối cùng đến trước cột đèn thứ ba chăm chú lâu nhất. Tôi ở bên trong cứ ngáp suốt.

Tôi nghĩ, đúng là một cô gái tươi vui.

Cuối cùng C cũng hoàn thành được sự nghiệp vĩ đại của cô, mặt đỏ rực bước vào.

Tôi hỏi: “Em đi làm những gì thế?”

C đáp: “Em đi khắc chữ, phải khắc thật sâu mới được, nếu không sẽ mờ mất.”

Tôi hỏi: “Em khắc những chữ gì đấy?”

C đáp: “Em khắc...Anh tự đi mà xem.”

Tôi nói: “Bên ngoài lạnh lắm, đừng có nghịch nữa.”

C bảo: “Người ta mất công khắc bao nhiêu lâu, anh không muốn xem một tí à? Anh thật sự không thích em à, đến một chút tò mò như thế cũng không có.”

Tôi nói: “Thôi, bên ngoài lạnh, em nói bằng miệng là được rồi.”

C nói: “Xem một tí đi mà, xem một tí đi mà.”

Tôi nói: “Em xem em đây, khắc ở một cái cột là được rồi, lại còn bắt anh chạy qua chạy về.”

C nói: “Chỉ khắc có ba cột, đi xem đi mà.”

Tôi bảo: “Được rồi. Em thật không văn minh, viết linh tinh lên cột đèn. Để anh đi xem nào.”

Tôi đứng dậy, hỏi: “Có muốn đi cùng không?”

C đáp: “Không.”

Tôi hỏi: “Tại sao thế, không phải là em vẫn thích đi theo anh đấy thôi?”

C đáp: “Không dám.”

Tôi nói: “Đi nào, cùng đi.”

C nói: “Anh đi một mình đi, em ở đây nhìn.”

Tôi bảo: “Ừ, thật phiền quá.”

Nói xong, tôi đứng dậy.

Bỗng nhiên một tiếng động lớn, một chiếc xe tải lớn chở đầy rác bị đổ lật trước mắt chúng tôi, húc đổ mấy cây cột đèn mà tôi đang định đi xem. Chiếc xe tải nằm ngang ở phía trước cửa sổ của tiệm, bụi mù mịt khắp nơi, chỉ còn thiếu một cột khói hình nấm. Tôi và C nhìn mà sửng cả người, tiếng động lớn làm cho đầu bếp giật mình tỉnh dậy, anh ta hét to: “Nổ rồi, nổ rồi.”

C vẫn há hốc miệng. Tôi chậm rãi nói với C: “Thảo nào em không muốn đi.”

C òa khóc thành tiếng, ôm chặt lấy tôi không rời.

Tôi và C đi ra cửa, nhìn thấy một chiếc xe tải biển số của nơi khác đã bị biến dạng hoàn toàn. Hai bên đường cạnh chiếc xe phủ đầy rác. Vài phút sau, dân cư trên các tầng nhà tới tập bật đèn, xét theo tốc độ phản ứng thì chắc là bị mùi hôi thối làm cho thức giấc. Ánh sáng từ rất nhiều đèn pin từ trên tầng rơi xuống. Tôi và C đi vòng qua, trông thấy lái xe bị kẹt ở trong xe, mở to mắt nhìn chúng tôi.

Một người từ trên lầu chạy xuống, nhìn tôi và C nói: “Các cháu thế là rất cao số.”

Tôi đang định nói không phải là chúng tôi đứng suốt ở đây, người đó lại tiếp tục nói: “Các cháu còn nhỏ tuổi thế này, tại sao lại có thể lái xe được cơ chứ, giờ thì xem đây.”

Tôi chỉ vào trong xe, người đó lấy đèn pin soi, hoảng hồn nói: “Ồi giời, vẫn còn người kìa, kẹt ở bên trong, bố của các cháu hả?”

Tôi nói: “Lái xe.”

C ôm chặt eo tôi, đứng sau lưng chờ dẫn nhìn mấy phút. Xe cảnh sát nhanh chóng đến nơi, xuống xem xét một lúc, liền gọi xe cứu hỏa và xe cứu thương đến. Cảnh sát yêu cầu chúng tôi lùi lại mười mét. C hỏi: “Người đó liệu có bị chết không?”

Tôi đáp: “Không biết, chắc là không, em thấy mắt vẫn còn mở đấy thôi.”

Xe cứu hỏa nhanh chóng đến, tôi và C trông thấy các loại công cụ rất lớn. Sau mười phút, đầu xe đã rời ra được một nửa. C nói: “Cái kéo này to thật.”

Tôi bảo: “Đó là kìm.”

C nói: “Cái kìm đó to thật.”

Tôi bảo: “Em xem, họ cần cứu người, nhưng người bị kẹt trong xe tải làm cách nào, nên nhất định phải làm thân xe rời ra mới được. Cái kìm này dùng để cắt sắt đấy.”

C nói: “Anh cái gì cũng biết, em cứ nghĩ người ở trong xe phải rút ra cơ.”

Tôi nói: “Một lát nữa, họ lại phải dùng công cụ khác đấy.”

Tất nhiên, tôi nghĩ điều này là tất nhiên, tôi cho rằng đã là nhân viên của đội cứu hỏa, thì không thể đi khắp thiên hạ với mỗi cái kim, buộc phải lôi ra các loại công cụ khác nhau mới thể hiện được sự chuyên nghiệp.

Quả nhiên, nhân viên cứu hỏa đem ra một thứ giống như cái trụ chắn. C nói: “Anh giỏi thật.”

Tôi nói: “Đâu có, anh nói bừa ấy mà.”

Vào phút sau, thân xe được chống lên, nhân viên cứu hỏa và nhân viên cứu thương tại hiện trường khiêng lái xe ra. C kinh sợ nhìn người đó bị đặt trên mặt đất, càng ôm tôi chặt hơn. Tôi nghĩ từ cơ thể bé nhỏ yếu đuối như C không thể phát ra được sức mạnh đến thế, chắc là tai nạn này đã kích thích một loại sức mạnh nào đó trong tiềm thức của cô, nhưng tôi lại ngại không dám nói “C, em sắp thít ngẹn anh rồi, mau buông ra đi.” C càng ôm càng chặt, tôi cảm thấy nếu cứ tiếp tục như thế, tôi cũng cần được khiêng lên xe cứu thương cấp cứu mất.

Bác sĩ vây quanh lái xe nhìn một lúc, kéo tấm ga trắng phủ mặt anh ta lên.

Tôi cảm thấy tay C bỗng nhiên lỏng ra.

Cảnh sát chỉ huy: “Thế thì gọi vệ sinh môi trường đến thu dọn rác đi.”

Tôi nhớ là hôm đó chờ đợi rất lâu trời mới sáng. Từ đó tôi phát hiện ra buổi tối thật là hư ảo, cứ dùng để ngủ một giấc yên ổn hoặc nằm mơ thì còn tạm được. Một thời gian rất dài, tôi không gặp C.

Lại một thời gian rất dài, tôi không gặp C.

Lúc đó, tôi bỗng nhiên nhớ đến C. Trong ấn tượng của tôi, dường như sau tai nạn xe rác tôi không gặp lại C nữa. Nhưng thực tế không phải là như thế, trong thời gian đó C liên tục đến tìm tôi rất nhiều lần, có điều có thể rõ ràng không rung động lòng người như lần đó, lại nghìn lần như một, cho nên trong lòng tôi không hề nhớ chút nào.

Lúc tôi thức dậy, tuyết đã rơi rất lớn, trận tuyết này dường như đã bước vào thời điểm quan trọng. Vương Siêu cũng chẳng biết đã tỉnh từ khi nào, ưu tư đứng bên cửa sổ, nói: “May mà trời lạnh nhanh, nếu không sẽ thành trận mưa lớn thế nào đây.”

Tôi cảm thấy từ nhỏ đến lớn mình đều rất ghét mưa, đối với những người không lãng mạn mưa có nghĩa là bạn bắt buộc phải tiến hành các hoạt động trong nhà. Mặc dù phần lớn thời gian tôi đều hoạt động trong nhà, mà bên ngoài thường là nắng sáng chan hòa, nhưng lúc đó, chỉ cần tôi nhìn thấy ánh nắng ngoài cửa sổ, dù là không được tắm mình trong đó, tôi cũng cảm thấy vui tẹt đáy lòng, như thể được nhìn thấy món tiền tiết kiệm gửi trong tài khoản ngân hàng, không nhất định phải tiêu, nhưng nhất định phải có.

Thế mà ở đây lại rơi một trận tuyết lớn đến thế.

Vương Siêu nói: “Đến mùa xuân, chỗ này còn có mùa mưa.”

Tôi nói: “Làm sao mà thế được?”

Vương Siêu nói: “Thành phố này hơi ột chút so với mực nước biển. Khi không khí ẩm đi lên dọc theo dốc núi trên một bình nguyên cách vài chục cây số, sẽ hòa cực mạnh vào với không khí ẩm có sẵn ở bên trên, sau đó là mưa.”

Tôi nói: “Thế thì tớ nhất định sẽ chuyển đi khi mùa mưa đến.”

Vương Siêu bảo: “Sợ gì, cậu có ngủ ngoài trời đâu.”

Tôi nói: “Đi lại không tiện.”

Vương Siêu bảo: “Sợ gì, có xe.”

Tôi nói: “Xe của cậu có sống được đến sang năm không?”

Vương Siêu đáp: “Chỉ cần qua được mùa đông này là tiếp tục sinh tồn được rồi.”

Tôi nói: “Thế đi đâu cũng vẫn cứ bất tiện.”

Vương Siêu nói: “Cậu xem cậu đấy, bình thường chẳng bao giờ đi đâu, còn dễ ỷ tiện với cả không tiện.”

Tôi nói: “Nhưng mà không thể cứ mãi không có thu nhập gì.”

Vương Siêu nói: “Cuồng gì, đại ca Kiện đang tìm cách mà, ha ha ha.”

Tôi nói: “Đại ca Kiện đấy là để theo đuổi ‘em Vĩnh Cửu’. Cậu ấy kiểu này rất dễ hết động lực.”

Vương Siêu nói: “Cái này động cơ mặc dù không giống nhau, nhưng mục đích như nhau. Những việc trên thế gian, đã khởi động rồi làm sao dễ dàng dừng lại thế được, chân dẫm mạnh phanh gấp còn phải mất một đoạn mới dừng được kia.”

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên. Tôi cẩn thận áp mặt vào khe cửa nhòm một lúc lâu, đoán chắc không phải là người thu tiền điện, mới mở cửa. Định thần nhìn lại, hóa ra là nhà nghệ thuật đến thăm. Nhà nghệ thuật bước vào liền tìm đại ca Kiện. Tôi chỉ về phía phòng của đại ca Kiện, cậu ta lập tức xông vào, hướng vào cái chần của đại ca Kiện nói: “Đại ca Kiện, dậy mau, chúng ta có một nghìn rồi.”

Cậu ta thấy đại ca Kiện không có phản ứng gì, tiếp tục nói lớn: “Đại ca Kiện, có quảng cáo muốn đăng, một nghìn đấy.”

Đại ca Kiện chậm rãi từ phòng vệ sinh bước ra, miệng ngậm bàn chải đánh răng, hỏi tôi: “Cậu ta làm gì thế, nghệ thuật hành vi à?”

Tôi nói: “Người ta tìm cậu.”

Đại ca Kiện nói: “Nói với cậu ta một tiếng, tớ đang đánh răng.”

Tôi bảo: “Thấy nói là có quảng cáo một nghìn tệ.”

Đại ca Kiện vừa nghe, lập tức lôi luôn bàn chải đánh răng ra, nuốt chửng bọt, lấy tay lau bọt ở miệng một cái, rồi bôi lên đầu, tinh thần bỗng chốc phấn chấn, nói lớn: “Anh Hùng, em ở đây, có việc gì đấy?”

Hùng quay người lại nói: “Có một chỗ liên hệ với tớ, gửi thư vào hộp thư của tớ, nói là muốn làm quảng cáo ở trang đầu, trả một nghìn.”

Đại ca Kiện nói: “Được được được.”

Hùng nói: “Tớ phấn chấn quá, đến tìm cậu luôn.”

Đại ca Kiện nói: “Cậu thấy không, nghệ thuật và tiền bạc không hề mâu thuẫn.”

Hùng bảo: “Đúng đúng đúng.”

Đại ca Kiện hỏi: “Là công ty gì?”

Hùng đáp: “Một công ty làm bao tránh thai.”

Đại ca Kiện nói: “Ồ, công ty làm bao tránh thai sao lại chú ý đến bọn mình nhỉ, tớ có dùng bao tránh thai đâu.”

Hùng nói: “Tớ dùng, tớ dùng.”

Bốn chữ này làm đại ca Kiện tím tái mặt mày.

Đại ca Kiện hỏi: “Thế cậu đã nhận lời chưa?”

Hùng nói: “Chưa, đến luôn để hỏi ý kiến của cậu đây.”

Đại ca Kiện bảo: “Tớ cảm giác, vẫn còn có thể thương lượng được giá cao hơn một tí.”

Hùng nói: “Vẫn còn cao được nữa cơ á?”

Đại ca Kiện nói: “Cậu xem, người đăng ký ở chỗ bọn mình cũng khá nhiều rồi, bình quân mười người có một đi mua loại bao tránh thai này, là họ kiếm được rồi. Họ đã chủ động tìm đến tận nơi, chắc chắn vì sản

chơi của chúng ta hay. Những người vào web của bọn mình trẻ trung, có sức sống, thêm nữa đều là học sinh, lượng tiêu dùng bao tránh thai lớn. Cho nên, chỉ có một nghìn tệ thì chúng ta thiệt quá.”

Hùng nói: “Thế cậu bảo bao nhiêu?”

Đại ca Kiện mở miệng nói: “Một vạn.”

Ba chúng tôi giật mình, tôi đoán chắc đại ca Kiện cũng tự làm mình giật mình.

Đại ca Kiện tiếp tục nói: “Cậu xem, đối phương tất sẽ mặc cả, thế này nhé, chúng ta vẫn còn rất nhiều không gian. Tôi đoán cuối cùng khoảng năm nghìn tệ là thuận mua vừa bán.”

Hùng nói: “Thật là có thể được nhiều thế không?”

Đại ca Kiện nói: “Đảm bảo, dù sao cũng là người ta tự tìm đến. Hơn nữa, trong việc này chúng ta cũng có tổn thất gì đâu. Cậu xem, thương lượng có ít cũng không thể ít hơn một nghìn, đúng không?”

Hùng bảo: “Kiếm một vạn tệ dễ dàng thế á?”

Đại ca Kiện nói: “Đúng rồi, rất nhiều người phát lên như thế đấy. Nào nào, vừa hay nhiều người, tớ mời mọi người đi ăn, mời mọi người ăn gì đó ngon ngon. Còn cái cô gì... Hùng, bạn gái cậu cũng gọi đi cùng luôn nhé.”

Hùng bảo: “Thôi không gọi nữa, xa quá.”

Đại ca Kiện nói: “Sợ gì, chúng tôi có xe đón được mà.”

Vương Siêu tỏ ra không vui.

Tôi nói: “Thôi thôi, đàn ông ăn cơm, đàn bà châu rìa cái gì.”

Đại ca Kiện bảo: “Không sao không sao. Đi nào, Vương Siêu, chúng ta đi đón người ta.”

Vương Siêu nói: “Giờ tuyết đang rơi, sợ là rất nhiều đường khó đi, hơn nữa lại quá trơn, lái xe nguy hiểm.”

Đại ca Kiện bảo: “Thế thì lái chậm một chút, không sao đâu.”

Tôi nói: “Thế này nhé, đại ca Kiện, chúng ta tạm ăn chút gì ngay bên cạnh, nếu việc thành rồi sẽ ăn gì đó ngon sau, cậu thấy thế nào? Hôm nay bốn chúng ta ăn cơm thôi.”

Đại ca Kiện nói: “Chuyện này có gì mà thành với không thành cơ chứ, đã thành rồi, chỉ cần gửi một bức thư đi nữa thôi.”

Hùng nói: “Thành rồi thành rồi, chắc chắn là được.”

Vương Siêu bảo: “Không chắc, chưa thấy tiền thì ai cũng không biết được.”

Đại ca Kiện nói: “Đây là người ta cầu cạnh chúng ta, chắc chắn là ổn.”

Tôi bảo: “Vừa ăn vừa bàn nào.”

Bốn chúng tôi ngồi vào xe. Tôi nhìn xung quanh, trời tuyết thực sự khiến tâm trạng con người nhẹ nhõm thoải mái. Tôi nhìn thấy tầm chắn gió phía trước cũng toàn là tuyết, hỏi Vương Siêu: “Thế này phải làm thế nào?”

Vương Siêu bảo: “Cậu đúng là ngốc, dùng cần gạt mưa chứ còn gì.”

Nói rồi, Vương Siêu mở cần gạt mưa. Chỉ nghe thấy hai tiếng động, cần gạt mưa bên trái gãy, cần bên phải long ốc, chỉ còn lại mỗi mô tơ hoạt động.

Vương Siêu nói: “Toi rồi, mô tơ hỏng rồi.” Sau đó xuống xe kiểm tra.

Hùng hoảng hồn, hỏi: “Có phải động cơ hỏng rồi không? Thế thì làm thế nào?”

Đại ca Kiện nói: “Sao lại là động cơ hỏng được chứ, là mô tơ, mô tơ với động cơ khác nhau.”

Hùng nói: “Giật cả mình, mô tơ của cái xe con mà em tớ chơi chính là động cơ.”

Vương Siêu lên xe, nói: “Kệ thôi.”

Chúng tôi mất rất nhiều thời gian dọn sạch tuyết trên xe, cuối cùng cũng khởi hành trong ánh mặt trời đã mờ nhạt. Xung quanh sáng đến kinh người, tất cả mọi thứ đều tỏa sáng, ngoài mấy người lác đác trông có vẻ ảm đạm ra, mọi vật có hình thù đều mang sự mới mẻ say lòng người. Tôi nhìn mọi người không ngừng trượt ngã trên đường và nghĩ đây đúng là nói lời tạm biệt với mùa hè rồi, tất cả những cái lạnh trước đây đều không thể chứng minh đó chính là mùa đông.

Chúng tôi lái xe lên một cây cầu đã đóng băng, chưa lên đến đỉnh dốc xe đã từ từ lùi lại phía sau. Đại ca Kiện hét lên: “Phanh xe, phanh xe, Vương Siêu phanh lại đi.”

Vương Siêu nói: “Đang phanh đây, đã phanh hết mức rồi.”

Hùng xuống xe nhìn một cái, rồi lại lên xe đóng cửa vào và nói: “Đúng đấy, Vương Siêu đã phanh rồi. Tớ vừa xuống nhìn rồi, bánh xe đã không chuyển động nữa.”

Đại ca Kiện hỏi: “Thế sao vẫn lùi lại chứ?”

Vương Siêu bảo: “Đường trơn quá!”

Đại ca Kiện nhìn bên ngoài cửa sổ nói: “Ái chà, hình như không phải là cứ lùi thẳng đâu.”

Vương Siêu hỏi: “Phía sau là cái gì?”

Đại ca Kiện đáp: “Phía sau là một cánh cửa?”

Vương Siêu hơi run, hỏi: “Cửa gì? Cửa gì?”

Đại ca Kiện đáp: “Cửa của một nhà. Cậu lùi chệch rồi, mau chỉnh hướng.”

Vương Siêu xoay tay lái, nhưng xe vẫn lùi chệch.

Đại ca Kiện bảo: “Mau, Vương Siêu, mau lái về phía trước, xem có thể lái được không.”

Vương Siêu nói: “Chân tớ đang dẫm phanh, không có chân để nhấn ga.”

Đại ca Kiện bảo: “Ôi trời, thế thì cậu bỏ phanh ra.”

Vương Siêu nói: “Không được, không bỏ ra được, chân tớ không dịch được.”

Đại ca Kiện nói: “Thế thì sẽ đâm đấy, sẽ đâm đấy.”

Tôi và Hùng mặt vàng như đất, nhìn xe cứ thế trôi lệch về phía bên đường.”

Đại ca Kiện nói: “Sắp đâm rồi, liệu có đâm đổ nhà người ta không đây?”

Vương Siêu bảo: “Tốc độ không nhanh, không sao đâu.”

Đại ca Kiện bảo: “Mau phanh lại đi, còn chưa đầy một mét thôi.”

Vương Siêu nói: “Phanh hết mức rồi. Phen này chắc là phải sửa xe rồi.”

Đại ca Kiện bảo: “Không ngờ đường trơn đến thế.”

Vương Siêu nói: “Đúng thế. Bố tớ nói với tớ, tuyết rơi là không được lái xe, biết thế không đi xe thì đỡ phải sửa xe. Lần này phải thay càng bảo hiểm rồi.”

Đại ca Kiện nói: “Vương Siêu, đợi một vạn của tớ lấy được, tớ sửa xe cho cậu.”

Vương Siêu bảo: “Không cần, tớ có bảo hiểm.”

Đại ca Kiện nói: “Thế thì sau này tớ sẽ trả tiền xăng hàng tháng.”

Vương Siêu bảo: “Thế thì ngại lắm.”

Đại ca Kiện bảo: “Không sao, trang web của tớ sẽ càng làm càng lớn, sau này cứ coi như là xe của công ty, cậu coi như là lái xe cho công ty.”

Vương Siêu nói: “Thế thì tớ chẳng phải là quá thiệt à.”

Đại ca Kiện bảo: “Bọn mình là bạn mà, cứ để cậu lái xe miễn phí mãi thế cũng không được.”

Vương Siêu nói: “Cậu đúng là rất quân tử. Có điều tớ tốt nghiệp rồi, bố tớ đã tìm xong việc cho tớ rồi, sợ không lái xe được cho cậu, ha ha ha.”

Đại ca Kiện hỏi: “Thế cậu ở đâu? Sắp đâm rồi.”

Vương Siêu cao giọng, nói: “Tớ tự tìm một căn phòng và ở cùng người yêu a... a...”

“Rình” một tiếng, đuôi xe đâm vào cửa của một nhà dân. Chúng tôi lặng xuống, mọi người nín thở. Một lúc lâu sau, vọng ra một tiếng: “Ai đấy?”

Đại ca Kiện quay cửa kính xuống, nói: “Xin lỗi, gõ nhầm cửa.”

Giọng nói đó bảo: “Gõ nhầm cửa mà gõ to thế.”

Đại ca Kiện nói: “Xin lỗi, xin lỗi.”

Bên trong thoáng có tiếng thì thầm bực mình, sau đó không có tiếng gì nữa.

Vương Siêu khẽ lau mồ hôi, nói: “Tớ xuống xe xem xe có việc gì không.”

Sau một phút, Vương Siêu lên xe, vui mừng nói: “Không việc gì không việc gì, tớ cứ nghĩ là bị đâm hỏng rồi cơ. Mẹ nó chứ, lần đầu tiên tớ đâm xe. Ngồi cẩn thận nào, tớ lái tiếp.”

Mọi người cùng thốt lên “Ồ”, và nắm chặt lấy tay cầm của xe.

Vương Siêu cố gắng khởi động, xe từ từ bò lên trên, lúc sắp bò lên đỉnh cầu, Vương Siêu lại đổi sang số hai, nhưng chỉ có bánh trước vẫn quay không cực nhanh, lúc đổi số đã mất động lực, xe lại bắt đầu trôi xuống. Vương Siêu sợ đến mức lại dẫm chân hết sức phanh xe, xe từ từ trượt xuống.

Lần này, trên xe không có ai nói gì, mọi người đều nhìn chăm chăm về phía sau, nghiêng chặt răng, tròng mắt lồi ra. Im lặng hồi lâu, Hùng thở dài bảo: “Trời, vẫn là tòa nhà đó, cánh cửa đó.”

Vương Siêu khẽ lắc đầu. Chúng tôi lặng lẽ nhìn, đợi sự việc xảy ra.

Vài giây sau, “rình” một cái, xe lại đâm vào chỗ cũ.

Bốn chúng tôi mặt đều xanh lại.

Một lúc sau, từ phía trong vọng ra tiếng như chửi: “Thằng nào đấy, không biết gõ cửa tử tế à.”

Đại ca Kiện bảo: “Tớ nói rồi, đến lượt cậu.”

Tôi lập tức nói tiếp: “Xin lỗi, gõ nhầm cửa.”

Bên trong lầm bầm: “Đều là một lũ thần kinh, hôm nay có tới mười mấy đứa gõ nhầm cửa rồi.”

Đại ca Kiện bảo: “Vương Siêu, cậu xem, mọi người đều thế, đừng có buồn, cậu mới gõ có hai lần.”

Tôi hướng về phía cửa nói to: “Xin lỗi, xin lỗi.”

Vương Siêu lái xe dịch về phía trước một chút, hỏi: “Làm thế nào?”

Đại ca Kiện nói: “Lần này phải thận trọng đấy, không được gõ cửa nhà người ta nữa đâu.”

Vương Siêu bảo: “Hay là tớ cứ lùi xe về phía sau, giữ một khoảng cách, rồi vọt lên.”

Tôi nói: “Đúng đấy, đừng có bò lên nữa, lao thẳng qua.”

Vương Siêu bảo: “Đúng, thế nhé.”

24. Chương 13

Chúng tôi lùi lại khoảng năm mươi mét, Vương Siêu nhấn ga hết cỡ, nhưng vì trên đường có tuyết, mà sau khi bị chệch qua đều biến thành băng, nên rất trơn, mặc dù anh rất cố gắng, nhưng tốc độ lên cầu chưa đến bốn mươi, tất nhiên có hơi chậm một tí, nhưng cũng đủ để qua đỉnh cầu.

Trong quá trình chúng tôi lao qua, Vương Siêu nói: “Mặt cầu bên này là băng, mặt cầu bên kia chắc chắn cũng là băng rồi.”

Đại ca Kiện bảo: “Đúng thế.”

Wương Siêu nói: “Chúng ta nóng vội quá, đáng nhẽ phải cử người đi xem tình hình phía cầu đối diện.”

Đại ca Kiện nói: “Đúng vậy, lẽ phải kia có nguy hiểm.”

Wương Siêu bảo: “Muộn rồi.”

Đại ca Kiện nói: “Cậu mau phanh xe, dừng lại rồi vọt sau, tớ xuống xem xem.”

Wương Siêu nói như khóc: “Tớ vẫn đâm phanh suốt đấy chứ.”

Vừa nói, xe đã phóng qua đỉnh cầu. Khoảnh khắc đầu xe hướng xuống, bỗng nhiên tôi nhìn thấy xung quanh toàn là người, nhất là chỗ cách năm mươi mét phía trước. Rất nhiều đèn nháy đang nhấp nháy, mọi người vỗ tay, múa may cờ màu, hò hét rộn rã, trẻ con hoan hô nhảy múa, thanh niên gương mặt mỉm cười, các đôi tình nhân ôm nhau nhìn chăm chú, người già chỉ trỏ. Chúng tôi bỗng trở nên mơ hồ, định thần lại mới phát hiện thấy ở cách bốn mươi mét phía trước, có một khoảng rãnh lớn đào để xây trải những đường ống không tên, có thể do tuyết rơi, công trình dừng lại, nhưng hào rãnh vẫn còn, chiều rộng khoảng ba mét, còn độ sâu bao nhiêu lúc này nhìn bằng mắt vẫn chưa ước lượng được ra, phải chờ vài giây sau mới biết.

Đại ca Kiện hét lớn một tiếng: “Mọi người mau xuống xe.” Thế là, bốn chúng tôi định thần lại, ngay ngắn mở cửa xuống xe, lúc đó cách cái hào không đến mười mét. Sau khi xuống xe, chúng tôi đều trượt ngã lăn ra đất. Lúc đó, bốn bên vang lên tiếng hoan hô nhiệt liệt. Chúng tôi ngồi xoài ra đất, mắt chăm chăm nhìn chiếc Santana của Vương Siêu trôi xuống rãnh. Vương Siêu kêu lên đau khổ: “Ôi, ôi, ôi, ôi, ôi!” Còn không kịp được đưa một tay ra, dường như muốn túm chặt lấy xe. Lúc xe đến rãnh, chúng tôi đều nhắm mắt lại.

“Oành” một tiếng, chiếc Santana vẹo nghiêng trong rãnh, làm chúng tôi biết được rãnh sâu gần hai mét. Xung quanh lại vọng ra tiếng hoan hô. Chúng tôi bò dậy đi đến bên rãnh. Bỗng nhiên hai nhân viên quản lý thành phố đi đến, nói: “Các anh đừng đứng ở đây, rất nguy hiểm.”

Chúng tôi bị rời đến khu an toàn. Bỗng nhiên, một chiếc xe cẩu rất lớn từ chỗ ngoặt đi đến, đám đông tự động mở ra một con đường. Nhân viên quản lý nói: “Các anh thật may mắn, con số rất may mắn, là chiếc xe thứ tám.”

Wương Siêu không nói ra lời.

Nhân viên quản lý nói: “Mau đi ra chỗ xe cẩu, phải cẩu rồi.”

Chúng tôi chạy qua. Không đợi chúng tôi nói gì, tay lái xe cẩu đã nói: “Năm trăm.”

Wương Siêu nói: “Đắt thế, tôi cứ nghĩ là miễn phí cơ đấy.”

Tay lái xe cẩu nói: “Vớ vẩn, lấy đâu ra phúc lợi tốt như vậy, cậu tưởng đây là châu u à.”

Wương Siêu nói: “Rẻ hơn một chút đi.”

Tay lái xe cẩu nói: “Không thể rẻ hơn được, cậu có cẩu không? Không cẩu, lập tức lại có xe khác đâm xuống, đến lúc đó xe của cậu chỉ còn nước bị đè hỏng. Còn bây giờ vẫn chưa nghiêm trọng lắm, mang về nắn sửa một tí là ổn.”

Wương Siêu đáp: “Cẩu, cẩu.”

Tay lái xe cẩu không nói tiếng nào, châm một điếu thuốc, bắt đầu xuống xe làm việc.

Một lúc sau, xe đã được cố định bằng sợi cáp.

Lúc này, một thanh niên chạy đến, nói với đám đông đang yên tĩnh: “Đến rồi đến rồi, lần này là một chiếc Mercedes.”

Đám đông bỗng chốc xao động.

Bỗng nhiên, một người nhiều tuổi từ đám đông bước ra, đưa hai tay ra vẫy xuống, đám đông lập tức yên lặng trở lại, nhưng gương mặt nào cũng tươi hơn hở.

Vương Siêu nói: “Bác thợ, nhanh lên một chút, bên kia sắp có xe đến rồi.”

Lái xe cầu đáp: “Lo gì, người ta còn phải gõ cửa chán.”

Lái xe cầu khoan thai cầu xe lên, đặt xuống bên cạnh. Có người khê nói: “Loại Santana này chắc chắn hơn hẳn Cherry. Anh xem, vỏ ngoài vẫn chưa bị méo mấy.”

Người kia nói: “Vội gì, không tin anh chờ xem, một chốc nữa cái Mercedes còn chắc chắn hơn.”

Một người trung tuổi trong đám đông lấy máy ảnh tự động ra định chụp hình, lập tức bị những người bên cạnh ngăn lại. Đám đông khê trách: “Không tự giác tí nào.”

Người nhiều tuổi bước ra nói: “Giờ là nghiêm cấm có đèn nháy, mọi người cũng đừng có lộ ra. Xe cầu đi mau, đỗ vào chỗ ngoặt đi.”

Xung quanh lại lắng xuống, xe cầu lập tức lùi mất. Vương Siêu bảo: “Bọn mình cũng đi xem xem. Tớ chưa thấy Mercedes đâm xe bao giờ.”

Kì lạ là mọi người đều thấy ý tưởng này rất hay. Mọi người cảm thấy, mình bị cái xã hội này bốn cột, cho nên buộc phải tiếp tục bốn cột những người khác trong xã hội. Chúng tôi mai phục trong đám đông, chú tâm tập trung nhìn về phía trước. Xung quanh cả vùng im phăng phắc, không bao lâu, vọng đến một tiếng “Uỳnh”. Mọi người ngẩng cổ lên ngóng, nghe thấy mấy lời “Xin lỗi, gõ nhầm cửa rồi.”

Giây phút xúc động nhất đã đến. Bên kia cầu, chúng tôi nghe thấy tiếng gầm đặc biệt của máy động cơ mà mỗi xi lanh ba cửa hơi, hai nút lửa, chỉ có ở Mercedes, tất cả mọi người đều há miệng chăm chú nhìn về phía trước, có người đã cầm máy ảnh lên. Trông thấy một chiếc Mercedes 500 cực lớn xuất hiện đầu trên cao, đám đông xôn xao, đèn nhấp nháy sáng thành một vùng, rọi chiếu làm cho gương mặt người lái xe Mercedes hoảng hốt lúng túng. Vương Siêu nói: “Phen này còn đắt hơn nhiều so với bọn mình khi này.”

Nhưng làm mọi người đều thất vọng, không ngờ chiếc Mercedes dừng lại ngay trước miệng hào. Lái xe điều chỉnh lại nét mặt từ trong xe, xuống xe ngó qua, nhìn về mặt kính ngạc của mọi người, nói: “Ha ha, tiền tiêu không hề lãng phí, đúng là tiền nào của nấy. Cái xe này của tôi có hệ thống ổn định điện tử! Chụp cái gì mà chụp, đi thôi.”

Nói rồi lên xe, tiếng đóng cửa vang chác làm mọi người hết sức ngưỡng vọng. Nhưng khi xe vừa khởi động, từ trên cầu bỗng trôi xuống một chiếc xe Jeep Bắc Kinh, vững chãi lao vào phía sau chiếc Mercedes. Một hồi âm rung, chiếc Jeep dừng lại tại chỗ, còn chiếc Mercedes thì cả người lẫn xe đều xiêu vẹo trong hào.

Lái xe Jeep ngơ ngác xuống xe, chào đón anh là một tràng vỗ tay vang như thủy triều, chỉ còn thiếu mỗi vòng hoa và sâm banh. Lúc này, cuối cùng đội phụ trách thi công cũng kịp đến, đám đông âm ầm tản đi. Người nhiều tuổi vỗ vai lái xe Jeep nói: “Thanh niên, hôm nay chỉ có một mình cậu là không bị rơi xuống thôi đấy.”

Vương Siêu nhìn xe của mình bảo đến tiền tiêu vật cũng hết rồi, mà xe lại còn phải đại tu, chắc là sau này nhà cũng không cho lái xe nữa. Chúng tôi đều rất lo lắng, đại ca Kiện càng hối hận, nói là đội mình kiểm được một vạn xong nhất định sẽ để mọi người sống thoải mái. Sau đó quay người hỏi Hùng: “Cậu đến bằng cách nào vậy?”

Hùng đáp: “Chạy đến.”

Đại ca Kiện bảo: “Thế thì mời cậu lại chạy về vậy. Việc gửi thư giao phó cho cậu nhé, bọn tớ phải sửa xe đây.”

Một tuần sau, chúng tôi mới gặp Vương Siêu, anh vẫn chưa được lái chiếc Santana của mình, nghe nói lần rơi xuống hào làm cho khung của chiếc xe cũ đó biến dạng đôi chút, cần phải chỉnh lại.

Trong tuần này, xảy ra một việc. Đầu tiên là tuyết tan, nhưng sau khi tuyết tan, tôi phát hiện ra bức tường bao ở trong khoảng rừng phía xa không còn nữa, từ đầu đến cuối không hề lưu lại bất cứ một dấu tích gì. Tôi cứ nghĩ là mắt của mình bị hoa, nghe nói ngày có tuyết dễ xuất hiện bệnh mù tuyết, tôi đoán có lẽ đây chính là một trong những loại mù tuyết. Để chứng minh, tôi chạy đến khoảng rừng đó một mình, phát hiện thấy bức tường đó đúng là không còn nữa.

Tôi cứ đi thẳng vào sâu trong rừng, đi được khoảng nửa tiếng, thì thấy hoa mắt chóng mặt, giày tất đều ướt hết. Trời càng lúc càng tối, còn tôi cứ đi không hề sợ hãi. Điều tôi thấy ngạc nhiên là tôi cảm giác lúc đi vào trong rừng là một giờ chiều, nhưng mới sau nửa tiếng trời đã tối rồi. Tất nhiên, có khả năng tôi lầm tưởng khoảng thời gian đó là nửa tiếng đồng hồ, nhưng bản thân thời gian lại không thể dùng “tiếng đồng hồ” để tính, huống hồ là “nửa tiếng”, “nửa cái thời gian” rốt cuộc là cái gì chứ. Cho nên, tôi chỉ là đi một đoạn tương đương với thời gian luân chuyển giữa ngày và đêm mà thôi. Tôi chỉ là dùng sự mệt mỏi và bước chân của mình để tính toán mình đã đi được bao nhiêu thời gian. Tôi nghĩ chúng ta đều nên lấy mặt trời trên đỉnh đầu làm chuẩn. Bước chân chúng ta luôn chậm dần theo sự mệt mỏi, mà hai thứ liên quan đến nhau làm sao có thể dùng để định lượng một vật thứ ba được chứ.

Tôi đi cho đến lúc trời tối, vẫn còn đi trong rừng. Vùng cỏ mọc sâu trong rừng không còn tuyết phủ, dẫm lên thấy khô mềm êm ái, cảm giác ở chân rất dễ chịu. Tôi nghĩ, lúc nào mới đi được đến tận cùng đây, nếu mà không đi xuyên qua được đầu bên kia thì thật là thất vọng.

Đang nghĩ thì một bức tường chắn ngang trước mặt tôi. Bức tường đó giống hệt với bức tường mà tôi đã nhìn thấy khi trước, chỉ không biết tại sao lại bị dịch vào bên trong nhiều như vậy. Tôi đưa tay ra sờ, nghĩ nếu mà vượt được qua thì chắc chắn có thể đi xuyên qua được. Nhưng tôi phát hiện ra là mình chẳng có chỗ nào để đặt chân. Tôi bảo: “Lại quay về vậy.”

Đường về đi mất một quãng thời gian khoảng từ lúc chưa đói đến lúc đói. Tôi vô cùng ngạc nhiên là mình lại có thể có độ chính xác như chó dẫn người mù. Nhưng lúc cuối cùng đã chứng minh rằng tôi sai, vì khi tôi vô cùng mừng rỡ thì một bức tường lại chắn ngang trước mặt.

Tôi nghĩ, không được, cứ tiếp tục thế này sẽ chết mất. Mà lúc này sao tôi không hề trông thấy ánh đèn từ các tòa nhà cao tầng của thành phố? Tôi nghĩ, thôi cứ đi đến cùng xem sao, bắt đầu leo từ chính bức tường ngoan cổ đó, xem rốt cuộc là thế nào, phía sau bức tường rốt cuộc có bí mật gì. Tôi men theo tường đi được vài trăm mét, phát hiện thấy một cái cây cách tường rất gần. Tôi trèo lên theo cây, vượt qua bức tường ột cách khó khăn, vấn đề duy nhất bây giờ là làm sao xuống được. Rất đáng tiếc, rừng cây mọc tùy tiện như vậy, nếu trước mắt tôi lại có một cái cây đối xứng với cái cây mà tôi đã leo lên, tôi chắc chắn sẽ vui mừng hết mức. Tôi nghĩ, cứ vắt vèo trên tường thế này cũng không phải là cách hay, xem ra chỉ còn nước liều mình nhảy xuống.

Nghênh đón tôi là lớp tuyết chưa tan rất dày, tôi mất rất nhiều sức mới lồi được giày lên, chuẩn bị tiếp tục hành trình. Tôi dựa vào ánh sáng của đèn, nhìn kĩ, phát hiện ra không giống như tôi nghĩ, xung quanh vẫn là rừng cây.

Đi chưa được vài bước, bỗng trước mắt rộng mở. Tôi nghĩ, đây là nơi nào, không lẽ lại là chỗ chứa những điều cơ mật quốc gia trong truyền thuyết. Chân của tôi có phải là đang dẫm lên viện nghiên cứu bom bí mật nhất? Trước mặt là một tòa nhà còn sáng đèn, tôi đi qua, nghĩ là bên trong chắc chắn có rất nhiều chuyên gia quân sự ở.

Tôi tiếp tục đi về phía trước và bình tĩnh, bên trong không thể có bất cứ một chuyên gia quân sự nào, vì đại ca Kiện ở trong đó. Đây chính là chung cư Đại Vinh nơi chúng tôi ở.

Tôi thấy rất mơ hồ, tôi cảm giác mình đã đi hướng ngược lại, không ngờ lại đi về nơi xuất phát. Tôi không nghĩ nhiều, vì lần này thực sự đã đi một quãng đường quá dài, nên tôi đổ xuống là ngủ đi mất.

Ngày hôm sau khi tỉnh dậy, tuyết xung quanh đã tan hết. Tôi phóng mắt nhìn xa, vẫn còn thấy nơi gần phía trong của rừng cây có một bức tường, tôi nghĩ, trước đó chắc là nằm mơ.

Đại ca Kiện hỏi: “Tối hôm qua cậu đi đâu thế, tớ ngủ rồi mà cậu vẫn chưa về.”

Tôi luôn cảm giác trong mơ hồ xảy ra rất nhiều việc chân thực, mà những việc này lại không phải là thật, chúng tồn tại rất rõ ràng trong trí nhớ của tôi, lưu lại mọi chi tiết rõ ràng, nhưng lại không biết thời gian

cụ thể khi chúng xảy ra.

Việc khá thực tế đã từng xảy ra chính là vụ làm ăn lớn của đại ca Kiện bị đổ bể. Sau khi Hùng gửi đi yêu cầu một vạn, đại ca Kiện rất lấy làm hối hận. Tôi bảo: “Cuối cùng thì cậu cũng nghĩ ra, kiếm được chút nào hay chút ấy vẫn hơn, đừng có tham quá.” Đại ca Kiện nói: “Tớ hối hận là tớ nên đòi năm vạn. Tớ cảm thấy bọn làm bao tránh thai chắc lãi lắm.”

Tôi nói: “Dù nói như thế, nhưng trang web của cậu không hề kiếm được tiền. Một kẻ kiếm được nhiều tiền có gì phải vào một sân chơi không kiếm ra tiền để quảng cáo chứ?”

Đại ca Kiện nói: “Dù trang web của tớ tạm thời chưa kiếm ra tiền, nhưng rồi sẽ có cách.”

Tôi bảo: “Thế thì cứ kiếm một nghìn xong rồi tính tiếp.”

Đại ca Kiện nói: “Con người đúng là thứ rất kỳ quặc. Tớ vốn thấy một nghìn đã là một con số rất lớn, nhưng mấy hôm nay tớ cứ nghĩ một vạn một vạn, bây giờ nghĩ lại, thấy một nghìn đúng là con số nhỏ đến mức thảm hại. Tớ mơ hồ cảm thấy nếu tớ yêu cầu hai vạn, bên kia cũng đồng ý. Đây là trực giác kinh doanh của tớ. Cậu biết không, tớ cảm thấy có những lúc tớ thực sự có đôi chút trực giác kinh doanh, tớ cảm thấy bên kia có thể chấp nhận được cái giá hai vạn. Cậu phải tin vào trực giác của tớ. Cậu có trực giác không?”

Tôi hỏi: “Trực giác gì?”

Đại ca Kiện nói: “Chính là cảm giác có được mà không cần thông qua não bộ suy nghĩ.”

Tôi nói: “Thế thì tớ không có trực giác. Cậu vẫn ghê hơn, nghĩ mà không cần đến não.”

Đại ca Kiện bảo: “Cậu đừng có vòng vèo kích tớ, cậu cứ chờ xem.”

Một hôm sau, Hùng đến. Đại ca Kiện sốt sắng hỏi: “Thế nào rồi?”

Hùng đáp: “Tớ đã gửi bức thư đó đi, nói là trang web của chúng ta thường thì không đăng quảng cáo, nhưng hiện tại người đăng ký của web rất nhiều, có thể cân nhắc một cách hợp lý về việc tạo cơ hội để hai bên cùng có lợi. Nhưng giá thấp nhất của chúng tôi cũng phải một vạn, đây là giá ưu đãi đưa ra sau khi đã tham khảo các trang web tương đương khác.”

Đại ca Kiện nói: “Tốt, đúng là ý tớ muốn diễn đạt.”

Hùng nói: “Bên kia gửi thư trả lời rất nhanh chóng.”

Đại ca Kiện lập tức quay đầu nói với tôi: “Cậu xem, nhanh chóng gửi thư trả lời rồi đấy, cho thấy họ ngày nào cũng chờ trước máy vi tính, mỗi phút lại kiểm tra hộp thư một lần, sốt ruột chờ đợi hồi âm của bọn tớ. Tớ nói còn nên báo giá năm vạn kia. Cậu gì nhỉ, Hùng này, cậu nói xem nội dung trả lời của họ thế nào.”

Hùng nói: “Họ gửi trả lời bốn chữ.”

Đại ca Kiện nói: “Tớ nói mà, họ đáp rất nhanh gọn ‘không vấn đề gì’, cho thấy giá chúng ta báo vẫn hơi thấp.”

Hùng bảo: “Họ nói: ‘cút mẹ mày đi!’ ”

Đại ca Kiện dờ ra một lúc, hắng giọng nói: “Cậu xem đấy, đối phương thật hài hước. Hùng này, cậu mau về, lần này cậu đến bằng gì?”

Hùng đáp: “Tớ chạy đến.”

Đại ca Kiện nói: “Tốt, thế thì cậu về ngay, chạy nhanh một chút, gửi cho họ một bức thư trả lời.”

Hùng nói: “Được, cậu bảo trả lời thế nào?”

Đại ca Kiện nói: “Cậu gửi thư trả lời, nói là cái giá một vạn thông báo lần trước là giá trên các phương tiện truyền thông, thực ra chúng ta vẫn còn một giá nội bộ, nếu đối phương thoáng gọn như thế, được là được, không được thì thôi, nên hội đồng quản trị của chúng ta đánh giá rất cao, quyết định dành cho đối phương giá nội bộ.”

Hùng hỏi: “Giá nội bộ là bao nhiêu?”

Đại ca Kiện đáp: “Năm trăm.”

Hùng bảo: “Được, tớ chạy về luôn đây.”

Đại ca Kiện ngừng một lúc rồi nói: “Thế này nhé, Hùng này, cậu đừng chạy về rồi mới gửi thư, nhờ mà họ hợp tác với trang web khác rồi thì toi. Nên lúc cậu chạy, chú ý nhìn bên đường xem có cái quán net nào thì vào gửi thư ngay, để đối phương cũng cảm nhận được thành ý của chúng ta.”

Hùng nói: “Được, được được, nhưng lúc tôi chạy đến đây không mang tiền.”

Đại ca Kiện nói: “Không sao, tiền tớ có.”

Đại ca Kiện quay đầu hỏi tôi: “Cậu có tiền không?”

Tôi hỏi: “Bao nhiêu?”

Đại ca Kiện quay đầu hỏi Hùng: “Bây giờ lên mạng bao nhiêu tiền một tiếng?”

Hùng đáp: “Phòng chung hai tệ, phòng VIP ba tệ.”

Đại ca Kiện quay đầu bảo tôi: “Cho vay một tệ.”

Tôi nói: “Để tớ xem tớ có không.”

Đại ca Kiện nói: “Một lát nữa cậu ấy sẽ lấy tiền cho cậu, cậu lập tức lên phố vào phòng chung của quán net lên mạng nửa tiếng. Cậu có thể gửi được thư đi trong vòng nửa tiếng không?”

Hùng đáp: “Không vấn đề.”

Đại ca Kiện cầm lấy một tệ tôi đưa, đưa cho Hùng, nói: “Đi đi.”

Hùng cầm lấy tiền rồi chạy như bay. Tôi phát hiện ra mở một cuộc họp đề cập đến nhiều bí mật kinh doanh như thế mà chúng tôi không hề đóng cửa. Ngoài cửa bà cụ ở sát vách đang bưng nồi nhìn chúng tôi chăm chú.

Hùng nhanh chóng xuống dưới lầu. Bà cụ chậm rãi đi lên vài bước. Tôi nhìn hồi lâu, cảm giác rất quen, hỏi đại ca Kiện: “Cậu đã từng gặp bà cụ này ở đâu chưa?”

Đại ca Kiện đáp: “Hình như rồi. Trông rất quen.”

Tôi nói: “Nghĩ kĩ lại xem.”

Đại ca Kiện nói: “Động tác này tớ trông cũng rất quen.”

Tôi bảo: “Đúng đấy, loáng thoáng trong đầu.”

Đại ca Kiện nói: “Ồ ồ ồ ồ, là bà cụ đập lửa cái hôm hỏa hoạn.”

Tôi nhìn một lúc lâu rồi nói: “Đúng đúng đúng.”

Bước chân của bà cụ rõ ràng không linh hoạt như hôm đó, liêu xiêu từng bước đi đến trước mặt chúng tôi, vẩy tay một cái.

Tôi và đại ca Kiện tự nhiên đều hóng tai lên.

Bà cụ rất nghiêm trọng nói từng chữ một: “Các anh trẻ tuổi, về sau chớ có cho bọn ăn mày nhiều tiền thế. Có tiền cũng phải tiêu tiết kiệm một chút. Thông thường bà chỉ ột hào thôi. Anh xem người ta lấy được nhiều tiền như thế, chạy vui sướng biết bao.”

Sau khi bà cụ và Hùng đi rồi, đại ca Kiện ôm đầu, đau khổ nói: “Ôi, năm vạn của tôi.”

Tôi bảo: “Đại ca Kiện, chỉ là một nghìn thôi, năm vạn đó chỉ là cậu mơ hão ra.”

Đại ca Kiện và tôi chạy lên phố. Đại ca Kiện nói: “Xem kìa, buổi trưa thật là nhạt nhẽo.”

Tất cả mọi thứ bên ngoài đều không có cách nào làm tinh thần con người phấn chấn lên được. Bỗng nhiên, từ xa xuất hiện một thoáng rực rỡ, ở vị trí phía nam chúng tôi, một đám mây hình nấm bay lên. Tôi nói với đại ca Kiện: “Xem kìa, cái nấm to thế.”

Đại ca Kiện nói: “Mau gọi Vương Siêu ra ngắm thượng đế.”

Tôi bảo: “Sáng thật.”

Cả vùng trời phía nam đều được chiếu sáng. Ở nơi mặt trời tồn tại, ánh sáng này làm lại làm nhật nguyệt lu mờ. Bốn xung quanh tối đen, chúng tôi dường như cảm thấy đêm tối đến trong khoảnh khắc. Tiếp đó ở trước mắt vài ki lô mét, lại dâng lên thứ ánh sáng làm cho người ta mờ dần.

Vài giây sau, kính của cả khu chung cư Đại Vinh đều vỡ vụn, tất cả cây cối đều đồng loạt ngay ngắn lắc lư một lúc. Lúc tôi và đại ca Kiện định thần lại thì đã trông thấy rõ trời rồi.

Đại ca Kiện nói: “Kính vỡ do bom nguyên tử nổ thì là chủ nhà chi tiền hay là mình phải đền tiền?”

Tôi hỏi: “Ai bảo cậu là bom nguyên tử nổ?”

Đại ca Kiện đáp: “Cái nắm to đùng ấy.”

Tôi bảo: “Đó là cái nắm mây.”

Đại ca Kiện nói: “Thế là bọn mình lên trời rồi.”

Tôi bảo: “Cậu đừng có nói vớ vẩn, bọn mình vẫn sống sờ sờ ra đấy.”

Đại ca Kiện nói: “Cậu đừng có nói vớ vẩn, bom nguyên tử nổ làm sao mà sống được.”

Tôi bảo: “Cậu đánh tớ một cái.”

Đại ca Kiện nói: “Cậu nhìn xem cánh tay của tớ còn không.”

Lúc này Vương Siêu phóng như bay đến, hỏi: “Sao thế, các cậu ở bên ngoài làm cái gì thế, kính vỡ hết rồi.”

Đại ca Kiện hỏi: “Vương Siêu, cậu cũng chết rồi à?”

Vương Siêu nói: “Sao thế, đại ca Kiện làm sao thế, ngớ ngẩn rồi à?”

Tôi đáp: “Cậu ấy nhất định bảo là bom nguyên tử nổ, cho là mình chết rồi.”

Vương Siêu nói: “Đâu, ai ném bom nguyên tử?”

Vừa dứt lời, ánh sáng giống thế lại dâng lên từ đường chân trời. Kèm theo là tiếng nổ nặng nề, không khí trước mắt dường như bị nén lại, mà thời gian ở khoảnh khắc này dường như cũng ngừng lại, chỉ còn lại năng lượng khổng lồ không hề sợ hãi bất cứ điều gì đang tự do lan tỏa.

Vương Siêu nói: “Chết rồi.”

Đại ca Kiện bảo: “Không sợ, bọn mình đã chết rồi.”

Tôi nói: “Nắm xuống.”

Một làn sóng ầm vuốt ve cơ thể chúng tôi.

Đại ca Kiện nói: “Bọn mình tan chảy rồi à?”

Vương Siêu nói: “Tớ chưa nghe thấy tiếng kính vỡ.”

Tôi nói: “Lần trước kính đã vỡ sạch rồi.”

Đại ca Kiện nói: “Chạy.”

25. Chương 14

Ba chúng tôi bắt đầu chạy. Đường phố xung quanh đều đứng đầy người đang ngơ ngác, còn tất cả các phòng ốc đều không có kính.

Chạy mãi, chúng tôi bắt đầu cảm thấy tư duy không rõ ràng. Mẹ nó chứ, đây lại là một trận nổ.

Vương Siêu nói: “Chắc là nổ rồi. Phía nam là khu công nghiệp.”

Tôi nói: “Nhà máy gì nổ, sức phá lớn như thế.”

Đại ca Kiện bảo: “Tớ làm sao mà biết được.”

Tôi nói: “Chẳng nhẽ đây lại là nhà máy quân đội?”

Đại ca Kiện bảo: “Nhà máy quân đội của cậu dễ nổ thế à. Vương Siêu, thế là thế nào?”

Vương Siêu đáp: “Nổ rồi, nổ lớn.”

Lúc này, thứ không khí làm người ta phát sắc bay tới, xung quanh lấy lại sự bình lặng ban trưa, chúng tôi chỉ nhìn thấy được ngọn đèn vàng cách hơn một trăm mét trước mặt đang nhấp nháy. Tôi hỏi: “Bọn mình chạy đi đâu?”

Đại ca Kiện nói: “Bọn mình nên chạy đến chỗ phồn hoa nhất, nhiều người mới an toàn.”

Tôi bảo: “Đúng.”

Vương Siêu nói: “Bọn mình chạy về phía nam xem sao, chính quyền ở đó.”

Tôi hỏi: “Ở đâu?”

Vương Siêu đáp: “Ở chỗ nổ, chính quyền, tòa án, sở công an đều ở đó.”

Tôi nói: “Ồ, chính là chỗ cạnh cái nắm lớn.”

Nói đến đây, tôi và đại ca Kiện dừng lại, sắc mặt lo lắng nhìn Vương Siêu.

Vương Siêu vẫy một chiếc xe ở bên đường, biến mất trong tầm mắt chúng tôi.

Đại ca Kiện nói: “Tớ muốn chạy đến chỗ đại học Công nghiệp.”

Tôi bảo: “Cậu gọi xe mà đi.”

Đại ca Kiện nói: “Phải trả tiền đấy, không có tiền.”

Tôi hỏi: “Cậu đi làm gì?”

Đại ca Kiện trả lời: “Tớ muốn chạy trước Hùng.”

Tôi hỏi: “Chân cậu có chịu được không?”

Đại ca Kiện nói: “Tớ thật sự khỏe rồi.”

Tôi nói: “Cậu đi đi, hi vọng là cậu chạy trước Hùng, tất nhiên cũng hi vọng là những người khác đều chưa chạy.”

Chưa đến chỗ đèn giao thông, chúng tôi đã chia làm ba ngã. Tôi lập tức suy ngẫm, tôi nên chạy đến chỗ nào. Tôi nghĩ chắc là nơi phồn hoa, và tôi chạy về nơi phồn hoa.

Không biết chạy được bao lâu, bên tai tôi vẫn chưa nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát. Cả phố huyện giống như bị bỏ rơi, mà mọi người hai bên đường đều đang đứng lơ ngơ. Tôi nghĩ, họ thật là thiếu kinh nghiệm ứng phó tai nạn, mặc dù đây là lần đầu tiên tôi gặp phải.

Tôi chạy không biết mệt mỏi. Theo đà càng ngày càng rời xa phía nam, vụn kính của các tòa kiến trúc bốn xung quanh cũng càng ngày càng ít. Tôi nghĩ, tôi sắp chạy đến chỗ tai nạn chưa cuốn đến rồi.

Tôi phát hiện ra, tất cả các ngã tư đều là đèn xanh. Tôi dờ dẫm nhìn đèn xanh bên đường, tôi nghĩ, đây là phản ứng mà chính quyền nhanh chóng đưa ra để tiện ọi người rời đi chẳng? Vừa nghĩ vậy, trước mắt vọng đến tiếng phanh xe buốt tai, tôi lần theo tiếng động nhìn qua, một chiếc xe con đang hết sức phanh lại. Tôi nghĩ người đó tại sao phải làm thế nhỉ? Khi đầu tôi vẫn chưa phản ứng kịp, thì một tiếng động nhẹ vang

lên, hai chiếc xe đã đâm vào nhau, đầu một chiếc phụt lên một luồng hơi nước. Đầu chiếc xe đó hướng về phía nam, dưới ánh lửa chiếu, chiếc xe trông vô cùng bi thương. Tôi đưa tay lên, đặt trước mắt, che khuất xe, chỉ trông thấy hơi nước màu trắng tầng tầng lớp lớp trên ngọn lửa. Tôi nghĩ, thăng ôn này giả vờ nắm mây đây.

Rất nhanh chóng, ngã tư đã bị mấy chục người vây quanh, bàn tán xôn xao về sự cố li kỳ này. Tôi đã sớm phát hiện thấy dân thành phố này rất thích bàn luận về trách nhiệm sự cố. Nhưng sự cố lần này làm mọi người có sững sờ đôi chút, dù sao sống bấy nhiêu tuổi cũng chưa từng thấy cả hướng đông tây và hướng nam bắc cùng bật đèn xanh.

Lái xe rút di động ra báo cảnh sát, nhưng gọi mãi mà không được.

Một lái xe nói: “Chúng ta đợi xe cảnh sát đến.”

Hai lái xe đều ngồi trên mặt đất, còn mọi người xem bên cạnh thì vây xung quanh để quan sát mức độ hư hỏng.

Rất nhanh chóng, cả con đường đã bị tắc nghẽn, xung quanh toàn là tiếng còi.

Đợi khoảng hơn nửa tiếng, lái của một chiếc xe tải bên cạnh xuống xe nói: “Anh nhìn hướng kia, có lẽ chính quyền bị nổ rồi. Kể cả chưa nổ, cũng chắc chắn cũng nằm trong hiện trường nổ.”

Bên cạnh có người đề xuất ý kiến: “Chúng ta đến chỗ nổ xem thế nào.”

Mọi người tới tập gập đầu, đồng thời nói với lái xe đang ngồi: “Hai anh, người nào sửa xe người nấy đi.”

Lúc này, một đứa bé ba tuổi hét lớn một tiếng: “Không còn chú cảnh sát nữa rồi.”

Phải đến một phút, xung quanh không phát ra tiếng động. Và còi xe cũng phối hợp nghỉ ngơi vào thời khắc này.

Mặc dù hôm nay thời tiết chắc là dưới không độ, nhưng không biết tại sao, chúng tôi cảm thấy xung quanh ẩm áp, trong yên tĩnh tôi thậm chí nghe thấy tiếng băng đá nứt vỡ tan ra thành nước.

Có một người hét to: “Đều là miễn phí hết rồi.”

Bỗng chốc đám đông tản ra, rất nhiều người chui vào các cửa hàng. Đầu tiên là các cửa hàng mà kính đã bị chấn động vỡ vụn trong vụ nổ chen chúc đầy người, rồi bất kể là cửa hàng gì. Sau đó bốn bên lại vọng đến tiếng kính vỡ. Tôi cứ ngỡ là lại nổ, nhưng nhìn kĩ lại là rất nhiều người đang đập kính.

Một chiếc xe tải lớn chở gạch nhanh chóng trở thành đối tượng được quần chúng chào đón, xung quanh nó vây chặt người, trong tay mỗi người đều cầm một viên gạch.

Trước mắt tôi là một cửa hàng váy cưới, cửa sổ sát đất của nó không ngờ lại may mắn còn tồn tại sau vụ nổ. Một người trung niên xông đến cửa hàng váy cưới với tốc độ nhanh cỡ sét đánh không kịp che tai. Nhưng không may là, ở cương vị người đi đầu, ông ta ngã một cách thảm hại trên đám vụn kính vỡ, mà còn bị kính rơi từ trên xuống đập trúng, không động đậy nổi.

Đám đông nhạy cảm phát hiện ra cửa hàng này đã có thể vào được, tới tập giẫm lên người kẻ dẫn đầu xông lên. Mọi người đều tìm kiếm kĩ càng. Có mấy người yêu cầu hơi thấp ôm lấy mấy cái khung ảnh rồi đi ra, trong khung ảnh các đôi tình nhân mỉm cười rạng rỡ.

Quần chúng xuống nhà để tiến hành “chọn mua” ngày càng đông, trên đường nhanh chóng đứng chật người.

Rất nhiều lái xe cũng xuống xe để tiến hành “bù đắp”. Lái xe rõ ràng là có ưu thế rất lớn, người lái xe hàng trước mắt tôi đã vòng đi vòng lại mấy lượt. Anh ta ôm về khung ảnh, giá ba chân, một cái ghế băng, hai quả dưa hấu, còn tháo giấy của người trung niên bị ngã ngất ở trước cửa hàng váy cưới bỏ vào thùng đựng đồ sau xe. Anh ta vừa chạy vừa lăm bầm: “Cái thăng ôn rách áo ôm này còn không đi tắt.”

Sau khi cất xong giày, anh ta nhìn khắp bốn bên, phát hiện thấy cửa hàng nào cũng tập nập khách hàng, xung quanh còn có không ít người cũng đang nghiêng ngó như anh ta. Rất nhanh chóng, anh ta chọn một tấm biển báo ra hiệu cấm dừng xe ở trước mặt tôi.

Anh ta lao đến trước mặt tôi, gắng hết sức nhổ tấm biển báo, vừa nhổ vừa nói: “Người anh em, giúp một tay được không?”

Tôi nói: “Ồ.” Rồi đi lên giúp anh ta nhổ.

Nhổ mấy cái, tấm biển bỗng lỏng ra, thêm vài cái nữa, đúng là nhổ được lên. Lái xe hàng nói với tôi: “Cảm ơn nhé, cậu em.” Sau đó kéo tấm biển về phía chiếc xe hàng của anh ta.

Vì chiếc biển quá nặng, anh ta chỉ có thể đặt ở bên cạnh chiếc xe hàng, rồi đứng yên ở chỗ cũ, nhìn xung quanh một lượt.

Tôi lau mồ hôi, phát hiện thấy thật không ngờ người trung niên bị ngất chỉ còn lại mỗi cái quần lót. Năm nay anh ta chừng khoảng ba sáu, hoặc bốn tám tuổi, tóm lại là tôi không nhìn rõ được mặt mũi anh ta nữa. Nhìn người đó mặc quần lót màu đỏ, tôi nghĩ, năm nay chắc là năm tuổi của anh ta.

Người lái xe hàng đi một vòng trước mặt người trung niên đó, chửi: “Quá tham lam, người bây giờ tham quá tham, lại còn lột đến mức chỉ còn cái quần lót.”

Lúc này, trong tầm mắt tôi xuất hiện một cô nàng ở độ tuổi đẹp, cô nàng trông như có trang điểm, có điều son chưa tô xong. Tôi đoán chắc cô nàng ở tòa nhà phố đối diện, phát hiện bên dưới được “miễn phí chọn mua”, liền chải chuốt ở nhà một tí mới ra. Nhưng ra rồi mới thấy, cướp giật là việc thời gian không đợi người, sớm một bước, biển trời rộng mở, chậm một bước, hai bàn tay không.

Cô nàng hối hận đến mức cứ thế giậm chân, còn hướng về phía người mẫu khỏa thân của cửa hàng váy cưới. Tôi nghĩ cô nàng chắc là thích cái váy cưới người mẫu mặc, cứ nghĩ là không ai chú ý đến, không ngờ vừa mới xuống dưới nhà đã chỉ còn mỗi người mẫu không.

Tôi muốn nói với cô nàng, cái váy cưới đó đã bị người ta lấy lâu rồi, cái váy đó còn qua tay bốn người khác nhau.

Cô nàng đứng yên ở cửa, mắt bỗng sáng lấp lánh, reo lên: “Oa, của CK.”

Tôi cúi đầu nhìn xuống, hóa ra cái quần lót của anh chàng chỉ còn độc cái quần lót màu đỏ là hàng hiệu.

Cô nàng nhanh nhẹn cởi quần lót của anh ta ra. Đến đây, người đàn ông đó hoàn toàn lỏa thể.

Tôi nghĩ, anh này trước khi ra đường chắc chắn không thể ngờ được, hôm nay sẽ bị một cô thiếu nữ cởi quần lót trước mặt đông đảo mọi người. Lúc giẫm cửa kính, anh ta cũng không ngờ được rằng, sau năm phút, mình đã khỏa thân.

Cô nàng đó rất vui, ngúng nguẩy ra về, vừa đi vừa đắc chí nhìn chiếc quần lót. Cô ta đi đến cạnh tôi, bỗng mặt biến sắc, ném chiếc quần lót xuống đất, chỉ vào anh chàng đó gào lên: “Mẹ nó chứ, đồ nhà quê, đồ thói tha, mua đồ bãi. Tao cứ tưởng là CK, không ngờ là OK.”

Cô nàng tiếp tục dờ dẩn nhìn phía trước, nghĩ là không thể tay trắng ra về được. Bỗng nhiên, cô ta cười tươi hơn hở, xông vào cửa hàng, ôm con người mẫu lao về nhà.

Hành động của cô ta gợi ý cho lái xe hàng đang ở một bên không có gì, anh ta xông vào cửa hàng, ôm một con người mẫu khác lên rồi chạy. Người xung quanh thấy anh ta ôm một cô khỏa thân chạy như điên, đều chìm sâu vào suy ngẫm. Bỗng nhiên, họ chợt nghĩ ra, trong cửa hàng vẫn còn người mẫu có thể lấy được. Thế là mấy người lại xông vào, tìm mãi không thấy còn sót con người mẫu nào, đang định đi, bỗng trước mắt sáng bừng, chỉ xuống đất nói: “Con người mẫu nam này làm tốt thật, còn có lông nữa.”

Mấy người đó xông lên ôm lấy một cái, đều sợ giật lại ba bước, kêu to: “Cái thằng này sao ra đường lại không mặc quần áo cơ chứ? Sao lại chết rồi?”

Một người khác kiểm tra hơi thở, nói: “Chưa chết chưa chết. Gọi xe cấp cứu mau.”

Người đi cùng chỉ vào đám đông hỗn loạn và dòng xe tắc nghẽn, nói: “Xe cấp cứu làm sao vào được? Thời buổi này, chỉ còn nước chờ anh ta tỉnh lại rồi tự đi đến bệnh viện.”

Tôi nhìn theo hướng anh ta chỉ, trong tầm mà tôi nhìn tới được, nghẽn đầy các loại xe hơi, xe tải, xe hàng, xe đua, xe Jeep, xe hộp, cái đen, cái xanh, cái trắng, cái đỏ, cái bạc, tùy cơ dừng trên đường.

Bầu trời phía nam đang bị đốt đến mức trông giống như thanh sắt nung, còn trên các nóc nhà và nóc xe thì tuyết vẫn chưa tan.

Một cậu thanh niên vừa ôm người đàn ông trung niên nhìn ông ta hồi lâu, thở dài nói: “Ôi, vợ anh ta chắc hẳn không hạnh phúc.”

Một người khác nói: “Cứ trần truồng thế này cũng không được, xã hội văn minh, sao lại có thể không mặc quần áo. Nào, tôi che chỗ kín của anh ta lại.”

Nói rồi, anh ta nhổ kính vụn ở quanh chân lên, lại dùng mũi giày hất lên một ít, che lên chỗ kín của người đàn ông, nói: “Thế này là không ảnh hưởng văn minh nữa.”

Một anh bạn khác nói: “Được, chỉ cần không lộ nhân trung ra là được.”

Người đó nói: “Cậu đúng là không có văn hóa, ‘nhân trung’ căn bản không ở vị trí này.”

Anh bạn nói: “Nói xạo, tôi luôn thấy nhân trung là chỗ này.”

Anh ta nói: “Đồ ngốc, cậu đã đọc sách bao giờ chưa? Nhân trung là chỗ giữa người, tức là ở rốn ấy.”

Người thứ ba nói: “Đúng, đúng, là rốn, tớ thấy sách nói thế.”

Anh bạn nói: “Ôi giời, toi rồi, lần trước một đồng nghiệp của tớ lúc đi làm bị co giật, trước đấy tớ đọc tạp chí thấy nói phải ấn vào nhân trung, tớ còn ấn nhân trung rất lâu, xem ra ấn sai chỗ rồi.”

Tôi nghe thấy thế, bật cười thành tiếng, tiếp đó đi vào dòng xe.

Lái xe hàng lại đi ra tìm kiếm. Người trên đường càng ngày càng đông, nhưng phần lớn đều không lấy được bất cứ thứ gì. Bỗng nhiên, một cậu thanh niên phát hiện ra thùng đồ của xe hàng còn có không ít đồ, lập tức lấy đi hai quả dưa hấu. Mặc dù lái xe hàng quay lưng lại xe mình, nhưng không rõ anh ta dùng con mắt nào trông thấy, quay người lại nói: “Đừng có lấy đồ của tôi.”

Cậu thanh niên ôm dưa hấu lên rồi chạy. Xung quanh mười mấy người vây lại, đều muốn lấy đồ trong thùng xe. Lái xe hàng cuống lên, nhảy lên thùng xe, hét lớn: “Đây là đồ của tôi, không được lấy, có giỡn thì dùng sức lao động của mình đi lấy chứ.”

Một người bên ngoài kêu lên: “Ai bảo là đồ của anh?”

Lái xe hàng nói: “Thứ tôi lấy được là của tôi.”

Một người khác bên dưới nói: “Thế thì bây giờ tôi lấy là của tôi.”

Lái xe hàng sắp khóc, nói: “Những thứ này đều là của tôi.”

Bên dưới cười ồ lên, nói: “Cái gì mà của tôi của anh, cộng sản chủ nghĩa rồi, đều là của mọi người.”

Nói xong, những người đó nhảy lên xe, tự mình lấy đồ rồi đi. Trong giây lát, chỉ còn lại mỗi quả dưa hấu, nhưng vẫn còn có người lao về phía quả dưa đó. Lái xe hàng lập tức giật quả dưa lên, đập vỡ đôi, nhân lúc mọi người còn đang ngó ra nhìn, nhanh như chớp, “phù phù” hai miếng, nhổ nước bọt lên hai nửa quả dưa.

Mọi người bị khí thế đó làm cho khiếp vía, lùi lại một bước.

Lái xe hàng cười to một tiếng, hỏi: “Thằng nào đến ăn?”

Đám đông im lặng.

Lái xe hàng nói: “Ha ha ha, của tao.”

Đám đông bó tay.

Lái xe hàng lấy tay moi ruột dưa lên ăn.

Đám đông cúi đầu thất vọng tản đi.

Nếu so sánh, xe hơi vẫn an toàn hơn. Lái xe hơi bỏ đồ vào trong xe và thùng chứa đồ sau xe rồi sau đó khóa cửa lại, thế là không người nào lấy được. Khệch nhất là lái xe của một chiếc Auto, xe của anh ta còn lắp thêm cả thiết bị chống trộm, lúc mở cửa phát ra hai tiếng “ti ti” rõ mồn một, lúc khóa xe lại còn phát ra

tiếng “bi ô bi ô” đầy tính khiêu chiến. Mà cái xe này rõ ràng là đợt hàng thứ nhất xuất ngoại “đào vàng”, vì trong xe của anh ta lại có cả ti vi. Bây giờ không còn gì lấy được nữa, anh ta nhìn các thứ mà lái xe hàng vất vả giằng về chỉ tạm thời lưu giữ trên xe một tí rồi lại bị cướp mất, trong lòng không kìm nén được sự đắc chí, ngón tay cứ xoay mãi cái chìa khóa của mình, thỉnh thoảng còn nhấn mấy cái, cả hiện trường người và tiếng động nhốn nháo chỉ nghe thấy chiếc xe đó kêu “bi ô bi ô” suốt.

Rốt cuộc, súng bắn chú chim nổi, vô thanh hơn hữu thanh, hành động đó đã thổi bùng sự phẫn nộ của người lái xe hàng. Rất nhanh, chiếc Auto trở nên bình đẳng với cửa hàng bên đường, biến thành một chiếc xe hơi không có kính. Lái xe Auto giãy đành đạch ở một bên. Lái của một chiếc Peurgeot có vẻ có văn hóa hơn nhiều, anh ta an ủi: “Cậu xem đấy, cậu phải nghĩ thế này, may mà đường bị tắc, nếu không xe của cậu cũng chắc chắn bị người ta lái đi mất rồi.”

Bỗng nhiên, một âm thanh đáng sợ vọng đến: “Đến ngân hàng xem xem.”

Bốn xung quanh xôn xao. Người đề xuất ý kiến bịt miệng mình lại, hồi hận khôn nguôi.

Đám đông bắt đầu chạy, chắc là chạy về phía ngân hàng cạnh đó.

Tôi nghĩ, cái đám ngốc này, không đến lượt họ từ tám hoành nào rồi, ngân hàng chắc chắn đã bị nhân viên làm ở đó lấy sạch. Đồng thời tôi còn tưởng tượng ra cảnh ở bên ngoài lớp kính chống đạn vô cùng kiên cố, vô số người đường đường bức xúc nhìn mà không có cách nào cả. Nhưng, người ở bên trong cũng không ra được, vì hễ ra ngoài là chắc chắn bị cướp. Còn người ở bên ngoài nếu không có vũ khí loại nặng cũng chắc chắn không thể vào được. Cho nên người ở bên trong chỉ còn nước ôm tiền thần thờ, việc này có thể cho họ hiểu thấu được cảm giác có tiền nhưng không được tiêu của một số tham quan, để họ hiểu được nỗi gian nan của việc làm lãnh đạo.

Điều mà tôi lo lắng là trời sắp tối rồi.

Khi màn đêm buông xuống, gió lạnh thổi tới, tôi bắt đầu chạy nhanh về phía trước.

Gần như tôi nghĩ, xem ra nhân dân có sự giác ngộ giống nhau, các cửa hàng xung quanh đều không còn thứ gì nữa. Còn tôi thì hoàn toàn không cần lo lắng mình sẽ bị đói, bởi vì mỗi phút mỗi giây đều có thể nhìn thấy những người vừa cướp xong hàng của siêu thị bưng vô số đồ ăn nặng nề đi qua trước mắt, nếu đói chỉ cần thuận tay lấy một túi bim bim khoai tây là được, nếu thấy vị không đúng, còn có thể đuổi theo đổi túi khác. Mà khả năng vận chuyển của họ đã đến giới hạn cuối cùng, tuyệt đối không thể đưa tay ra làm bất cứ động tác gì với bạn, nếu không sẽ lãng phí toàn bộ công sức đã bỏ ra. Nếu muốn ăn thứ ngọt, chỉ cần xem có cô bé nào ôm đầy đồ ăn là được. Lúc muốn uống nước thì lập tức có một tên ngốc ôm một núi nước suối kền càng lắc lư đi về phía bạn. Sau khi ăn xong thò tay vào trong túi anh ta khoắng một cái, chắc chắn sẽ lôi ra được kẹo cao su. Bỗng chốc, lòng tôi dâng lên một chút cảm giác hạnh phúc.

Nhưng cảm giác hạnh phúc ấy nhanh chóng bị nỗi sợ trời sắp tối bao phủ. Tôi cảm thấy phần lớn dân cư trong thành phố này tạm thời không còn là người nữa rồi. Sắc trời dần dần tối đi, bên đường bắt đầu xuất hiện những người vỡ đầu chảy máu hôn mê bất tỉnh. Tôi cảm giác xung quanh mình có rất nhiều ác thú đang nhìn, nhưng may mắn tôi cũng là một con trong số đó, mà tốc độ chạy cũng giống như mọi người. Giờ đây, trung tâm thành phố tất yếu là chỗ nhiều người nhất, và như thế sẽ không an toàn nhất. Tôi nghĩ, tôi có thể chạy đến nhà nghỉ Trường Giang, tôi vững tin là bà bác lương thiện sẽ không biến thành ác thú.

Nhưng tôi nghĩ đến mỗi một người đều có sự oán hận của mình, liệu có phải bà bác cũng đang nhân cơ hội này phóng lửa đốt khách sạn Hoa Viên bên cạnh? Nghĩ đến đây, tôi đang chạy mồ hôi mồ kê đầy đầu bỗng cảm thấy lạnh rùng mình.

26. Chương 15 End

Mùa đông trời tối rất nhanh. Vốn là tôi còn có thể phân biệt được người xung quanh là nam hay nữ, bây giờ tôi chỉ phân biệt được rốt cuộc là người hay là thùng thừ.

Nhịp chân tôi bắt đầu chậm lại. Tôi chạy qua một hồ cầu, và rơi vào sự tối tăm hoàn toàn. Nhưng, phía ngoài cách mười mét đã có ánh sáng, một chút ánh sáng so với sự tối tăm chỉ là sắc trời chưa tối hẳn, nhưng đặc quánh đến mức dường như dính chặt với đêm đen thăm thẳm. Đó là khúc nhạc dạo trước khi chìm hẳn vào đêm tối, mơ hồ đến mức làm người ta tuyệt vọng.

Tôi trông thấy một bóng dáng quen thuộc ở lối ra của hầm cầu. Tôi không chạy nữa, dừng bước lại, phát hiện ra là “em Vĩnh Cửu” mà đại ca Kiện muốn tìm.

Tôi hỏi: “Sao em lại ở đây?”

Cô đáp: “Em cũng không biết nữa.”

Hai chúng tôi cùng không nói gì phải đến ba phút, thực ra, tôi cũng không biết phải nói gì. Không ngờ tôi lại hỏi một câu làm mình cảm thấy đỏ cả mặt: “Chiếc Vĩnh Cửu của em đâu?”

Cô đáp: “Vốn là đi nó đấy. Có điều khi nãy đổ ở bên đường, bị người ta đi mất rồi.”

Tôi hỏi: “Em đã ăn chưa?”

“Em Vĩnh Cửu” đáp: “Chưa.”

Tôi nói: “Em đợi nhé. Em muốn ăn gì?”

Cô đáp: “Tùy.”

Tôi nói: “Đợi ở đây, đừng đi đâu. Anh sẽ về ngay.”

Tôi chạy được một mét, bỗng thấy không yên tâm, nói: “Em chạy cùng anh đi, một lúc nữa là có đồ ăn ngay.”

Cô hỏi: “Sao phải chạy cơ, đứng có phải an toàn không?”

Tôi bảo: “Em xem, trời sắp tối đến nơi rồi, chạy mới an toàn.”

Cô nói: “Nhưng em, em chạy không tiện lắm.”

Tôi nói: “Giờ là lúc nào rồi, bây giờ có rất nhiều người cầm gạch chỉ đập người đấy, không thể lấy được hàng hóa nữa. Em xem mình cũng khá xinh, rất dễ bị người ta đập vào. Hay là em nấp vào trong hầm cầu đi.”

“Em Vĩnh Cửu” nói: “Thế thì em chạy với anh, anh chạy chậm một tí.”

Tôi nói: “Chạy.”

Hai chúng tôi cùng chạy. Tôi không biết đại ca Kiện trông thấy cảnh tượng này tâm trạng sẽ thế nào, tôi đoán lúc này anh chắc chắn cũng đang chạy, không biết chừng còn ôm rất nhiều đồ.

Cô hỏi: “Tại sao không có cảnh sát?”

Tôi đáp: “Không biết, có thể cảnh sát không đủ sức. Qua đêm nay là ổn thôi.”

Cô hỏi: “Thế tối thì làm thế nào?”

Tôi đáp: “Không biết.”

Cô nói: “Phải về kí túc xá.”

Tôi bảo: “Không được, có trời mới biết ở đó thế nào rồi. Mà trên đường có rất nhiều người.”

Cô nói: “Nhiều người không tốt à?”

Tôi bảo: “Không được, em không thấy người là thứ rất đáng sợ à? Chúng ta phải chạy đến chỗ không có người.”

Cô nói: “Nhưng anh cũng là người đấy thôi.”

Tôi dừng bước lại.

Trời đã tối hoàn toàn. Tôi phát hiện ra hệ thống điện của thành phố này đã bị tê liệt. Đây là một kiệt tác phi nhân loại hiếm có – đêm với trăng sao, nhưng chúng tôi vẫn có thể nhìn thấy mọi thứ. Trong màn đêm màu xám, thực ra các tòa kiến trúc của nhân loại mới là những thứ đen nhất.

Bên cạnh không biết nhà nào đang bật một bài hát bằng đài chạy pin khô, làm người khác bó tay. Chất lượng âm thanh rất tồi, thứ hiệu quả mà chỉ có máy giả kém chất lượng kết hợp với băng thu lậu, cộng thêm âm lượng lớn nhất mới tạo ra được...

Nhẹ nhàng gõ tỉnh những tâm hồn ngủ say

Từ từ mở to đôi mắt của bạn

Hãy nhìn xem có phải thế giới bạn rộn vẫn đang cô độc quay không ngừng

Gió xuân chẳng hiểu tình đời thổi xao động trái tim người trẻ tuổi

Hãy để dấu lệ trên mặt ngày hôm qua

Khô đi theo ngọn gió ký ức

Ngẩng đầu tìm đôi cánh không trung

Hiện ra bóng dáng cánh chim chờ

Mang theo tin từ hỏa tuyến đói rét lạnh lùng vẫn tồn tại nơi xa

Trên núi ngọc tuyết trắng bay

Thieu đốt con tim người trẻ tuổi

Để tấm chân tình tan thành những nốt nhạc

Dốc tận đáy lòng lời chúc phúc phương xa

Hãy hát lên sự nhiệt tình của bạn

Hãy đưa ra đôi tay của bạn

Để tôi ôm ấp giấc mơ của bạn

Để tôi có được gương mặt chân thành của bạn

Để nụ cười của chúng ta

Tràn đầy sự kiêu hãnh của tuổi thanh xuân

Thành tâm cầu nguyện vì ngày mai

Ai có thể không nghĩ tới ngôi nhà của mình

Vứt bỏ đi thời thơ ấu trong ký ức

Ai có thể nhẫn tâm nhìn nỗi u sầu của anh ấy ngày hôm qua

Mang đi nụ cười của chúng ta

Tuổi thanh xuân chẳng hiểu nỗi hồng trần

Son phấn đã vương phần tro bụi

...

Sau đó chiếc đài “u u u” mấy tiếng, hết điện.

Tôi ngắt kĩ cô gái tóc bết mồ hôi trước mặt, cô thực sự xinh đẹp, trầm tĩnh. Tôi không thể nhìn thấy các nét mặt cô, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được không khí làm say lòng người của cô.

Khoảnh khắc đó, tôi nghĩ mình rất thích cô gái này, cũng như C vậy. Mọi việc trên thế gian cũng chỉ đến thế mà thôi, dùng một giây lát để thích một thứ, sau đó dùng thời gian rất nhiều năm từ từ xét hỏi mình vì

sao lại thích cái thứ đó. Tôi bỗng nhiên hiểu ra, đối với C mà nói, cô có thể chỉ là thích suy nghĩ của mình. Và phần lớn thời gian, tôi chỉ là suy nghĩ trong mắt cô, chứ không phải là một sinh vật.

Nhưng đã là như vậy, tôi đã tin C thích tôi đến thế. Tôi không thể tưởng tượng, nếu không có tôi, C sẽ sống thế nào.

Nhưng sự thật là, cuộc sống của C đã rất nhiều năm không có tôi, mà cô vẫn sống.

Tôi nhìn thấy ngọn lửa đang ào lên ở phía nam. Mặt đất chìm vào trong màn đêm. Đó là nguồn ánh sáng duy nhất của thành phố này. Nó chỉ cho chúng ta phương hướng, giống như ngọn lửa thánh. Tôi biết, khi tôi quay mặt về phía nó, tôi đang quay về phương nam.

Bầu trời bỗng nhiên bị phá vỡ bởi một âm thanh cực lớn xé toang không trung. Tôi nhìn thấy mười mấy bóng đen thân dài bay về phía trung tâm thành phố. Tôi nói với cô: “Em xem kìa, máy bay trực thăng quân dụng.”

Cô nói: “Sao cái gì anh cũng biết.”

Bỗng nhiên, tôi cảm thấy trước mặt tôi cô chính là C.

Thật đáng tiếc, khi xảy ra một trận hỗn loạn, không có C ở bên tôi.

Còn tôi có thể tưởng tượng, những cô gái từng quen biết tôi khác, một vài trong số họ sẽ ở chặt trong nhà không muốn ra ngoài, một vài sẽ cuồng nhiệt chạy đến các cửa hàng để cướp quần áo, còn một vài sẽ cố làm ra vẻ bình tĩnh dùng di động liên lạc những nhân vật tai to mặt lớn quen biết.

Chỉ có C có thể nép vào người tôi, hoặc nắm tay tôi chạy như bay, hoặc quay nhìn trực thăng nhảy múa.

Không may là, C chỉ là chạy nhanh như bay cùng suy nghĩ của cô.

Tôi nhìn “em Vĩnh Cửu” và nghĩ không biết có nên hỏi tên thật của cô. Nhưng tôi vẫn ngấm kĩ con người này, phát hiện ra dáng người cô chuẩn hơn C. Lúc tôi định ngấm kĩ lại gương mặt cô, lửa lớn ở phía nam bỗng quay tròn một lúc giống như pháo hoa, gương mặt cô bị chiếu hồng lên. Tôi bảo: “Em là cô gái dồi dào sức lực nhất mà anh từng gặp.”

Cô hỏi: “Tại sao?”

Tôi đáp: “Em thấy đấy, em cứ cầm viên gạch suốt.”

Cô nói: “Em phòng thân.”

Tôi bảo: “Vứt đi thôi.”

Cô ném viên gạch xuống cạnh chân tôi. Lúc này, từ trong hầm cầu vọng ra tiếng bước chân. Tôi lập tức cúi xuống nhặt viên gạch lên, nói: “Em thấy không, cầm ở bên người không có tác dụng gì đâu, lúc em cần nhặt một viên là được.”

Tôi căng thẳng nhìn hầm cầu. Cô nói: “Sao mãi mà không thấy người. Đi chậm thật đấy.”

Bỗng tôi ý thức được điều gì đó, nói: “Em đợi nhé.”

Rất nhanh chóng, cô đã ăn no.

Chúng tôi cầm tay nhau bắt đầu chạy. Cô hỏi: “Chẳng nhẽ chúng ta phải chạy cả buổi tối, chẳng nhẽ anh không có chỗ nào ở được à?”

Tôi dường như đã trông thấy cảnh trong chung cư Đại Vinh, ba cái ti vi của chúng tôi chắc chắn không còn nữa.

Nhưng điều này tôi đã nghĩ tới, có điều tôi luôn lấy những điều mình nghĩ thay cho hiện thực, sau đó lại lấy sự thực thay cho những việc chưa xảy ra.

Tôi nói: “Chỗ đó đã bị người ta cướp sạch đồ đạc rồi.”

Chúng tôi chạy rất lâu và đến một con đường nằm ở ngoại ô, bên đường là tuyết, đang chuẩn bị tan vào ngày mai. Tay trái của tôi là một đường ống rất lớn, có trời mới biết nó nối về phía nào. Ở chỗ tuyết phía xa, là một rừng cây, khoảng rừng này càng ngày càng cao, hình thù kỳ lạ, giống như tóc của mặt đất.

Cô nói: “Chỗ này chắc là không có người đâu, chúng ta nghỉ một lát.”

Tôi bảo: “Được.”

Cô nói: “Em mệt quá.”

Tôi nói: “Anh vẫn chịu được. Người yêu của em đâu?”

Cô đáp: “Không biết, hôm qua chạy ra ngoài nói là đi tìm các anh.”

Tôi hỏi: “Không phải là hôm nay à?”

Cô đáp: “Không, là hôm qua.”

Tôi nói: “Ồ, có khả năng đã qua mười hai giờ. Thế thì là hôm qua.”

Tôi ngơ ra nghĩ một lúc.

Cô hỏi: “Sao thế?”

Tôi đáp: “Sao anh lại cảm giác anh đã đánh mất một ngày?”

Cô nói: “Anh làm cái gì thế!”

Tôi bảo: “Thôi, có lẽ em chạy mệt rồi.”

Cô nói: “Đúng là muốn ngồi xuống.”

Tôi nói: “Đừng, chúng ta đi từ từ, không được dừng lại.”

Cô nói: “Thế thì chúng ta đi một lúc.”

Tôi cảm thấy nơi chúng tôi đi đường như là một nơi chúng tôi đã đi suốt rồi, nhưng không rõ là chúng tôi đã đi qua khi nào. Bên cạnh không có bất cứ kiến trúc nào, chỉ có một con đường hai làn xe. Chúng tôi đi đến một ngã rẽ đường tàu, tôi cảm thấy có gì đó ở đây không đúng. Trong trí nhớ của tôi, dường như con đường này chạy song song với một đường tàu. Không may là trong hiện thực nó đã cắt nhầm.

Tôi bỗng thấy thế giới này khó tin đến thế, ánh nắng mặt trời và sự ảm áp thiết yếu cho sự sinh tồn của chúng ta đều đến từ một quả cầu lửa cách xa chúng ta nghìn tỉ ki lô mét. Cũng không biết khi nào cái quả cầu lửa này tắt mất, nó cô đơn treo giữa trời, không hề khiến cho người ta cảm thấy vững tâm như là được đặt ở trên bàn. Nó tắt đi, chúng ta cũng tắt đi.

Ồi, mặt trời của chúng ta.

Bên trái đầu đường có một bức tường dài mười mét, trên tường có dán mấy tờ báo. Tôi kinh ngạc phát hiện ra, trong đêm như vậy, tôi lại có thể nhìn thấy chữ. Tất nhiên, đấy là chữ tiêu đề đặc chỉ.

Tôi nhìn thấy một tiêu đề lớn, bên trên có viết “Máy bay Hàng không Trung Quốc rơi hủy tại Hàn Quốc”. Tôi nghĩ, cuối cùng thì hàng Hàng không Trung Quốc cũng đã bị rơi máy bay. Trên đời này, mọi việc đều sẽ xảy ra có thứ tự rành mạch.

Bên cạnh ngã rẽ có một trạm điện thoại. Tôi nghĩ, nếu là trong thành phố, đã không còn trạm điện thoại từ lâu rồi. Nhưng tôi không chắc chắn ở thành phố mất điện có thể gọi được điện thoại hay không.

Tôi nhắc ông nghe điện thoại lên, không ngờ lại có tín hiệu bấm số.

Tôi nói: “Anh phải gọi một cú điện thoại, tiếc là không mang theo tiền.”

Cô nói: “Em có mang card. Anh dùng card của em này.”

Tôi bảo: “Dùng card của em không hay, em có biết anh phải gọi đến đâu không?”

Cô đáp: “Không biết, có phải là báo cảnh sát không?”

Tôi nói: “Không biết có gọi được điện thoại đường dài không.”

Cô hỏi: “Anh định gọi cho trung ương à?”

Tôi cười và nói: “Đúng thế, anh định gọi cho quân ủy, đồng thời thông báo cho trung ương.”

Cô nói: “Thật đấy à, thế khi nào mới có cảnh sát đến duy trì trật tự?”

Tôi đáp: “Em thấy đấy, cái trật tự này thực ra không cần duy trì, mọi người cướp của nhau, cuối cùng cũng cân bằng thôi.”

Cô nói: “Anh có thể nói với họ, chỗ chúng ta mất điện rồi.”

Tôi bấm con số mà ba năm rồi không dùng, những ngón tay do dự. Đó là số điện thoại của C.

Đến hôm nay tôi vẫn nhớ số điện thoại nhà C, không phải vì tôi nhớ nhưng người đó, hay nói cách khác, tôi chỉ là nhớ đến người đó trong một lúc nhất định. Nhưng tôi không muốn suy ngẫm sâu, tôi cảm thấy, việc này không bờ bến giống như khoảng rừng kỳ quặc kia, thà dùng một bức tường nhân tạo ngăn cách nó, để cho người ta đỡ tổn sức. Nhưng tại sao tôi lại nhớ số điện thoại của C? Có khả năng vì số điện thoại nhà C quá dễ nhớ, ngoài con số đầu tiên là khác ra, bảy số sau đều là một số. Tôi thậm chí chưa bao giờ lo C sẽ đổi số điện thoại, tôi cảm thấy tôi sẽ luôn tìm được cô, cho dù bao nhiêu thời gian trôi qua, vì số đẹp như vậy, có đổi nhà cũng sẽ dời máy và giữ số.

Tôi cảm giác, C nghe thấy giọng tôi chắc chắn sẽ ngen ngào không nói lên lời. Tôi không biết tình hình bên cô thế nào, đảng nào thì bên tôi cũng có lửa lớn và băng tuyết chưa tan. Tôi định nói với cô, chỗ tôi đã lâm vào hỗn loạn, tình hình còn nghiêm trọng hơn cái xe ca lớn buổi tối hôm ấy hàng trăm lần.

Nếu C ở đó, chắc chắn sẽ rất sợ hãi. Tôi định nói: “C, em thật khốn nạn. Ngày hôm đó, không ngờ em để lại trên cột ba chữ “đồ ngốc nặng”. Có lần, anh đi qua, là vô tình đi qua, đã xem rồi. Em đừng có tưởng anh thích em, anh chỉ là tò mò. Nhưng, giờ này lẽ ra em phải ở bên anh.”

Điện thoại không gọi được, giọng nói trong điện thoại yêu cầu tôi tìm xem danh bạ điện thoại mới. Tôi đập máy, nói với cô gái bên cạnh: “Chúng ta đi đi. Anh gọi xong rồi.”

Cô bảo: “Nói xạo.”

Tôi nói: “Bọn anh toàn dùng ám hiệu, những cơ mật quân sự cao cấp đều thế. Em xem, sẽ có người đến đấy.”

Cô bảo: “Nói xạo.”

Bỗng nhiên, trên đường lóe lên ánh đèn. Tôi và cô nhìn về chỗ có ánh đèn chiếu tới. Tôi nghĩ đã một đêm không nhìn thấy ánh đèn rồi. Ánh đèn đường như không chỉ là một cái, mà là một dãy. Một phút sau, ánh đèn lướt qua người chúng tôi, hóa ra là một chiếc xe ca quân dụng màu xanh lá cây đang lạng lách về nơi có ánh lửa. Đúng ba phút, chúng tôi mới nhìn thấy tận cùng của đội ngũ.

Cô há hốc miệng, nói: “Không phải là anh nói xạo.”

Tôi vội bảo: “Anh nói xạo đấy.”

Tôi nói: “Em thấy đấy, hướng của chúng ta là chạy về trong thành phố. Ngày mai tất cả lại trở lại bình thường. Phía ngược với móng em là chạy về phía ngoài. Chúng ta phải chạy về đâu?”

Cô nói: “Chúng ta chạy về phía sau.”

Tôi bảo: “Được, chạy đi.”

Chúng tôi chạy được hai mươi bước, cô dừng lại, nói: “Quay ngược lại chạy.”

Tôi chậm rãi nói: “Anh nghe em.”

Chúng tôi quay người, trông thấy đèn phía sau của một đoàn xe. Ở chếch phía trước chúng tôi, ngọn lửa đang đổi màu. Tôi nghĩ mắt tôi tự dưng đã quen với đêm tối, đã nhìn rõ được mọi thứ xung quanh, hoặc nói cách khác, chỉ là có thể nhìn thấy được. Bỗng nhiên, tôi cảm thấy người ấm lên rất nhiều, tôi nghĩ, đây không phải là nhiệt độ cơ thể một mình mình. Tôi quay người, nói bên tai cô:

“Em sợ à? Hay là có điều gì khác?”

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-pho-trong-mo>